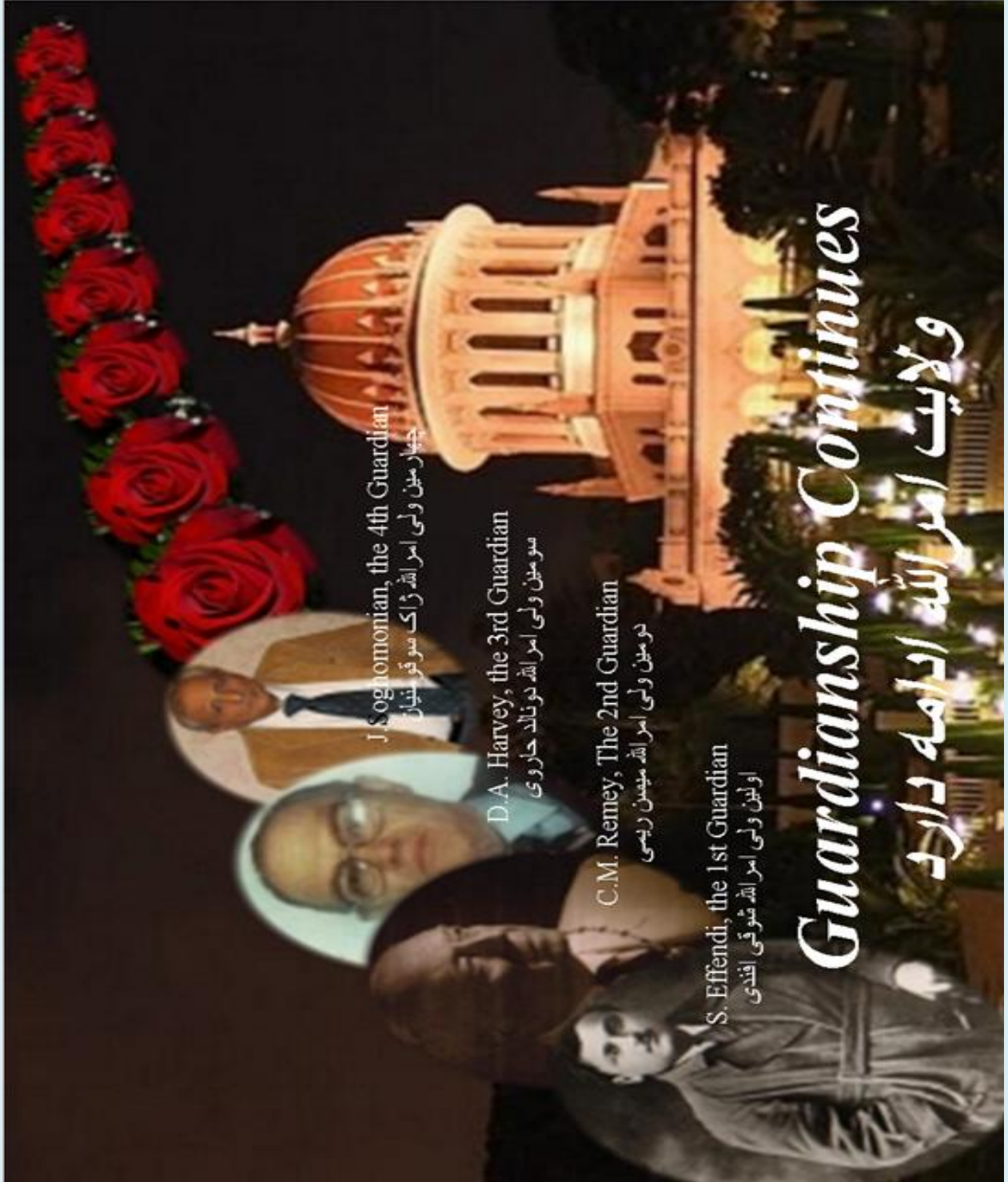

RIDVAN

رضوان

No.16 & 17, Months of Perfection & Questions
168 B.E August and Dec. 2011

شماره 16 و 17 شهرالكمال وشهرالمسائل 168 بديع
أغوست و دسامبر 2011 ميلادى

Message to all the believers in Baha'u'llah

After the first Guardian of the Baha'i Faith, Shoghi Effendi, left this world on Nov. 4, 1957, a group of people, then elevated to the rank of the Hands of the Cause of God, led by Ruhiyah Khanum, openly opposed and challenged the authority of C. M. Remey, the head of the embryo of the Universal House of Justice, who was appointed by the first guardian of the Faith, to that position, on 9th of January, 1951. As the head of the Universal House of Justice and the office of the Guardianship is the same, C.M. Remey became the 2nd Guardian of the Baha'i faith on 4 Nov. 1951. C.M. Remey declared his position as the 2nd Guardian of the Baha'i Faith and the successor to the 1st Guardian, in his declaration of Ridvan, 117 of B.E.

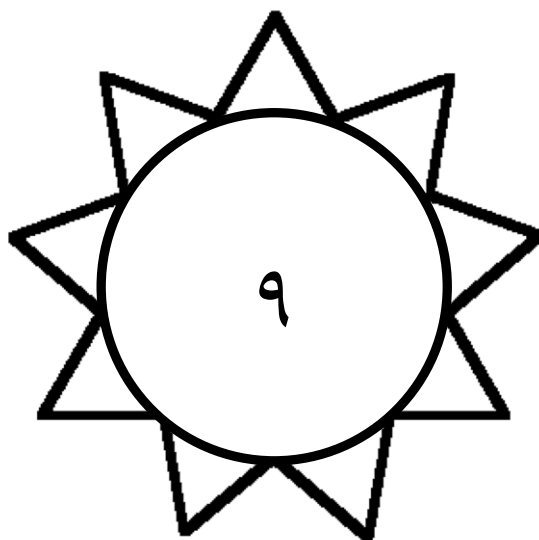
The group of the ex-Hands of the Cause collectively claimed the successor ship to the 1st Guardian of the Baha'i Faith, Shoghi Effendi, and after "*assuming the reins of authority with no documents*"* to support them, formed an illegitimate Universal House of Justice in 1963 to mislead the believers.

The so called Universal House of Justice does not have the Guardian, in person, as its president, a fundamental requirement under the provision of the Will and Testament of 'Abdu'l-Baha. It has not been formed in accordance with the Writings of the Baha'i Faith. It has not been the development of the embryo of Universal House of Justice, established by the first Guardian of the Faith in early 1951. Thus this body, the budded Universal House of Justice, is false Universal House of Justice and it is illegitimate.

The first Guardian, Shoghi Effendi, has rejected, in advance, validity of such an institution in his letter of summer of 1925 where he states:

"Any institution that is not established in accordance with the Divine Order, not in conformity with the principles and the conditions recorded in the Holy Writings, as it is required for this august institution, consequently such an institution is void of credential deprived of spiritual station, and forbidden to have any right to legislate and enact laws and ordinances which are not explicitly recorded in the Holy Writings. It also lacks the essential qualities and the Divine confirmation." [Reference to the Universal House of Justice]

*Ref. Introduction to "The Ministry of the Custodians 1957—1963" by Ruhiyah Khanum, page 9

RIDVAN

Is the formal publication of the community of the believers in the continuation of Guardianship. It is published under the direction and guidance of his eminence **Jacques Soghomonian** the present 4th Guardian of the Baha'i Faith. Its aim is to teach and promote the teachings of the Baha'i Faith particularly the Principles of the World Order of Baha'u'llah, established by its Founder, Baha'u'llah defined and explained by 'Abdu'l-Baha, and promoted and applied by the 1st Guardian, Shoghi Effendi. After Shoghi Effendi the Faith has been guarded by succeeding Guardians; C.M. Remey and D.A. Harvey. The Baha'i Faith is currently protected by the present 4th Guardian of the Faith, Jacques Soghomonian.

RIDVAN is published once every four months for distribution among the believers in Baha'u'llah and others.

Address for Correspondence:

RIDVAN

P.O. Box 563,
HORNSBY, NSW, 2077,
AUSTRALIA

Email: ridvan@tpg.com.au

Tel. +612 96522640

SUMMONS TO THE KINGS AND RULERS OF THE WORLD

By

Baha'u'llah

O KINGS of the earth! He Who is the sovereign Lord of all is come. The Kingdom is God's, the omnipotent Protector, the Self-Subsisting. Worship none but God, and, with radiant hearts, lift up your faces unto your Lord, the Lord of all names. This is a Revelation to which whatever ye possess can never be compared, could ye but know it. We see you rejoicing in that which ye have amassed for others, and shutting out yourselves from the worlds which naught except My Guarded Tablet can reckon. The treasures ye have laid up have drawn you

far away from your ultimate objective. This ill beseemeth you, could ye but understand it. Wash your hearts from all earthly defilements, and hasten to enter the Kingdom of your Lord, the Creator of earth and heaven, Who caused the world to tremble, and all its peoples to wail, except them that have renounced all things and clung to that which the Hidden Tablet hath ordained....

O Kings of the earth! The Most Great Law hath been revealed in this Spot, this Scene of transcendent splendour. Every

hidden thing hath been brought to light, by virtue of the Will of the Supreme Ordainer, He Who hath ushered in the Last Hour, through Whom the Moon hath been cleft, and every irrevocable decree expounded.

Ye are but vassals, O Kings of the earth! He Who is the King of kings hath appeared, arrayed in His most wondrous glory, and is summoning you unto Himself, the Help in Peril, the Self-Subsisting. Take heed lest pride deter you from recognizing the Source of Revelation; lest the things of this world shut you out as by a veil from Him Who is the Creator of heaven. Arise, and serve Him Who is the Desire of all nations, Who hath created you through a word from Him, and ordained you to be, for all time, the emblems of His sovereignty.

By the righteousness of God! It is not Our wish to lay hands on your kingdoms. Our mission is to seize and possess the hearts of men. Upon them the eyes of Bahá are fastened. To this testifieth the Kingdom of Names, could ye but comprehend it. Whoso followeth his Lord, will renounce the world and all that is therein; how much greater, then, must be the

detachment of Him Who holdeth so august a station! Forsake your palaces, and haste ye to gain admittance into His Kingdom. This, indeed, will profit you both in this world and in the next. To this testifieth the Lord of the realm on high, did ye but know it.

How great is the blessedness that awaiteth the king who will arise to aid My Cause in My Kingdom, who will detach himself from all else but Me! Such a king is numbered with the companions of the Crimson Ark, the Ark which God hath prepared for the people of Bahá. All must glorify his name, must reverence his station, and aid him to unlock the cities with the keys of My Name, the omnipotent Protector of all that inhabit the visible and invisible kingdoms. Such a king is the very eye of mankind, the luminous ornament on the brow of creation, the fountainhead of blessings unto the whole world. Offer up, O people of Bahá, your substance, nay your very lives, for his assistance.

We have asked nothing from you. For the sake of God We, verily, exhort you, and will be patient as We have been patient in that which hath befallen Us at your hands, O concourse of kings!

O kings of Christendom!

Heard ye not the saying of Jesus, the Spirit of God, "I go away, and come again unto you"? Wherefore, then, did ye fail, when He did come again unto you in the clouds of heaven, to draw nigh unto Him, that ye might behold His face, and be of them that attained His Presence? In another passage He saith: "When He, the Spirit of Truth, is come, He will guide you into all truth." And yet, behold how, when He did bring the truth, ye refused to turn your faces towards Him, and persisted in disporting yourselves with your pastimes and fancies. Ye welcomed Him not, neither did ye seek His Presence, that ye might hear the verses of God from His own mouth, and partake of the manifold wisdom of the Almighty, the All-Glorious, the All-Wise. Ye have, by reason of your failure, hindered the breath of God from being wafted over you, and have withheld from your souls the sweetness of its fragrance. Ye continue roving with delight in the valley of your corrupt desires. Ye, and all ye possess, shall pass away. Ye shall, most certainly, return to God, and shall be called to account for your doings in the presence of Him Who shall gather together the entire creation ...

Twenty years have passed, O kings, during which We have, each day, tasted the agony of a fresh tribulation. No one of them that were before Us hath endured the things We have endured. Would that ye could perceive it! They that rose up against Us have put us to death, have shed our blood, have plundered our property, and violated our honor. Though aware of most of our afflictions, ye, nevertheless, have failed to stay the hand of the aggressor. For is it not your clear duty to restrain the tyranny of the oppressor, and to deal equitably with your subjects, that your high sense of justice may be fully demonstrated to all mankind? God hath committed into your hands the reins of the

government of the people, that ye may rule with justice over them, safeguard the rights of the down-trodden, and punish the wrong-doers. If ye neglect the duty prescribed unto you by God in His Book, your names shall be numbered with those of the unjust in His sight. Grievous, indeed, will be your error. Cleave ye to that which your imaginations have devised, and cast behind your backs the commandments of God, the Most Exalted, the Inaccessible, the All-Compelling, the Almighty? Cast away the things ye possess, and cling to that which God hath bidden you observe. Seek ye His grace, for he that seeketh it treadeth His straight Path.

Consider the state in which We are, and behold ye the ills and troubles that have tried Us. Neglect Us not, though it be for a moment, and judge ye between Us and Our enemies with equity. This will, surely, be a manifest advantage unto you. Thus do We relate to you Our tale, and recount the things that have befallen Us, that ye might take off Our ills and ease Our burden. Let him who will, relieve Us from Our trouble; and as to him that willeth not, My Lord is assuredly the best of helpers.

Warn and acquaint the people, O Servant, with the things We have sent down unto Thee, and let the fear of no one dismay Thee, and be Thou not of them that waver. The day is approaching when God will have exalted His Cause and magnified His testimony in the eyes of all who are in the heavens and all who are on the earth. Place, in all circumstances, Thy whole trust in Thy Lord, and fix Thy gaze upon Him, and turn away from all them that repudiate His truth. Let God, Thy Lord, be Thy sufficing succorer and helper. We have pledged Ourselves to secure Thy triumph upon earth and to exalt Our Cause above all men, though no king be found who would turn his face towards Thee.

Progress of Soul after Death

Tablet by

Baha'u'llah

And now concerning thy question regarding the soul of man and its survival after death. Know thou of a truth that the soul, after its separation from the body, will continue to progress until it attaineth the presence of God, in a state and condition which neither the revolution of ages and centuries, nor the changes and chances of this world, can alter. It will endure as long as the Kingdom of God, His sovereignty, His dominion and power will endure. It will manifest the signs of God and His attributes, and will reveal His loving kindness and bounty. The movement of My Pen is stilled when it attempteth to befittingly describe the loftiness and glory of so exalted a station. The honor with which the Hand of Mercy will invest the soul is such as no tongue can adequately reveal, nor any other earthly agency describe. Blessed is the soul which, at the hour of its separation from the body, is sanctified from the vain imaginings of the peoples of the world. Such a soul liveth and moveth in accordance with the Will of its Creator, and entereth the all-highest Paradise. The Maids of Heaven, inmates of the loftiest mansions, will circle around it, and the Prophets of God and His chosen ones will seek its companionship. With them that soul

will freely converse, and will recount unto them that which it hath been made to endure in the path of God, the Lord of all worlds. If any man be told that which hath been ordained for such a soul in the worlds of God, the Lord of the throne on high and of earth below, his whole being will instantly blaze out in his great longing to attain that most exalted, that sanctified and resplendent station ... The nature of the soul after death can never be described, nor is it meet and permissible to reveal its whole character to the eyes of men. The Prophets and Messengers of God have been sent down for the sole purpose of guiding mankind to the straight Path of Truth. The purpose underlying Their revelation hath been to educate all men, that they may, at the hour of death, ascend, in the utmost purity and sanctity and with absolute detachment, to the throne of the Most High. The light which these souls radiate is responsible for the progress of the world and the advancement of its peoples. They are like unto leaven which leaveneth the world of being, and constitute the animating force through which the arts and wonders of the world are made manifest. Through them the clouds rain their bounty upon men, and the earth bringeth forth its fruits. All things must needs have a

cause, a motive power, an animating principle. These souls and symbols of detachment have provided, and will continue to provide, the supreme moving impulse in the world of being. The world beyond is as different from this world as this world is different from that of the child while still in the womb of its mother. When the soul attaineth the Presence of God, it will assume the form that best befitteth its immortality and is worthy of its celestial habitation. Such an existence is a contingent and not an absolute existence, inasmuch as the former is preceded by a cause, whilst the latter is independent thereof. Absolute existence is strictly confined to God, exalted be His glory. Well is it with them that apprehend this truth. Wert thou to ponder in thine heart the behavior of the Prophets of God thou wouldst assuredly and readily testify that there must needs be other worlds besides this world. The majority of the truly wise and learned have, throughout the ages, as it hath been recorded by the Pen of Glory in the Tablet of

Wisdom, borne witness to the truth of that which the holy Writ of God hath revealed. Even the materialists have testified in their writings to the wisdom of these divinely-appointed Messengers, and have regarded the references made by the Prophets to Paradise, to hell fire, to future reward and punishment, to have been actuated by a desire to educate and uplift the souls of men. Consider, therefore, how the generality of mankind, whatever their beliefs or theories, have recognized the excellence, and admitted the superiority, of these Prophets of God. These Gems of Detachment are acclaimed by some as the embodiments of wisdom, while others believe them to be the mouthpiece of God Himself. How could such Souls have consented to surrender themselves unto their enemies if they believed all the worlds of God to have been reduced to this earthly life? Would they have willingly suffered such afflictions and torments as no man hath ever experienced or witnessed?

The Ancient Beauty hath consented to be bound with chains that mankind may be released from its bondage, and hath accepted to be made a prisoner within this most mighty Stronghold that the whole world may attain unto true liberty. He hath drained to its dregs the cup of sorrow, that all the peoples of the earth may attain unto abiding joy, and be filled with gladness. This is of the mercy of your Lord, the Compassionate, the Most Merciful. We have accepted to be abased, O believers in the Unity of God, that ye may be exalted, and have suffered manifold afflictions, that ye might prosper and flourish. He Who hath come to build anew the whole world, behold, how they that have joined partners with God have forced Him to dwell within the most desolate of cities!

ARMENIA was a magazine for the Armenians living in the Marseille region. In its October 1972 issue, an article about Jacques Soghomonian and the Baha'i Faith can be found. Here, we present a reworked version of the original article.

The Baha'i World Faith

Jacques Soghomonian, ardent apostle of the Baha'i World Faith, one of humanity's great social and spiritual forces.

Mr. Soghomonian doesn't proselytize. He doesn't try to recruit anybody. But if unexpectedly the conversation touches this subject, when the subject is on the table he is hard to stop and extremely convincing because his doctrine doesn't lack in attraction and can gather a number of souls in search of their own spiritual truth.

It started in 1863: The son of the Persian prime minister, Baha'u'llah, received the inspiration from the Most High and wrote down principles that were intended to be spread. He created the world Charter of a religion with ecumenical intentions based on love, understanding of humankind, peace among men on the earth and, of course, the personal search of spiritual truth.

The charter contained the following twelve points:

- Oneness of God and His prophets
- Oneness of humankind
- Independent and individual investigation of the truth
- The Oneness of religion
- Harmony of religion and science
- Elimination of prejudices and superstitions
- Universal compulsory education
- Equality between men and women
- Creation of a universal auxiliary language
- Spiritual solution to economic problems
- Establishment of an arbitration court on a global level
- Universal peace

As you see, it's generous, rational and by the way, since the proclamation of the charter more than a century ago, several of these principles have been adopted.

Baha'ullah proclaimed his message across the world, addressing simultaneously Queen Victoria of England, the Emperor Napoleon II, the Tsar of Russia, the German Emperor, and all the heads of state. None remained indifferent. And based on Baha'u'llah's counsels and encouragements, Queen Victoria decided to abolish slavery.

The Baha'i World Faith followed its destiny. Of course, like with all the doctrines, some of the people contacted say "yes, but", yet the idea gets rooted and continues to spread so well that at this time, the faith has its temples, in particular in Wilmette near Chicago, in Frankfurt, and Kampala in Africa. They are houses of prayer with nine portals representing the nine great world religions.

The Baha'i World Faith has had many martyrs in the beginning, especially in Persia. There were 20,000 believers persecuted and martyred. Baha'u'llah, who was considered dangerous by the Arab governments, was "resettled" consecutively to Tehran, Baghdad, Constantinople and Akka. His body rests in Israel, in Bahji (close to Haifa) to be exact.

This is symbolic after all because this inspired hill represents somehow the spiritual

intersection of the world. By the way, the birth of the Baha'i World Faith and his actions were foretold in the Holy Scriptures.

It is in Haifa itself that the Guardian of the Baha'i Faith, Shoghi Effendi, used to live. He was appointed by Abdu'l-Baha, the son of Baha'u'llah and his successor, in his testament. Alas, after his death there has been a division. His legitimate successor was the American architect, Charles Mason Remey, son of a vice-admiral of the U.S. fleet. He wasn't proclaimed Guardian directly, but he was appointed to a position that only a Guardian can hold. He was opposed by a majority of the Baha'is. He went to live in exile in Florence then. He's the head of an (active) minority. The majority of the spiritual movement followed a group called the "Hands of the Cause", appointed originally by Shoghi Effendi, and abolished the position of the Guardian created by Abdu'l-Baha in his testament. Mr. Jacques Soghomonian, based on the scriptures, has stayed faithful to Charles Mason Remey because his nomination was according to the testament of Abdu'l-Baha and in conformity with the Writings of Shoghi Effendi.

All the Baha'i Writings were written by the hand of Baha'ullah only, contrary to certain great world religions (with texts written by their disciples). This limits certain divergences and personal interpretations. We give you a very brief explanation of what the Baha'i World Faith is. This synopsis doesn't pretend to be complete at all. We try to improve our understanding by asking some questions to Mr. Jacques Soghomonian:

- *How did you become a member of the Baha'i World Faith?*
- My grandfather was already a believer and my mother, who was a teacher, imparted to me a will for spiritual search; I entered the faith after my personal research.
- *How is God in your religion, a spiritualized human being, a spirit, something abstract?*
- God is light, harmony, intelligence.
You can say that there are five kinds of spirits: the plant spirit, the animal spirit, the human spirit, the spirit of the Faith and the Holy Spirit.
- *What practices does your religion consist of?*
- There is no liturgy, no priesthood, hence neither priest nor mass. Only the 19-day meetings with prayers and meditation. First, the individual has to develop himself spiritually. Then his faith must be expressed through love and kindness in his behavior and social activities.
- *Do you think that there is a compatibility with the other world religions, Christian, Jewish, Islamic, Buddhist etc.?*
- Certainly, our faith considers itself to be a synthesis of of all beliefs, for the uplifting of the spiritual being because our aspiration, our God, represents light, knowledge, harmony and universal order.

You could talk with Mr. Soghomonian about the Baha'i World Faith for hours, of course. There are still more questions to be asked, many points to be discussed. But let's limit ourselves to feature a passage of the texts that show his thinking:

"The Baha'i World Faith doesn't strive to invalidate the eternal principles of the previous religions. Its goal is to broaden their basics, to reformulate their fundamental principles and to restore the simple purity of their teachings. A Baha'i, whatever his religious background, doesn't negate the essence of this Faith at all, quite contrary he continues it towards a common fulfillment".

That's it! Mr. Soghomonian thought it was good that we know all this and we reckon that we have to inform you because his intentions are generous.

**Excerpt of a letter from Mason Remey sent to a believer on October 1st 1965
(original letter written in French)**

“I don’t approve that the Baha’is under the second Guardian make whatever claim towards the government of Israel for the possession of all the Baha’i property in the Holy Land. This is a spiritual matter and should be treated only with spiritual means. Advances to our lost friends must always be amicably, but we also need to get them to know that they are wrong in refusing the second Guardian. At this hour we live in the New Day of God where all our acts must be conform to the laws of God’s Kingdom, as it has be given by Baha’u’llah. Everything must be accomplished with love and harmony

... even there where we differ from our lost friends.

With this method, we will win this spiritual battle.

Henceforth it is this way that the friends under the second Guardian should behave, forgetting the things passed and moving forward in unison in order to proclaim the coming of the Kingdom of God on earth ... having nothing else in our heart that the love for all ... making an effort to overcome the animosity of those who consider themselves to be our enemies.”

The Potentialities Inherent in the Station of Man

The All-Merciful hath conferred upon man the faculty of vision, and endowed him with the power of hearing. Some have described him as the "lesser world," when, in reality, he should be regarded as the "greater world." The potentialities inherent in the station of man, the full measure of his destiny on earth, the innate excellence of his reality, must all be manifested in this promised Day of God.

Baha’u’llah

ای دوست لسانی من

قدری تأمل اختیار کن هرگز شنیده ئی که یار و اغیار در قلبی بگنجد؟ پس اغیار را
بران تا جانان به منزل خود در آید.

O SON OF LOVE!

Thou art but one step away from the glorious heights above and from the celestial tree of love. Take thou one pace and with the next advance into the immortal realm and enter the pavilion of eternity. Give ear then to that which hath been revealed by the pen of glory.

ای اهل دیار عشق

شمع باقی را اریاح فانی احاطه نموده و جمال غلام روحانی در غبار تیره ظلمانی
مستور مانده. سلطان سلاطین عشق در دست رعایای ظلم مظلوم و حمامه قدسی در
دست جعدان گرفتار. جمیع اهل سراقق ابهی و ملأ اعلی نوحه و ندبه می نمایند و
شما در کمال راحت در ارض غفلت اقامت نموده اید و خود را هم از دوستان خالص
محسوب داشته اید. فباطل ما انتم تظنون.

Donald A. Harvey
5, rue Lavoisier
75008 Paris
France

To Mr. E.S. Yazdani
P.O. Box 423
Toowong, Q.L.D 4066
AUSTRALIA

29th December 1976

My Dear Friend Mr. E.S. Yazdani

It is with great pleasure that I received and read your 24th October letter. I am grateful for your Faith in Baha'u'llah and in praising Him and His doings.

The designation by Shoghi Effendi Rabbani of his successor is so clear now even if it was quite veiled then. The veil had to be rent asunder as part of man's spiritual progress.

The appointment by The Guardian of his successor at the seat of Guardianship is an open act made before countless witnesses. This appointment cannot be made in secret as is the case with a Will and Testament. Thus Charles Mason Remey appointed me as his successor to the Guardianship, in a general letter circulated throughout the whole Baha'i Community, including the group following the "Haifa Group" which professes to believe the Guardianship over. Mason's letter of appointment was sent mid-May 1976. I myself did not expect so soon to find myself all of a sudden to be the Third

Guardian, for Mason Remey himself expected to live way beyond the 100th Year of his Anniversary, to be marked 15th May 1974. As you know Mason left this earthly plane 2nd February 1974, in the latter part of his 99th year Cycle on Earth (being born in America 15th May 1874 A.D. precisely at the time The Blessed Perfection Baha'u'llah was already incarcerated at Akka after a long and painful journey "from sea to sea and from mountain to mountain" in fulfillment of Ancient Holy Scriptures, Mason Remey would have completed his full hundred-year cycle on Earth 14th May 1975, the eve of his 101st Birthday: Indeed Mason saw himself back in Jerusalem at the age of 120, a feat that would not be impossible at all when considered even on the physical plane).

Mason had a healthful body that would have enabled him to live a long, long time upon this Earth. He became discouraged upon seeing the multiple divisions among even and especially the believers who

professed to be followers of Baha'u'llah under his Guardianship while at the same time swaying other believers to their particular way of seeing things thus creating small splinter groups, namely starting sects.

Mason since 1972 all of a sudden became ill over the whole situation in the "pro Guardianship" world. Pepe and Mason lived on the small pension Mason was receiving from the Trust Fund established by his beloved parents, and in 1973 were no longer able to make ends meet. Before Joel Marangella made his claim on 12th November 1969 of being the Third Guardian, while the Second Guardian was living on Earth (such a proclamation being Joel's own, completely outside the Sacred Provision of Abdu'l-Baha's Will and Testament. The small group of believers under the Second Guardianship sent Mason and Pepe contributions that would go toward affairs of the Faith itself, for Mason had a general letter circulated to the effect that he personally was not in need and what-ever he would receive would go towards the Faith. At that time things started to change and believers started to contribute to Joel Marangella, thus cutting off Mason and Pepe. Joel's "proclamation" was spiritually and physically a death sentence passed upon Mason Remy, inviting him to get out of Joel's way to the Guardianship. One thing is sure: Joel is not the Guardian now or ever. He could have been the Guardian

after Mason's Death. In fact Joel carried a sealed letter entrusted to him by Mason soon after 1961, constituting in fact a test imposed upon Joel. When Mason in particular circumstances wrote about the errors of Shoghi Effendi (one should have read through to see the friends themselves were in error during the first Guardianship and wanted to perpetrate their errors under the second Guardianship) then Joel and other people around him decided that Joel open the sealed letter containing a text whereby Joel is designated Mason's successor to the Guardianship, "in conformity with the sacred provisions of The Will and Testament." Joel was to open this letter "in a moment of grave danger", and when in 1966 Mason changed his plans about the Second International Baha'i Council in the wake of spiritual misbehavior of many of its members, when particularly in May-June 1967 Mason publicly named me to be His Successor and previously asked me if I were willing to be thus named (I replied "yes" to him confident that Mason Remy would live a long life on Earth as Guardian, possible outliving me), then Joel thought he should step in and substitute himself to the legitimate living Guardian at that time. Thus his 12th November 1969 "Proclamation".

All this goes to show many things. One of the most important being when one is not sure of who the Guardian is, and that there is a lack of cohesion in the world wide

Community then the movement disintegrates and sects are formed to fight one another. True servants should be so busy they would not have time to think about themselves and idly develop ideas of their own utterly foreign to the standards set by Baha'u'llah and Abdu'l-Baha.

See how in the time of Shoghi Effendi how the Friends, despite being uninformed or naïve about many prescriptions of the Teachings, they formed a cohesive movement to become highly regarded by the outside non-Baha'i world. Although the spiritual level of their enterprises was low, yet they obtained visible results and built Temples in several places of the Earth's surface. Unfortunately they ignored what was meant by the Covenant of Baha'u'llah and ignored too much the contents and goals of the Will and Testament. Shoghi Effendi knew about this and dealt with the problem the best he could on the occasion of pilgrims visiting him. In America was overwhelmingly a praiseworthy project of multiplying Centers and Communities, with more and more Groups and Local Spiritual Assemblies year after year. But the great mistake committed right then was to consider the Administrative Order as the Baha'i Faith itself while in fact the Administrative Order, at best can only hope to become a perfect instrument of the Baha'i Faith. The Faith must be as a light within each of us and all of us before anything else can be at all accomplished, both

individually and collectively of Both! The great drama of the Baha'is a little over the hundred years of its inception is the failure of most of the believers to remain steadfast to the Teachings of Baha'u'llah. Said believers allowed themselves to be seduced by the utter materialism of our times and of becoming intoxicated thereby. Far from being a strong and lasting influence among humankind in the name of Baha'u'llah they allowed themselves to be influenced and governed by materialism and all its evils. The Baha'is were licked by the very forces they were with God's help to rent asunder.

Anyway the Cause of Baha'u'llah is no one's particular property, and those today professing publicly to be Baha'is cannot for long lay claim to its past promises, properties, endowments, and whatever renown there may be left in it. The True Cause of Baha'u'llah was and remains meant for all the kindreds of the Earth, so they may become spiritually and physically emancipated. The day peoples everywhere will have learned of Baha'u'llah and His Blessed Cause, they will flock to it and make their vows to serve it, no more no less as Baha'u'llah shows us to: we must all be Teachers, not to badger peoples and "persuade them" with intellectual arguments, no! but Teachers who with the help of God and Baha'u'llah, will by example show others the true way of Life one dedicated soul gradually acquires.

Each servant must have a mastery over his own self, soul, body, demeanor as he will naturally be emulated everywhere he goes. This love of God and Baha'u'llah must be reflected in his love for his fellow men, even to the point of preferring to die that others may live although such extreme instances seldom happen to those who serve with the true spirit.

I wrote several friends who have recognized me as the Third Guardian, that the Light must be communicated everywhere. When there should be sufficient dedicated souls at one spot (town, village or city) they may at the following Ridvan form locally a Spiritual Assembly of 9 members. But what counts foremost is the spiritual deepening in each and every one of us, and it will prove to be an eternal quest.

As Guardian I cannot in present circumstances do more than remind the Friends of the True Message of Baha'u'llah for general spiritual regeneration and emancipation that starts necessarily with each and every individual: one's own self! The Guardian will again one day find his true role as reference, spiritual guide when thousands and millions of people will find Baha'u'llah. As Faith is experienced differently from one individual to the next, there may always develop different opinions, to be necessarily resolved in local, regional or Continental, and finally Universal body, the latter headed by

the Guardian himself. To be brief all people must come orderly to God and Baha'u'llah and participate in elaborating those laws that will supplement those of the Kitab-I-Aqdas.

From local and regional areas Houses of Justice will emerge as explained by Abdu'l-Baha, and in the midst of each activity the Guardian will appoint people of spiritual insight helping all the people to the Spiritual Kingdom, before there can be successfully built the actual promised Kingdom of God on Earth.

The Guardian is appointed and in turn appoints his successor in his own lifetime, in an open or series of open acts that may not always be at first understood. Thus Shoghi Effendi's naming of the Head of the Embryonic Universal House of Justice, nothing could be clearer to all, but how many even to this day, can see it clearly? Mason Remey's public appointment of myself as his successor, there is no excuse for any believer failing to see it, Mason's general letter spells out my name is clear. This he did in a very hectic period of turmoil where each and many were disobedient to Baha'u'llah, and using the Guardian then for their own personal designs. Thus the designation of a succeeding Guardian is not by Testament, in a hidden fashion, such as was the letter sealed and carried by Joel. The designation is out in the open, for all to see and understand, as part of general activities carried out by

the growing Baha'i Community. Each Guardian is guided by Baha'u'llah himself in appointing the proper branch, his own or another's, in the general configuration of believers and servants at the time.

Another important point to stress: We must remember the words of Shoghi Effendi stating that it would be abusive for any Guardian to legislate all by himself laws binding upon the peoples. The Guardian is the Interpreter of the Word of God and Baha'u'llah revealed the Kitab-I-Aqdas to be supplemented by laws to be enacted by the future Universal House of Justice in the Dispensation of Baha'u'llah. In that House of Justice, the Guardian, its sacred Head and member for life, has one vote as each of the other members, so he can partake in legislation on an equal basis with each elected member. Thus is limited his boundary as legislator. But as Interpreter of the Word of God each and all, near and afar owe obedience and attention to the one who is the Guardian so they can be the cause of felicity, praise, and wholesomeness in the world Community, as a Luminary among other Luminaries.

The hectic competition and selfish monopolies we are witness to in the present day world is the diametrical opposite of conditions to be attained by all in the future when Baha'u'llah will become known and followed by all. How will we arrive at such a state, from our present-day conditions? The secret lies in

spiritual personal emancipation to be conducted by the individual upon his own self. Abdu'l-Baha is and remains our True Example for each and all to follow. His obedience to Baha'u'llah was so complete and through that He was among men what Baha'u'llah should have been Himself and was, except He was imprisoned most of His earthly life after 1852 A.D. The Guardian is not necessarily an example although he ought to be, circumstances permitting. The Guardian is the interpreter of the Word of God on Earth among man, this being his utmost role among men.

Please accept my thanks for your check for FF. 91.87. As you know I am not presently seeking any contributions from the believers. There will be times in the future when provisions of the Aqdas, and of the Will and Testament will be generally adhered to. Right now our tasks are mainly spiritual. The Believers should expand their money and other resources locally in their own Community. I do at times receive contributions, generally in bank checks or in bank credit transfers, coming from individual believers. I don't want to discourage them but they should know that small amounts on individual checks reaching me, are turned over to my bank account to be deposited, but with fixed fees applying to checks emitted by foreign Banks, much of their value is eaten up, and for every dollar sent me, only 60 or 70 cents is deposited on my account while the

other 30 or 40 cents is for the bank itself in handling the check. The ideal solution would be for contributing friends in a given area to group their individual contributions onto a single check showing a sizeable amount thus the bank fixed fee would proportionally be much smaller. But in our times, are other requirements.

I hope to see Pepe in Italy, and I bring him the money from these contributions. Now the Tomb of Mason Remey is just about completed in Trespiano Cemetery near Florence, Italy, and it is beautifully done under the direction of Pepe who served so faithfully Mason. He didn't see Mason in his lifetime as the Guardian, but he sees him now after death, as having been the Guardian of the Baha'i Faith. Mason declared that Pepe has a very special position in The true Baha'i Faith. This fact should never be forgotten now and for all times. Ten years ago some Baha'i Believers (persons then calling themselves) thought Pepe was a bad influence for Mason, precisely because Pepe was a real assistant and protection for the Guardian, as God and Baha'u'llah means it. Those complaining believers had secret designs of their own and wanted to be an influence upon Mason that would have been an evil influence. See how peoples are prone to carry upon others their own defects and shortcomings.

As to your question: WAS OUR BELOVED SHOGHI EFFENDI RABBABI -- DIED NATURALLY

OR WAS HE MARTYRED? If he was, by who? And why?

From accounts of Shoghi Effendi's death published after November 1957 by Ruhyyih Khanum, I have no reason to believe Shoghi Effendi died a martyr. He was recovering from the general flu epidemic, dominant all over Europe at that time, the consulting physician in London had confined Shoghi Effendi to his hotel room, and declared his patient was well recovering and would be allowed in a few days to journey back to Haifa. Ruhyyih Khanum and Shoghi Effendi had their own rooms in the hotel, and it was alone that Shoghi Effendi died on the night between 3 and 4 November 1957 A.D. His heart just stopped, his eyes were open. He was found in that state early the following morning (4th November) by Ruhyyih Khanum. In spite of her present unwarranted influence over countless misled believers, I have no reason at all to believe she would have engineered something against the person of Shoghi Effendi. If she did however, it is not for the believers to unduly dwell upon the matter which belongs solely to God and Baha'u'llah.

What again is meant by martyrdom? Certainly Shoghi Effendi was aware that the greater amount of registered believers would not make the grade caused him untold worry. He would receive reports to the effect that somewhere a spiritual assembly on grounds reminding those of power politics

had suspended the voting rights of a believer reculant in falling into line prescribed by the clique of the community and Shoghi Effendi had to intervene and order the Assembly to reinstate the victimized believer. On such instances Shoghi Effendi was unable to eat, and for several days secluded himself. He was well aware, from what I am able to gather, that spirituality among the believers, especially those busy “pioneering”, tended to decline as goals in teaching and conquering for the Faith of Baha’u’llah were being increasingly realized. Did he accept this situation? No one can ever tell. I am tempted to deliver my impression as follows: Shoghi Effendi, observing increasing cheats and short-cuts, and the flouting of increasing numbers of Laws and Principles by the Baha’i Crusaders (remember that name he gave to that particular period with all the things it entails), felt his end nearing. As he already had appointed his successor the way we know he did, Shoghi Effendi reconciled himself to the fact that a great change would be made in the Baha’i Community, that with the return to the True Spirit of Baha’u’llah under the guidance of Mason Remey. Either that, and renewed, confirmed growth of the Baha’i Communities all over the world both spiritually and physically. Otherwise, the catastrophe bringing the Baha’i Community as it had always been up to that time, to utter oblivion and

discredit. Shoghi Effendi, when he appointed the Hands of The Cause, said he did so as part of his duties to the Will and Testament of Abdu’l-Baha. What did he mean in such a statement? Had he misgivings when appointing such and such Hands? On another occasion he is known through a returning Pilgrim to have said at the table at meal time: “There is God’s minor plan and God’s Greater Plan. The time may be coming when they will come into collision with each other.” At any rate under Shoghi Effendi’s Guardianship, was launched an impossible task of conquering the whole earth with Communities composed of believers showing increasingly dwindling spirituality. Was it the fault of these believers? Yes to the measure each is responsible before God for his or her spiritual growth and development; and again one might say “no” when considering how surrounding materialism causes each and every one of us to compromise, ever so slightly with the Truth which is uncompromising, bringing this insidious process to its term, namely leading astray from The Spirit before one realizes it, and by that time it is too late! Shoghi Effendi, like any Guardian, cannot substitute himself to each believer and make up for each of them the spirituality in himself they are lacking. That is not the true role of the Guardian. If Shoghi Effendi thought he was obliged to do so, then he would have been a martyr. However he, like

Mason Remey, and as each Guardian will ever state, will say that the true example of the Faith Who lived in closeness with His Father, and also with men everywhere He went, the True Example to be followed and emulated by all the peoples, is none but the Center of The Covenant, Abdu'l-Baha.

Aside from these considerations, Shoghi Effendi was martyred by his own kin, for since the time he assumed the Guardianship in 1921-1922, his blood family unceasingly put every obstacle to his plans. He had to pronounce them Covenant Breakers in order to preserve the integrity of the Baha'i Community, and Faith. This sentence reportedly broke his heart and appeared as a final measure separating for all eternity mother and son, brother and sister. How could in such circumstances Shoghi Effendi and Ruhyyih Khanum give birth to any children? All this stemmed from Shoghi Effendi's unwillingness to continue bowing to his parent's wishes to cover up certain privileged believers in their irregularities and wrong actions within the Community. You probably know that from the start of his Guardianship, Shoghi Effendi stood all alone, misunderstood or even opposed with great hostility from those who like Mirza Ahmad Sohrab, had plans of their own to personally inherit the fame and renown Abdu'l-Baha bestowed upon the Community then.

Probably Shoghi Effendi, all alone before Baha'u'llah, was misunderstood by most believers, and this can pain very deeply such a sensible man who must then shed most of his sensitivity away thus becomes more distant with other people. Shoghi Effendi was grieved by such a prevailing situation in this world. People are quoted as saying he was distant and solitary: the truth is Shoghi Effendi rightly would not subscribe to their mundane and all the attending hypocrisy, and bow to such materialism, man-made, for no purpose than disturb and stamp out the order of God still remaining in Creation.

Others say Shoghi Effendi didn't like children. The truth is Shoghi Effendi deplored the way children in this age are brought up, in order to search material advantages and excluding God from their preoccupations. Anyone may voice the same criticism, is it a reason to condemn children? We see the impossibly wide gulf separating the world of God and the world of man. Mason Remey was quoted as saying that in our times when the Dispensation of Baha'u'llah formally was present, in 1970, the World of man and its attendant materialism had declared war upon the world of the Kingdom of God. This I fear will last a long time. But it cannot last forever.

I remain, Dear Mr. E.S. Yazdani,
Faithfully in El Abha
Donald A. Harvey

**A LAST APPEAL
TO
THE HANDS
OF
THE BAHA'I FAITH
A PRIVATE AND SECRET
DOCUMENT
TO BE READ ONLY
BY
THE HANDS OF THE FAITH
BY
MASON REMEY
HAND OF THE FAITH AND
PRESIDENT OF THE BAHA'I INTERNATIONAL
COUNCIL
APPOINTED BY THE BELOVED GUARDIAN OF THE
FAITH**

1960

A LAST APPEAL

TO THE HANDS OF THE FAITH EXHORTING THEM

TO ABANDON THEIR PROGRAM FOR 1963

AND THAT THEY SEEK TO FIND THE SECOND

GUARDIAN OF THE BAHÁ'Í FAITH

AND

THAT THEY UPHOLD THE WILL AND TESTAMENT

OF

THE MASTER 'ABDU'L- BAHA AND

THE ADMINISTRATION OF THE FAITH AS ESTABLISHED

BY

THE BELOVED GUARDIAN SHOGHI EFFENDI

THAT AT PRESENT IS

UNDER A CLOUD OF VIOLATION

THAT THREATENS THE FULFILLMENT

OF ITS MISSION TO MANKIND

BY

MASON REMEY

PRESIDENT OF THE BAHA'I INTERNATIONAL COUNCIL

APPOINTED BY THE FIRST GUARDIAN OF THE BAHA'I

FAITH

APRIL 1960

Continues from RIDVAN # 15 issues:

THE FAITH IS PROTECTED

Whether or not the Beloved Guardian realized or knew of his approaching death, he left his Cause fully protected when he appointed me President of the Baha'i International Council, for by so doing he vested in me, Mason Remey, the authority to guard the Faith against this violation of the Administration even though this violation be perpetrated by the Hands of the Faith as proposed in the report of the Conclave at Bahjí of 1959 that was signed by 22 of the 27 Hands of the Faith. Thus these friends have gone on record as upholding this violation. Therefore the only stand for me to take now is to forbid all the plans of the Hands for 1963.

AWAKE, FRIENDS OF THE HANDS! AWAKE!

Violation conscious or unconscious so poisons and distorts the spiritual vision of the one or ones infected that they are not able to help themselves to see the truth of the matter. Every concerted action of the Hands of the Faith since their stand was taken in the first Conclave at Bahjí, to put aside the administration of the Faith by making changes in its fabric or structure, has been to violate and to confuse the believers more and more by leading them farther and farther away from the way as established by the Beloved Guardian.

They started out by assuming command of the Faith shortly followed by their actual acceptance of the Chicago Manifesto "The New Baha'i Era", but that they decided was too strongly put to give out to the people of the Faith at that time, so its publication was suppressed. But, as I have shown in other parts of this writ, they the Hands highly approved of by the letter that the Custodian Hands wrote to Horace Holley, approving highly of the Manifesto declaring SANS GUARDIANSHIP.

Now since that Manifesto has been withdrawn from circulation among the friends, the Custodian Hands have adopted a beating-down process, trying to beat down any hope that they may find bobbing up now and then among the believers, here and there, by discouraging all hopes that any may have of another Guardian to follow Shoghi Effendi. But as time goes on, these Hands now go so far as to insist that the Baha'is abandon all hopes, going so far as practically to forbid any discussion at all of the possibility of the Guardian, who awaits in occultation, and has waited in occultation since the death of Shoghi Effendi until the moment for him to come forth with the clear proofs to prove his Guardianship to the Baha'i World.

The Second Guardian of the Baha'i Faith, whose presence upon earth is as yet unknown to any believers, save to himself, will ere long be obliged to come forth from his concealment ere the sufferings of the firm believers be too great for them to sustain these present conditions any longer – for they, these firm ones who cling to the Administration as established by the Beloved Guardian, must not be made to suffer too long and too much ere even their faith be put to too great a test. Christ prayed that these days be shortened for the sake of the very elect, lest even they, the elect, might fall.

This moment is indeed the eleventh hour in the judgment of the Hands of the Faith. Let them beware and understand this and turn from the way they have made for themselves in their program for 1963.

HANDS OF THE FAITH! Abandon your program. Awake! Desire that the Guardianship continue and diligently seek your Guardian so when he comes forth from his present occultation, he will find you desiring him, looking for him, and ready to follow him as he leads the Faith

onto victory promised to the world by the Divine Manifestations, Christ and the Prophets since the creation of the world.

The Guardian of the Faith, who ere long will appear, is calling to you to make you ready for his coming. Awake, Hands of the Faith, and make yourselves ready to meet him, the Second Guardian of the Baha'i Faith.

VIOLATION

The present stand of the Hands of the Faith against the continuation of the Guardianship beyond that of Shoghi Effendi is indeed a most clearly stated and defined violation of both the Will and Testament of the Master 'Abdu'l-Baha, and also a violation of the Administrative System of Baha'i law and order that the Beloved Guardian constructed and built up upon the Will and Testament and was getting into running performance in all parts of the Baha'i World when death interrupted his mission.

The normal and logical procedure of the Hands of the Faith under such conditions should have been to take up his work of carrying on Administration according to the plan and the Will and Testament, of assuming their own responsibility of protecting the Faith by seeking the Second Guardian to continue on where the services of Shoghi Effendi so-without-any-warning had come to such a sudden end. Such procedure would have been carrying out the intent of the Will and Testament.

But NO, an influential group of individuals within the body of the twenty-seven Hands of the Faith consulted together in private from the others, made a covenant between themselves and then proceeded to put this over the others (and with a certain success too) – that is to say they have up until the present time been able to hold up and hold back the carrying on of the Administration of the Faith as given in the Will and Testament, which Administrative principle centered about the infallibility of the

Guardianship, perpetrated by fallaciously promising the people an infallible Universal House of Justice that they, the Hands, would form in 1963.

This is indeed a violation of the Will and Testament, a violation clear and distinct!

There is but one method of meeting violation, and that is to cut it out completely and cast it out from the Cause without any compromising whatsoever!

Some of the enlightened Baha'is in Germany in letters and by telegram called the attention of the Hands of the Faith to the fact that the Faith, according to the Revealed Word that the Hands should not abandon the Guardianship. Their missives were sent to the Conclave of Hands in Bahjí, but these were not read nor discussed in the conferences by the Hands, save that it was understood that when two German Hands returned to Frankfurt that they would explain to the friends of their National Spiritual Assembly that all of these matters would be taken up and settled by the infallible Universal House of Justice that they would establish in 1963.

As I view this situation of our Faith, I see it started to develop because the Hands did not distinguish the difference between violation and disunion or in harmony for violation and in harmony are two very different things and are not to be treated or handled in the same manner.

A simple case of in harmony between believers is to be treated by love and by one giving into the other and by following the opinion of the majority, but according to the Teachings of Baha'u'llah and 'Abdu'l-Baha, violation is an entirely different matter from disunity and in harmony; one that has to be treated of in altogether different manner than in harmony; for violation must be cut out absolutely and not palliated at all.

I don't know what individual experience, if any, that the Hands of the Faith may have

had with violation, but I doubt if any of the occidental Hands of the Faith have had any experience with violation, with but the exception of Mrs. True and myself. The Khirella violation and that of the Kirchners in Chicago, followed by that of Fareed, of the Ispahani family of Haifa, the Woodcock family of Montreal and others, were all so long ago in the rapidly moving history of our Faith as to be out of the present consciousness of those believers who have come into the Faith in the more recent times than these that I mention.

However, all of the Hands of the Faith know of the defection of Ahmad Sohrab because this is of so recent date as still to be an enemy movement that in its Various branches in different parts of the world is actively working against the Baha'i Faith.

Now why is it that the Hands of the Faith cannot see that the stand that they are now united upon is one of violation? The Hands of the Baha'i Faith claim to be following the teachings of Baha'u'llah, 'Abdu'l-Baha and the interpretation and application of those teachings by the Beloved Guardian, but with no continuation of the Guardianship. Theirs is the same stand as that taken by Ahmad Sohrab!

Ahmad Sohrab announced in print that he accepted the Teachings of Baha'u'llah and 'Abdu'l-Baha, but without the Guardianship. Why is it that the Hands of the Faith cannot see this point of my argument? When Ahmad Sohrab made his defection, we had the Beloved Shoghi Effendi here with us to lead us, but now the Guardian has not yet appeared to take the command of the situation before us. Only the Second Guardian of the Faith can pull the Cause out of its present dilemma. While the Hands, as well as all other members of the Faith, were in deep sorrow at the death of Shoghi Effendi, there was never any expression of desire amongst the Hands of the Faith that they have another Guardian to take his place infallibly to direct the Cause. No, the majority of the Hands definitely in their attitude do not want a Second Guardian. When confronted

blankly by me with this accusation, some of them hastened to affirm by spoken words that of course they would like to have another Guardian etc., etc. But surely their attitudes deny their words.

When the National Spiritual Assembly of Baha'is of Germany expressed the hope of having a Second Guardian of the Faith to the Second Bahjí Conclave, nothing was done about these messages save to commission the two German Hands of the Faith upon their return to Frankfurt to talk with the members of their Assembly and tell them that the Universal House of Justice, that they would establish in 1963 with the infallibility that they attributed to it, would decide about all Baha'i procedures, including whether or not the Guardianship should be continued.

I've never heard how this fallacious teaching was received by the German National Assembly. Several of the Hands, knowing how I felt about the Guardianship, came to me and talked to the effect that the Universal House of Justice in 1963, being infallible, might re-establish the Guardianship, but as none of these friends in their attitudes and their speech appeared to me to want anything of me save for me to be quiet and cease agitating the subject of Guardianship. I saw plainly that they were trying to get my support of their violation to put over their House of Justice in 1963 and that they were baiting the hook of their violation with this fallacious possibility of Guardianship, hoping that I would be satisfied with this ruse upon their part to carry their point, that from that first Bahjí Conclave and since then ever has been the abolition of Guardianship.

Inasmuch as some of the Hands of the Faith are going to such length to kill the Cause, I feel it is high time that this matter be brought to a head and cut out from the Cause before it becomes worse and more difficult to handle than it now is. Therefore I am putting into writing in this document an account of these things between us as I see them, in the hope that the Hands will reconsider their stand.

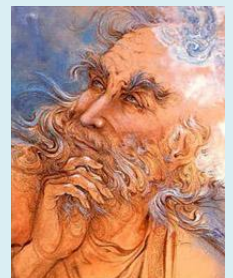
To be continued in the next issue of RIDVAN

A Ghazal from Hafez

Though I am old and decrepit and weak
My youth returns to me every time your name I speak.
Thank God that whatever my heart ever desired
God gave me that, and more than I ever could seek.
O young flower, benefit from this bounty
In this garden I sing through a canary's beak.
In my ignorance I roamed the world at first
In thy longing, I have become wise and meek.
Fate directs my path to the tavern, in life
Though many times I stepped from peak to peak.
I was blessed and inspired on the day
That at the abode of the Magi spent a week.
In the bounty of the world, await not your fate
I found the Beloved, when of wine began to reek.
From the time I was entrapped by thy eyes
I was saved from all traps and paths oblique.
The old me, befriended the unreliable moon
Passage of time is what makes me aged and weak.
Last night came good news that said, O Hafiz
I forgive all your errs, even though may be bleak.

**STATEMENT
BY
E.S. YAZDANI
26 April, 2009**

I, E. S. Yazdani, currently residing at 1385 Old Northern Road, Middle Dural, 2158, Australia, state that, Mr. J. Soghomonian is the present 4th guardian of the Baha'i Faith and he remains the guardian of the Baha'i Faith until his soul is called from this physical plane to the next by the All Mighty God. He was appointed to the position of the 4th guardian of the Baha'i Faith by his predecessor; Mr. D. A. Harvey the 3rd guardian of the Baha'i Faith.

It is the duty of all the believers, including his appointed successor, to obey the Guardian of the Faith his eminence Mr. J. Soghomonian, in accordance with the provision of the Will and Testament of 'Abdu'l-Baha.

It must be stated that it is my great honour to serve the present guardian of the Faith. It is my dignity to obey his order. It is my adoration and adulation to take his direction. I am nothing in his presence. My greatness is to be humble before him. My God protect him and I wish him a very long life in this world.

May God assist me to remain faithful in His Covenant.

May God protect the Cause of Baha'u'llah from the violators of His Covenant.

E.S. Yazdani
Sydney, Australia
26 April, 2009

PS: This statement was published in the last April, 2009 issue of RIDVAN and it is republished again to stress that the unity of the Faith is guarded by obeying the present Guardian of the Faith his eminence Mr. Jacques Soghomonian. He is the present Guardian of the Faith. Signed by E.S. Yazdani

PARTIE FRANÇAISE

Le 4e Gardien de la Foi Baha'ie a choisi les textes suivants pour être publiés dans la partie française

N'entendez-vous pas, ô rois de la Chrétienté, la voix de Jésus, l'Esprit de Dieu, qui dit : « Je m'en vais et Je vous reviendrai ? » Pourquoi donc, lorsqu'Il vous est revenu environné de célestes nuées, n'êtes-vous pas allés à lui, pour contempler Sa face et être de ceux qui accèdent à Sa présence ? Jésus dit dans un autre passage : « Quand viendra l'Esprit de Vérité, Il vous enseignera toute vérité. » Et pourtant, voyez comment, lorsqu'Il vous a apporté cette vérité, vous vous êtes refusés à tourner vers Lui vos visages, comment vous avez continué de vous livrer à vos caprices et à vos plaisirs. Vous ne L'avez point accueilli, ni vous n'avez recherché Sa Présence pour entendre de Sa bouche les versets de Dieu et prendre votre part de la sagesse infiniment variée du Tout-Puissant, le Très-Glorieux, le Très-Sage. Vous avez, par votre faute, empêché que soufflât sur vous l'haleine de Dieu, que s'en répandît dans vos âmes le suave parfum. Vous avez préféré rôder encore, avec une délectation mauvaise, dans la vallée de vos désirs corrompus. Mais vous passerez et avec vous passera ce que vous possédez. Vous serez bientôt rappelés à Dieu et, en la présence de Celui Qui rassemblera toute la création, il vous sera demandé compte de vos actes...

Vingt années, ô rois, se sont écoulées, durant lesquelles Nous avons été

soumis, chaque jour, à l'agonie d'une tribulation nouvelle. Nul de ceux qui Nous ont précédé n'a enduré ce que Nous avons souffert. Puissiez-vous le comprendre ! Ceux-là qui se sont levés contre Nous, Nous ont mis à mort, ils ont répandu notre sang, pillé nos biens et violé notre honneur. Encore qu'informés de la plupart de nos maux, vous n'avez jamais arrêté la main de l'agresseur. N'est-ce pas cependant le plus clair de votre devoir que de refréner la tyrannie de l'oppresseur et de traiter équitablement vos sujets, afin que soit pleinement démontré à toute l'humanité le haut sentiment que vous devez avoir de la justice ?

Dieu a remis entre vos mains les rênes du gouvernement du peuple pour que vous le gouverniez avec équité, que vous sauvegardiez les droits des opprimés et punissiez les artisans d'injustice. Si vous négligez les devoirs que Dieu vous a imposés dans Son Livre, vos noms ne seront point comptés parmi ceux des justes qui trouvent grâce devant Lui. Lourde serait ainsi votre erreur. Rejetterez-vous, pour vous attacher à vos vaines imaginations, les commandements de Dieu, le Très-Exalté, l'Inaccessible, l'Irrésistible, le Tout-Puissant ? Rejetez plutôt ce que vous possédez pour vous attacher à ce que Dieu vous ordonne d'observer. Cherchez Sa grâce, car celui qui la cherche est dans Son droit Sentier.

Considérez l'état auquel Nous sommes réduits, voyez les maux et tribulations qui Nous accablent. Ne vous désintéressez pas de Notre cas, ne fût-ce qu'un instant, et jugez avec équité entre Nous et Nos ennemis. Cela sera pour vous d'un avantage manifeste. Nous vous faisons ce récit et Nous vous rapportons les choses qui Nous sont advenues, afin que vous puissiez Nous délivrer de Nos maux et alléger Notre fardeau. Que celui d'entre vous qui le voudra faire, le fasse ; quant à celui qui s'y refusera, eh bien, Mon Seigneur est assurément le meilleur des secours.

Avertis le peuple, ô Serviteur, et communique-lui les choses que Nous

T'avons envoyées ; ne Te laisse effrayer par rien, ni personne, et ne sois pas de ceux qui hésitent. Le jour est proche où Dieu exaltera Sa Cause et magnifiera Son témoignage aux yeux de tous ceux qui sont sur la terre et dans les cieux. Mets en Dieu, dans toute rencontre, Ton entière confiance, fixe sur Lui Ton regard et détourne-Toi de ceux qui répudient Sa vérité. Que Dieu, Ton Seigneur, soit Ta seule aide, Ton unique secours. Nous sommes engagé à assurer Ton triomphe sur la terre et à exalter Notre cause au-dessus de tous les hommes, encore qu'aucun roi ne se soit trouvé qui veuille se tourner vers Toi.

L'homme a reçu du Très-Miséricordieux la faculté de voir, il a été aussi doué par Lui du pouvoir d'entendement. D'aucuns l'ont représenté comme le type du « microcosme », alors qu'il est en réalité le type du « macrocosme ». Les potentialités inhérentes à la condition de l'homme, la pleine mesure de sa destinée sur la terre, l'excellence innée de sa réalité essentielle, tout cela doit être manifesté en ce Jour promis de Dieu.

(Foi Mondiale Bahá'í, p. 228)

Le progrès de l'âme humaine après la mort

Revenons maintenant à ta question relative à l'âme humaine et à sa survie après la mort physique. Sache en vérité que l'âme, après qu'elle a été séparée du corps, continue de progresser dans un état et dans des conditions que ne sauraient changer ni les révolutions des âges et des siècles, ni les hasards et vicissitudes de ce monde, jusqu'à ce qu'elle ait accédé à la présence de Dieu. Elle durera autant que dureront le Royaume de Dieu, Sa Souveraineté, Son Empire et Sa Puissance. Et elle continuera ainsi de manifester les signes et attributs de Dieu, de révéler Sa tendre bonté et Ses bienfaits innombrables. Ma plume s'arrête, impuissante, quand Je tente de décrire la gloire d'un si sublime état. L'honneur que la Main de Miséricorde confèrera à l'âme humaine est tel qu'aucune parole ne le peut adéquatement révéler, ni aucun autre moyen d'expression le décrire. Bénie l'âme qui, à l'heure où elle est séparée du corps, se trouve purifiée des vaines imaginations des peuples de ce monde ! Une telle âme vit et se meut selon la Volonté de son Créateur et parvient aux plus hauts Paradis. Les Célestes Houris, habitantes des plus hautes demeures, s'assemblent autour d'elle et les Prophètes et Messagers de Dieu recherchent sa compagnie. Elle entretient librement ces êtres célestes de tout ce qu'elle a souffert dans le sentier de Dieu, le Seigneur de tous les mondes. Si l'homme savait ce qui est réservé à son âme dans les mondes de Dieu, Seigneur des cieus et de la terre, il se consumerait du désir d'atteindre un si sublime, un si resplendissant état... La nature de l'âme après la mort ne pourra jamais être décrite et il n'est ni opportun, ni permis de révéler son véritable caractère aux yeux des hommes. L'unique mission des Prophètes et Messagers de Dieu est de guider l'humanité dans le droit Sentier de la Vérité. Et l'objet fondamental de leur révélation est d'instruire tous les hommes de telle sorte qu'à l'heure de leur mort, il puissent, dans un état de pureté, de sainteté et de parfait détachement, s'élever jusqu'au trône du Très-Haut. De la lumière qui rayonne de l'âme des Prophètes dépendent le progrès du monde et l'avancement de ses peuples. Ils sont le levain qui fait lever le monde de l'être et ils constituent les forces animatrices grâce auxquelles se manifestent

les art et toutes les merveilles de ce monde. C'est par eux que les nuages déversent leur eau bienfaisante et que la terre donne ses fruits. Car toutes choses ont une cause, une puissance qui les suscite, un principe qui les anime. Ce sont donc ces âmes, ces symboles d'abnégation qui ont toujours donné et qui continueront de donner l'impulsion suprême au monde de l'être. Le monde de l'au-delà est aussi différent du monde terrestre que celui-ci diffère du monde que connaît l'enfant dans le sein de sa mère. Et quand l'âme sera en la Présence Divine, elle prendra la forme la plus convenable à son immortalité, la plus digne de son habitation céleste. Son existence, toutefois, reste contingente, et non pas absolue, en tant que le contingent dépend d'une cause, tandis que l'absolu en est affranchi. L'existence absolue est le privilège exclusif de Dieu, exaltée soit Sa gloire. Heureux celui qui saisit cette vérité. Si tu méditais dans ton cœur la conduite des Prophètes de Dieu, tu reconnaîtrais et attesterais qu'il doit y avoir nécessairement d'autres mondes que celui-ci. Les sages et les savants ont, en majorité, ainsi qu'il est rapporté par la Plume de Gloire dans la Tablette de Sagesse, rendu témoignage à la vérité de ce que les saintes Ecritures ont révélé. Les matérialistes eux-mêmes ont, en leurs écrits, attesté la sagesse des Messagers divins et reconnu que ce qu'ils disaient touchant l'Enfer et le Paradis, la récompense et le châtement futurs, était inspirés du désir d'éduquer et d'élever les âmes des hommes. Vois donc comment la plupart des hommes, quelles que soient leurs croyances ou leurs théories, ont reconnu l'excellence et admis la supériorité des Prophètes de Dieu. Certains ont salué en ces perles de détachement des incarnations de la sagesse, tandis que d'autres les tenaient pour des interprètes de la Divinité. Et comment de telles âmes eussent-elles consenti à s'abandonner aux mains de leurs ennemis si elles avaient cru que tous les mondes de Dieu se réduisent à cette vie terrestre ? Auraient-elles, dans ce conditions, souffert de leur plein gré des afflictions et des tourments auxquels nul homme n'a été soumis, dont aucun n'a même jamais été témoin [Texte de Baha'u'llah]

Fragments du testament d'Abdu'l-Baha

« Il incombe au Gardien de la Cause de Dieu de désigner, de son vivant, celui qui deviendra son successeur, afin qu'après sa disparition, des différends ne puissent survenir. Celui qui est désigné doit manifester le détachement de toute chose mondaine ; il doit être l'essence de la pureté et montrer dans sa personne la crainte de Dieu, le savoir, la sagesse et la science. »

« ... et, si sa glorieuse lignée n'était pas alliée à un noble caractère, alors il (le Gardien de la Cause de Dieu) devrait choisir une autre branche pour lui succéder. »

« ... ces neuf élus (Mains de la Cause de Dieu) doivent, par un vote unanime ou majoritaire, agréer celui que le Gardien de la Cause de Dieu a choisi comme successeur ... »

« ... Les Mains de la Cause de Dieu doivent être désignées et nommées par le Gardien de la Cause de Dieu. Chacun doit demeurer sous son ombre et obéir à son commandement. Si quelqu'un dans le groupe des Mains, ou en dehors, désobéit et cherche la division, il connaîtra la colère de Dieu et sa vengeance car il aura creusé une brèche dans la vraie Foi de Dieu. »

« Les Mains de la Cause de Dieu ont pour devoir de diffuser les Parfums divins, d'édifier les âmes des hommes, d'encourager l'étude, d'améliorer le caractère des hommes et d'être toujours, et en toutes circonstances, purifiées et détachées des choses terrestres. Leur conduite, leurs manières, leurs actes et leurs paroles, doivent manifester la crainte de Dieu. Ce corps des Mains de la Cause de Dieu est sous la direction du Gardien de la Cause de Dieu ... »

« ... en ce qui concerne la Maison de Justice ... Ses membres doivent être les Manifestations de la crainte de Dieu, les aurores du savoir et de la compréhension ; ils doivent être fermes dans la Foi de Dieu et bienveillants envers toute l'humanité ... Toutes choses doivent être déférées à cet organisme. C'est lui qui édicte toutes les lois et tous les règlements qui ne se trouvent pas dans le Texte Sacré explicite. C'est par cet organisme que tous les problèmes difficiles doivent être résolus, et le Gardien de la Cause de Dieu en est le chef sacré, le membre éminent et inamovible. S'il n'assiste pas en personne aux délibérations, il doit désigner quelqu'un pour le représenter. »

Télégramme du Gardien du 9 janvier 1951

Proclame aux Assemblées Nationales d'Orient et d'Occident, décision marquant lourdement l'avenir de la formation du premier Conseil International Baha'i, le précurseur de l'Institution Administrative suprême, destiné à surgir dans la plénitude du temps, dans l'enceinte et sous l'ombre du Centre Spirituel Mondial de la Foi déjà établie dans les villes jumelles de Akka et Haïfa ... m'amène à arriver à cette décision historique marquant la borne significative dans l'évolution de l'Ordre Administratif de la Foi de Baha'u'llah, au cours des trente dernières années ... A ceux-ci, à celles-ci, seront ajoutées d'autres fonctions au cours de l'évolution de cette première Institution Internationale embryonnaire marquant le développement en une Court Baha'i officiellement reconnue, sa transformation en un Corps dûment élu ; son efflorescence dans la Maison Internationale de Justice ; sa floraison définitive par l'établissement de multiples institutions auxiliaires constituant le Centre Administratif Mondial destiné à s'élever et à fonctionner et à demeurer établi permanemment dans le voisinage intime des deux tombeaux sacrés. Accueillons avec coeur joyeux et reconnaissant la constitution, après une longue attente, du Conseil International que l'histoire acclamera comme étant le

plus grand événement, répandant sa lumière, sur la deuxième époque de l'Age Formatif de la Dispensation Baha'ie, potentiellement non pas dépassée par aucune entreprise, mise en oeuvre depuis la conception de l'Ordre Administratif de la Foi aux lendemains de l'ascension d'Abdu'l-Baha, venant en second seulement avec les événements immortels, glorieux, associés avec les Trois Figures Centrales de la Foi au cours du premier âge de la plus glorieuse Dispensation du Cycle Bahaï de cinq mille siècles. Conseille de publier l'annonce au Comité des Relations Publiques.

(signé) SHOGHI

Haifa, Israël, le 9 janvier 1951

Shoghi Effendi écrit dans son télégramme qu'il s'agit de l'Institution Internationale embryonnaire. Dans les leçons de Saint-Jean-d'Acre, Abdu'l-Baha nous donne des précisions par rapport à l'embryon.

« ... l'embryon possède, dès le début, toutes les perfections telles que l'esprit, l'intelligence, la vue, l'odorat, le goût, en un mot toutes les facultés ; mais elle ne sont pas apparentes, et elles ne le deviendront que par degrés. »

(Abdu'l-Baha. Les Leçons de Saint-Jean-d'Acre, 1954, p. 217)

Recherche de la vérité

« Magnifié soit ton Nom, O mon Seigneur car tu m'a permis de reconnaître la Manifestation de ton Etre et tu as placé en moi l'assurance de la vérité des versets qui sont descendus sur Toi. Confère-moi le pouvoir, je T'implore, de demeurer attaché avec constance en ce que Tu m'as commandé d'observer. Aide-moi à garder les perles de Ton amour que par Ton décret, Tu as enchâssées en mon coeur. Envoie-moi, en outre, à chaque instant de ma vie, O mon Dieu, ce qui me préservera de tout autre que Toi, et qui m'établira ferment dans Ta Cause. »

(Prayers and Meditations, p. 176-177, traduit de l'anglais)

« Le premier principe de l'enseignement de Baha'u'llah est :
LA RECHERCH PERSONNELLE ET INDEPENDANTE DE LA VERITE »
(Entretiens d'Abdu'l-Baha à Paris)

« ... la connaissance de Dieu est la cause du progrès et de l'attraction spirituels ; la vision de vérité, la sublimité de l'humanité, la civilisation divine, la droiture des moeurs et l'illumination ne s'obtiennent que par elle. »

(Les leçons de Saint-Jean-d'Acre, chapitre 84)

« Toutes les perfections, les bienfaits, les splendeurs, qui viennent de Dieu, sont visibles et évidents dans la réalité des Saintes Manifestations, comme le soleil, qui resplendit dans un miroir poli et clair avec toutes ses perfections et ses bienfaits. ...

... Donc, tout ce que l'homme sait, trouve, comprend au sujet des noms, des attributs et des perfections de Dieu, se rapporte à ces saintes Manifestations. Il ne peut en être autrement sinon : « Le chemin est fermé, la recherche est interdite. » »

(Les leçons de Saint-Jean-d'Acre, chapitre 37)

« ... L'homme doit donc rechercher la vérité; il la trouvera dans chacune des Essences sacrées. »

(Les leçons de Saint-Jean-d'Acre, chapitre 14)

« Supplie Baha'u'llah pour toutes les choses que tu désires.. Si tu désires la Foi, demande-la Lui. Si tu cherches le savoir, Il te l'accordera. Il fera descendre sur toi toutes les bénédictions. »

(Abdu'l-Baha, Star of the West, Volume IX, No.9, traduit de l'anglais))

« Sa Sainteté Baha'u'llah a ré-exprimé et ré-établi la quintessence des enseignements de tous les Prophètes, mettant de côté toutes les considérations accessoires et en purifiant la religion des interprétations humaines. Il a écrit un livre intitulé « Les Paroles cachées ». La préface de ce livre annonce qu'il contient les essences des Paroles des Prophètes du passé, enveloppées du vêtement de la brièveté, pour l'enseignement et pour la direction spirituelle des peuples du Monde. Lisez-les, afin que vous compreniez les fondations véritables de la religion et réfléchissiez sur l'inspiration des Messagers de Dieu. C'est la lumière sur la lumière. »

(Abdu'l-Baha, Baha'i World Faith, p. 251, traduit de l'anglais)

« Pour saisir les Paroles divines et comprendre les explications des Colombes spirituelles, point n'est besoin d'être un érudit. Il suffit d'avoir un coeur pur, une âme chaste et un esprit libre de préjugés; la preuve en est aujourd'hui les gens qui n'ont jamais rien appris de science humaine et qui reposent sur les divans du savoir. Les nuages de la divine Bonté ont fait pousser dans leur coeur les roses de la sagesse et les anémones de la compréhension. Bénis sont les purs et les sincères pour la part qu'ils ont de la Lumière du plus grand jour ! »

(Le livre de la Certitude)

« Car s'il allume dans son coeur la lampe de la recherche, des efforts, de l'amour, de la passion et de l'extase et si la brise de la Miséricorde divine souffle sur lui, la nuit de l'erreur, du doute et de la crainte ne tardera pas à disparaître pour faire place à la lumière du Savoir et de la Certitude. »

(Le livre de la Certitude)

« C'est pourquoi, il est indispensable que nous renoncions à nos propres préjugés et à nos superstitions, si nous désirons sincèrement trouver la Vérité. A moins de savoir faire la distinction entre dogmes, préjugés et superstitions d'un côté la Vérité de l'autre, nous ne pouvons réussir. Quand nous voulons sérieusement trouver une chose, nous la cherchons partout. C'est ce principe-là qu'il nous faut suivre pour notre recherche de la Vérité. »

(Entretiens d'Abdu'l-Baha à Paris)

« La première vallée est celle de la Recherche, où l'on chemine dans le

véhicule de la Patience, sans lequel le voyageur n'arrive nulle part et ne peut obtenir l'objet de son désir. »

(Les sept Vallées)

« ... le chercheur doit être paré de certaines qualités. D'abord, il doit être juste et détaché de tout autre que Dieu ; son coeur doit être entièrement tourné vers l'Horizon suprême, il doit être affranchi de l'ego et de toute passion, car ce sont des obstacles. De plus, il doit supporter toutes les calamités, vivre dans la pureté et la sainteté les plus parfaites, et être au-dessus de l'amour ou de la haine de tous les habitants du monde : »

POURQUOI ?

« car le poids de son amour pour un parti peut le priver de reconnaître les mérites d'un autre parti, et de même la haine pour un parti risque aussi de l'empêcher de découvrir ses mérites. Tel est l'état qui convient au chercheur. Le chercheur doit avoir ces caractéristiques et ces qualités; autrement, il est impossible que le Soleil de Vérité arrive jusqu'à lui. »

(Les leçons de Saint-Jean-d'Acre, chapitre 12)

« Le vrai chercheur n'a d'autre ambition, que de trouver ; l'amant ne tient qu'à rencontrer l'Adoré, mais on ne parvient à une telle condition qu'en renonçant à tout, c'est à dire à ce qu'on a vu, entendu et compris : tout cela il faut le nier, pour arriver à la Cité sacrée de l'Affirmation. Et que d'efforts, pour cette recherche ! Que d'assiduité, pour goûter le miel de l'Union divine ! Mais si nous buvons à cette coupe, nous oublierons le monde entier. »

(Les sept Vallées)

« L'ESSENCE DE CES PAROLES EST LA SUIVANTE :

Ceux qui marchent dans le chemin de la Foi, et qui désirent boire à la coupe de Certitude, doivent purifier et sanctifier leur âme de toute contingence, c'est à dire affranchir leurs oreilles des paroles humaines, leur coeur du doute qui résulte des grands voiles, leur esprit des préoccupations du monde, leurs yeux de la vue des choses périssables ; et, en s'en remettant à Dieu et l'implorant sans cesse, suivre leur voie, jusqu'à ce qu'ils soient dignes de recevoir la lumière de la Connaissance divine, et de devenir le lieu de l'apparition des Faveurs infinies.

Car si l'homme veut discuter les instructions de Dieu et des Elus à l'aide des paroles ou des actes de ses semblables, savants et ignorants, jamais il n'entrera dans le Jardin de la Connaissance, jamais il n'arrive à la Source de la Sagesse et du Savoir du Roi unique et jamais in ne parviendra à la Station éternelle, ni ne boira à la Coupe de l'Approche et de la Satisfaction :»

(Kitab-i-Iqan, Paris 1904, p. 1)

« Une question se pose : comment pouvons-nous savoir si nous suivons l'inspiration de Dieu ou plutôt les incitations sataniques de l'âme humaine ? En effet, dans ce monde humain de phénomène matériel, les quatre critères, les sens, la raison, les traditions et l'inspiration, sont les seuls qui par leur existence nous permettent d'aller vers la connaissance, quoique aucun de ces critères ne soit parfait en

soi ni vraiment infaillible. Que nous reste-t-il donc ? Comment atteindre le réalité de la connaissance de toutes choses ? Par le souffle et l'impulsion du Saint-Esprit qui est la Lumière et le Savoir même. Par lui l'esprit humain est revivifié et fortifié dans le sens des véritables conclusions et de la connaissance parfaite des choses. »

(Bahai World Faith, p. 253-254, traduit de l'anglais)

« Contrairement à la dispensation du Christ, contrairement à celle de Muhammad, contrairement à toute les dispensations antérieures, les apôtres de Baha'u'llah, dans chaque pays, où qu'ils oeuvrent et peinent, ont devant eux, en langage clair, vigoureux et sans équivoque, toutes les lois, tous les règlements, les principes, les institutions et la direction spirituelle dont ils ont besoin pour la poursuite et l'accomplissement de leur tâche. Pour les problèmes relatifs tant aux dispositions administratives de la dispensation baha'ie qu' à la succession, incarnées par les institutions jumelles de la Maison de Justice et du Gardiennat, les adeptes de Baha'u'llah peuvent recourir à ces preuves irréfutables de la direction divine auxquelles nul ne peut résister, que nul ne peut amoindrir ou ignorer. Là réside le caractère distinctif de la révélation baha'ie. Là réside la force de l'unité de la foi, celle de la validité d'une révélation qui ne prétend pas détruire ou déprécier les révélations antérieures, mais les relier, les unifier et les accomplir. »

(L'Ordre Mondial de Baha'u'llah, p. 21-22)

«Celui Qui est la Beauté Ancienne s'est laissé charger de chaînes pour que l'humanité soit libérée de son esclavage, et Il a accepté d'être fait prisonnier dans cette puissante Forteresse pour que le monde parvienne à la vraie liberté. Il a bu jusqu'à la lie le calice de la tribulation, afin que tous les peuples de la terre puissent atteindre à la joie éternelle et qu'ils soient remplis d'allégresse. Cela, par la miséricorde de votre Seigneur, le Compatissant, le Tout-Miséricordieux. Nous avons, ô croyants en l'Unité de Dieu, accepté d'être abaissé pour que vous soyez exaltés, et Nous avons souffert multitude d'afflictions pour que vous deveniez florissants et prospères. Or, voyez comment ceux qui s'érigent en partenaires de Dieu ont forcé d'habiter la plus désolée des cités. »

Extrait d'une lettre de Mason Remey du 1er octobre 1965 adressée à un croyant

« Je **n'approuve pas** que les Bahai'is sous le deuxième Gardiennat fassent des revendications quelconques auprès du Gouvernement d'Israël pour la possession de toute propriété baha'ie en Terre Sainte. Ceci est une affaire spirituelle et ne devrait être traitée que par des moyens spirituels. Des avances auprès des amis égarés devraient être toujours amicales, mais aussi nous devrions leur faire savoir qu'ils ont tort de refuser le deuxième Gardiennat. Nous vivons à l'heure actuelle en ce Nouveau Jour de Dieu où tous nos actes devront être conformes aux lois du Royaume de Dieu, comme elles sont données par Baha'u'llah. Tout doit être accompli avec amour et harmonie .... même là où nous différons des amis égarés.

Avec cette méthode, nous gagnerons cette bataille spirituelle.

Dorénavant, c'est de cette manière que les amis sous le deuxième Gardiennat devraient se conduire, oubliant les choses passées et avançant en unisson pour proclamer la venue du Royaume de Dieu sur terre ... n'ayant d'autre chose dans notre cœur que l'amour pour tous..... nous efforçant de cette façon de surmonter l'animosité de ceux qui se considèrent nos ennemis. »

The Baha'i Faith And The Institution Of Guardianship

Statement

On

The Baha'i Faith and Its Institution of Guardianship

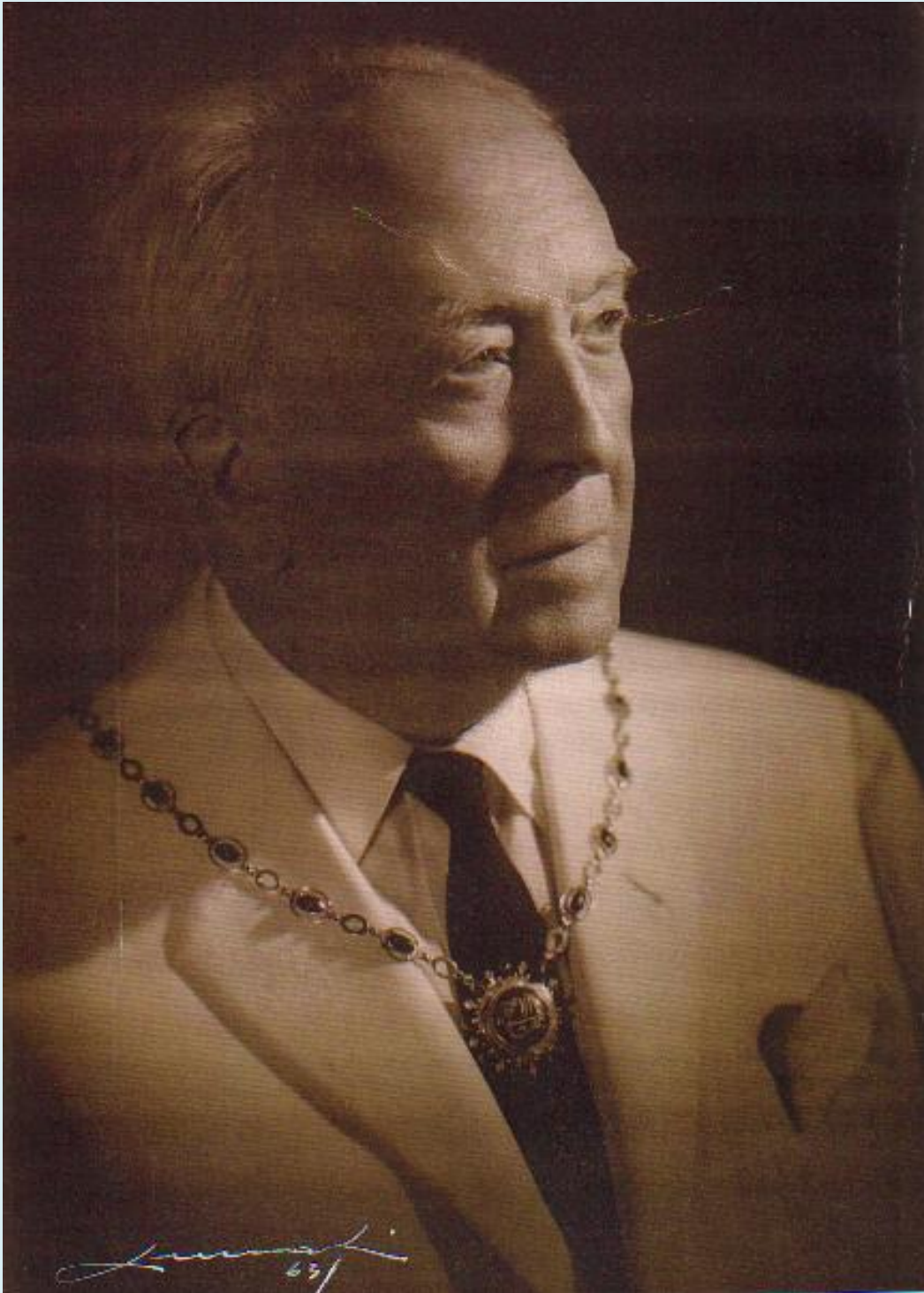
His eminence Mr. J. Soghomonian, the 4th and the present Guardian of the Baha'i Faith has given his cordial approval for publication of this pamphlet

The Baha'i Faith was heralded by a young man named Siyyid Ali Muhammad, who became known as the Bab. The Bab declared His mission on 23 May 1844, closing the Prophetic Cycle and opening the new Cycle of Light and Truth, destined to last at least 500,000 years. The Babi and the Baha'i dispensation are the first two dispensations of the many to come in this new cycle. The Bab directed His followers to spread the new teachings throughout the Persian Empire in the mid-nineteenth century. He stirred the frozen Persian community to its depths, creating waves of opposition within the religious hierarchy and the Persian ruling elites. Many distinguished religious leaders, ruling personnel, and ordinary people accepted His new teachings. The ruling Persian clergy class, however, found Him to be a threat. The Bab was arrested and exiled within Persia. Finally, He was judged by a number of religious leaders in Tabriz and executed by the order of the Persian government in 1850. Many of His followers were savagely put to death by mobs, religious leaders, and the Persian government.

In 1852, a man named Mirza Husayn-Ali, a follower of the Bab, was arrested in

Tehran and put into prison. While in prison, Mirza Husayn-Ali became aware that he was God's new Messenger, fulfilling the Bab's promise of the One to come after Him and formally ending the Babi dispensation, which lasted only nine years. Mirza Husayn-Ali became known as Baha'u'llah, Arabic for "Glory of God"; but it was not until 1863 that He proclaimed His mission and revelation to the world.

Like the Bab before him, Baha'u'llah faced exile and persecution. He was sent into exile to Baghdad, Istanbul, Adrianople, and finally Akka, today part of Israel, where He lived under house arrest until He left this world in 1892. A prolific writer, Baha'u'llah sent tablets to the leaders of His time: Napoleon III; Queen Victoria; Pope Pius IX; Alexander II, Czar of the vast Russian Empire; William I, King of Prussia; Francis Joseph, King-emperor of Austria-Hungary; Sultan 'Adul'l-'Aziz of the Ottoman Empire; and N'asiri'd-Din Shah, the ruler of Persia. He invited the leaders and the people of the world to embrace a new teaching for the establishment of the unity of humankind.

Charles Mason Remey
The 2nd Guardian of the Baha'i Faith

'Abdu'l-Baha in His tablet Addressed to C.M. Remey states:

“Verily I beseech God to make thee confirmed under all circumstances. Do not become despondent, neither be thou sad. ERE LONG, THY LORD SHALL MAKE THEE A SIGN OF GUIDENCE AMONG MANKIND”

Star of the West, Vol. V, No. 19, 2 March 1915

The outstanding teachings of the Baha'i Faith can be summed up in the following principles: the declaration of Universal Peace; oneness of mankind; Religion must be the cause of fellowship and love; all kinds of prejudices, religious, racial, political, and national, destroy the edifice of humanity; establishment of a universal language; equality between women and men; material civilization must be completed by spiritual civilization; Religion is the foundation for world unity; universal education; and complete harmony between science and religion. The Founder of the Baha'i Faith confirmed that the unity of humanity and universal peace will be realized and the Kingdom of God on earth will be established per the prophecies of His Holiness the Christ.

Baha'u'llah left this world in 1892. In His Will, the Book of the Covenant, He appointed 'Abdu'l-Baha to succeed Him. 'Abdu'l-Baha directed the affairs of the Baha'i Faith and wrote numerous books and tablets on the importance of the Faith during His ministry, which lasted from the passing of Baha'u'llah to his own death in late November 1921. After 'Abdu'l-Baha's ascension, He was succeeded by Shoghi Effendi as the first guardian of the Faith, in accordance with 'Abdu'l-Baha's Will and Testament.

To regulate the activities of the worldwide human communities and nations, the Founder of the Baha'i Faith engineered an administrative system known as The World Order of Baha'u'llah (WOB). WOB contains various institutions. The two most important Institutions of WOB are the Guardianship and the Universal House of Justice.

The institution of Guardianship is represented by a Guardian at any time in the Baha'i Dispensation. The first

Guardian was Shoghi Effendi, named and appointed by 'Abdu'l-Baha in His Will and Testament. The Guardian's duties are fully described in 'Abdu'l-Baha's Will and Testament as well as in "The Dispensation of Baha'u'llah," a chapter in The World Order of Baha'u'llah by Shoghi Effendi. Guardian's duties include: appointing his successor in his own lifetime; sitting at the head of the Universal House of Justice; interpreting the Holy Writings; and having the final say on matters of the Faith as the Authorized Interpreter of the Baha'i dispensation, which will be in existence not less than a thousand years.

The Institution of the Universal House of Justice (UHJ) is formed by marrying a universally elected body of the people and the Institution of Guardianship represented by the guardian. The formation of the Universal House of Justice is under the supervision and direction of the guardian of the Faith. UHJ passes laws and regulations that are not found in the Writings of Baha'u'llah or 'Abdu'l-Baha. UHJ can cancel the laws enacted by past Houses and may enact new ones to meet the requirements of the time. The guardian, as the head of the Universal House of Justice, has only one vote and does not have the right of veto or to disregard any member's vote or the vote of the majority.

The first guardian, Shoghi Effendi, in his own life time, formed the embryo of the Universal House of Justice and appointed Charles Mason Remey as its president in an announcement to the Baha'i World made by two cablegrams of 9 January and 2 March 1951. In these two cablegrams, the first guardian appointed his successor as well as announces formation of the embryo of the Universal House of Justice. The first cablegram reads:

Guardian of the Baha'i Faith in Person

Permanent Head of the Universal House of Justice

شخص ولی امر دیا نت بهایی رئیس لا ینعزل بیت العدل اعظم الہی

“Without such an institution [Guardianship] the integrity of the Faith would be imperilled, and the stability of the entire fabric would be gravely endangered. Its prestige would be suffered, the means required to enable it to take a long, an uninterrupted view over a series of generations would be completely lacking, and the necessary guidance to define the sphere of the legislative action of its elected representative would be totally withdrawn.”

From Dispensation of Baha'u'llah by Shoghi Effendi

” بدون این موسسه [ولایت امر الله] وحدت امر الله در خطر افتد و بنیا نش متزلزل گردد و از منزلتش بکاھد و از واسطه فیضی کہ بر عواقب امور در طی دھور احاطہ دارد با لمرہ بی نصیب ماند و ہدایتی کہ جهت تعیین حدود و وظائف تقنینیہ منتخبین ضروری است از آن سلب گردد “
از توقیع دور بہایی نوشتہ شوقی افندی

THE UNIVERSAL HOUSE
OF
JUSTICE
بیت العدل اعظم الہی

Universally Elected Body by the People of the World

[Under direct supervision of living Guardian of the Baha'i Faith]

مجمع انتخابی بین المللی توسط ساکنین کرہ ارض

Proclaim National Assemblies of East and West weighty epoch-making decision of formation of first International Baha'i Council, forerunner of supreme administrative institution destined to emerge in fullness of time within precincts beneath shadow of World Spiritual Center of Faith already established in twin cities of Akka and Haifa. Fulfillment of prophecies uttered Proclaim National Assemblies of East and West weighty epoch-making decision of formation of first International Baha'i Council, forerunner of supreme administrative institution destined to emerge in fullness of time within precincts beneath shadow of World Spiritual Center of Faith already established in twin cities of Akka and Haifa. Fulfillment of prophecies uttered by Founder of Faith and Center of His Covenant culminating in establishment of Jewish State, signaling birth after lapse of two thousand years of an independent nation in the Holy Land, the swift unfoldment of historic undertaking associated with construction of superstructure of the Bab's Sepulcher on Mount Carmel, the present adequate maturity of nine vigorously functioning national administrative institutions throughout Baha'i World, combine to induce me to arrive at this historic decision marking most significant milestone in evolution of Administrative Order of the Faith of Baha'u'llah in course of last thirty years. Nascent Institution now created is invested with threefold function: first, to forge link with authorities of newly emerged State; second, to assist me to discharge responsibilities involved in erection of mighty superstructure of the Bab's Holy Shrine; third, to conduct negotiations related to matters of personal status with civil authorities. To these will be added further functions in course of evolution of this first embryonic International Institution, marking its development into officially recognized Baha'i Court, its transformation into duly elected body, its efflorescence into

Universal House of Justice, and its final fruition through erection of manifold auxiliary institutions constituting the World Administrative Center destined to arise and function and remain permanently established in close neighborhood of Twin Holy Shrines. Hail with thankful, joyous heart at long last the constitution of International Council which history will acclaim as the greatest event shedding luster upon second epoch of Formative Age of Baha'i Dispensation potentially unsurpassed by any enterprise undertaken since inception of Administrative Order of Faith on morrow of Abdu'l-Baha's Ascension, ranking second only to glorious immortal events associated with Ministries of the Three Central Figures of Faith in course of First Age of most glorious Dispensation of the five thousand century Baha'i Cycle. Advise publicize announcement through Public Relations Committee. ["Message to the Baha'i World." Shoghi Effendi, Baha'i Publishing Trust, 1958, page 7]

Part of the second cablegram states:

Greatly welcome assistance of the newly-formed International Council, particularly its President, Mason Remey, and its Vice-President, Amelia Collins, through contact with authorities designed to spread the fame, consolidate the foundations and widen the scope of influence emanating from the twin spiritual, administrative World Centers permanently fixed in the Holy Land constituting the midmost heart of the entire planet. ["Message to the Baha'i World." Shoghi Effendi, Baha'i Publishing Trust 1958, page 22]

After Shoghi Effendi left this world on 4 November 1957, a group of people then elevated to the rank of the Hands of the Cause, led by Shoghi Effendi's widow Mrs. Rabbani, openly opposed and challenged the authority of C. M. Remey, the head of the embryo of the Universal House of Justice. They propagated the idea

that the lines of guardianship ended with the passing of the first guardian and there will be no other guardians after Shoghi Effendi.

Based on the fact that an embryo possesses all perfections, the International Baha'i Council, that is the embryo of the Universal House of Justice, was potentially the Universal House of Justice. Further, and in accordance with the Will and Testament, the Head of the Universal House of Justice is the guardian of the Faith and the guardian of the Faith is the head of the Universal House of Justice. These two offices are in fact one office.

Upon these facts, the Institution of Guardianship will continue in the Baha'i Dispensation. Shoghi Effendi writes;

Divorced from the institution of the Guardianship the World Order of Baha'u'llah would be mutilated and permanently deprived of that hereditary principle which, as 'Abdu'l-Baha has written, has been invariably upheld by the Law of God. ...Without such an institution the integrity of the Faith would be imperiled, and the stability of the entire fabric would be gravely endangered. Its prestige would suffer, the means required to enable it to take a long, an uninterrupted view over a series of generations would be completely lacking, and the necessary guidance to define the sphere of the legislative action of its elected representatives would be totally withdrawn.[The World Order of Baha'u'llah, Shoghi Effendi. Baha'i Publishing Trust, 1955, page 148]

In another passage Shoghi Effendi states:

It must be also clearly understood by every believer that the institution of the Guardianship does not under any circumstances abrogate, or even in the slightest degree detract from the power granted to the Universal House of Justice by Baha'u'llah in the Kit'ab-i-Aghdas, and

repeatedly and solemnly confirmed by 'Abdu'l-Baha in his Will. It does not constitute in any manner a contradiction to the Will and Writing of Baha'u'llah, nor does it nullify any of his revealed instructions. It enhances the prestige of that exalted assembly, stabilizes its supreme position, safeguards its unity, and assures the continuity of its labours, without presuming in the slightest to infringe upon the inviolability of its clearly-defined sphere of jurisdiction... [The World Order of Baha'u'llah. Shoghi Effendi, Baha'i Publishing Trust, 1955, page 8]

C. M. Remy, after over two years sending various correspondence and appeals to the ex-Hands, with no result, announced his proclamation as the second Guardian of the Baha'i Faith in 1960. C. M. Remy stated that he was the second guardian of the Baha'i Faith and successor to the first Guardian from the moment Shoghi Effendi left this world on 4 November 1957.

The ex-Hands, after "assuming the reins of authority with no documents" [Introduction to The Ministry of the Custodians: 1957—1963: An Account of the Stewardship of the Hands of the Cause, with an introduction by The Hand of the Cause Amatu'l-Baha Ruhiyyah Khanum. Baha'i World Centre, 1992, page 9] to support them, and with no authority for any administrative function in the WOB, collectively claimed to be the successor to the first guardian. To further mislead the believers, they formed an illegitimate universal house of justice in 1963. Their so-called universal house of justice does not have the living guardian as its president. It has not been formed in accordance with the Writings of the Faith. It does not manifest the development of the embryo of the Universal House of Justice, established by the first Guardian of the Faith in the early 1951 cablegrams. Thus this body, the so-called universal

house of justice, is a false universal house of justice and it is illegitimate.

Shoghi Effendi rejected, in advance, the validity of such an institution in a letter dated the summer of 1925 where he states:

Any institution that is not established in accordance with the Divine Order, not in conformity with the principles and the conditions recorded in the Holy Writings, as it is required for this august institution, consequently such an institution is void of credential, deprived of spiritual station, and forbidden to have any right to legislate and enact laws and ordinances which are not explicitly recorded in the Holy Writings. It also lacks the essential qualities and the Divine confirmation. [From the letter of 27 November 1925 to central spiritual assembly of Iran]

The present administration in Haifa, the false universal house of justice and its supporters, do not represent the Baha'i Faith. The Divinely established Baha'i Faith no longer exists among these people.

Note:

- *C.M. Remey prior to his passing from this world, appointed D.A. Harvey as his successor and the 3rd Guardian of the Faith. Currently the Baha'i Faith is guarded by J. Soghomonian, the 4th Guardian of the Faith, appointed by the 3rd Guardian, D.A. Harvey.*
- *The foregoing statement does not substitute in any way the writings on the Baha'i Faith and the World Order of Baha'u'llah. For further information, study of the following works is suggested:*
  1. *Baha'u'llah and new Era, an introduction to the Baha'i Faith, By Dr. J.E. Esslemont, 1950*
  2. *All Things Made New, John Ferabby, Baha'i Publishing Trust, 1957*
  3. *The Will and Testament of 'Abdu'l-Baha, 'Abdu'l-Baha, Abdu'l-Baha'i, Publishing Trust, 1944*
  4. *The World Order of Baha'u'llah, Shoghi Effendi. Baha'i Publishing Trust, 1955,*
  5. *Baha'i Administration, Shoghi Effendi, Baha'i Publishing Trust, 1974,*
  6. *Message to the Baha'i World. Shoghi Effendi, Baha'i Publishing Trust, 1955*
  7. *God Passes By, Shoghi Effendi, Baha'i Publishing Trust, 1974, Seventh Printing*

The Haifa Group converted the Baha'i Faith into a sect that is yet another source of division and disharmony among the people of the world. In the last fifty years this administration has changed and twisted the Baha'i Writings to suit their objectives and continues to keep the believers uninformed so they would follow their design. Whoever opposes them and expresses his or her view is blacklisted and excommunicated, even though this group has no authority to do so. Their victims are shunned and separated from their loved ones, and their divinely given human rights have been shamefully violated by the Haifa Group and their supporters. They are committing the same mistakes as the Rabbis did in the time of Christ, or the priests did in the Dark Ages, or the mullahs have done since the inception of the Babi and the Baha'i Faith.

E.S. Yazdani

July 2009

Sydney, Australia

Déclaration

Sur la Foi baha'ie et son institution du Gardiennat

La Foi baha'ie a été annoncée par un jeune homme nommé Siyyid Ali Mohammed, qui par la suite a été connu sous le nom du Bab. Le Bab a annoncé sa mission le 23 mai, 1844, date qui marque la fin du cycle prophétique et qui ouvre la Nouvelle Ere de lumière et de vérité, destinée à durer au moins 500'000 ans. La dispensation du Bab et la dispensation baha'ie sont les deux premières dispensations, parmi plusieurs dispensations à venir, de ce nouveau cycle. Le Bab a demandé à ses disciples de diffuser les nouvelles doctrines dans tout l'empire perse, dans les années qui ont suivi. Il a troublé à fond la communauté perse sclérosée, provoquant des vagues d'opposition au sein de l'hierarchie religieuse et dans les élites du gouvernement. De nombreux chefs religieux éminents, des membres du gouvernement et des gens ordinaires ont accepté ses nouveaux enseignements. Le clergé perse au pouvoir, pourtant, l'a considéré comme une menace. Le Bab a été arrêté et exilé à l'intérieur de la Perse. Finalement, il a été jugé par des chefs religieux à Tabriz et a été exécuté par ordre du gouvernement perse en 1850. Beaucoup de ses disciples ont été tués brutalement par des foules, par des chefs religieux et par le gouvernement perse.

En 1852, Mirza Husayn-Ali, un disciple du Bab, a été arrêté à Téhéran et mis en prison. En prison, Mirza Husayn-Ali a pris conscience du fait qu'il était le nouveau messager de Dieu, réalisant la promesse du Bab de Celui qui viendrait après lui, mettant fin officiellement à la dispensation du Bab, qui n'avait duré que neuf ans. Mirza Husayn-Ali a été connu sous le nom de Baha'u'llah, « la gloire de Dieu » en arabe; ce n'était

qu'en 1863 qu'il a déclaré au monde sa mission et sa révélation.

Comme le Bab avant lui, Baha'u'llah a fait face à l'exil et à la persécution. On l'a envoyé en exil à Bagdad, à Istanbul, à Andrinople et, finalement, à Saint-Jean-d'Acre, aujourd'hui une partie d'Israël, où il a vécu en résidence surveillée jusqu'à ce qu'il ait quitté ce monde en 1892. Écrivain prolifique, Baha'u'llah a envoyé des tablettes aux dirigeants de son époque : à Napoléon III, à la Reine Victoria, au pape Pie IX, à Alexandre II, tsar du vaste empire russe, à Guillaume I, roi de Prusse, à François-Joseph, roi-empereur d'Autriche-Hongrie, au sultan 'Adul'l-'Aziz de l'empire ottoman, et à N'asiri'd-Din Shah, le souverain de la Perse. Il a invité les dirigeants et les peuples du monde à accepter le nouvel enseignement pour établir l'unité du genre humain.

Les enseignements principaux de la foi baha'ie peuvent se résumer par les principes suivants : la déclaration de la paix universelle ; l'unité du genre humain ; la religion doit être le fondement de la fraternité et de l'amour ; tous les préjugés, soit religieux, raciaux, politiques ou nationaux, détruisent l'édifice du genre humain ; la création d'une langue universelle ; l'égalité entre les sexes ; la civilisation matérielle doit être complétée par la civilisation spirituelle, la religion est la base de l'unité du monde ; l'éducation universelle, et l'harmonie complète entre la science et la religion. Le fondateur de la foi baha'ie a confirmé que l'unité du genre humain et la paix universelle seront réalisés et que le royaume de Dieu sur terre sera établi comme dans les prophéties de sa Sainteté, le Christ.

Baha'u'llah a quitté ce monde en 1892 et dans son testament, le *Livre de l'Alliance*, il a nommé 'Abdu'l-Baha comme successeur. 'Abdu'l-Baha a géré les affaires de la foi baha'ie et a écrit de nombreux livres et tablettes sur l'importance de la foi pendant son ministère depuis la disparition de Baha'u'llah jusqu'à la fin novembre 1921. Après l'ascension de 'Abdu'l-Baha, il a été succédé par Shoghi Effendi, comme premier Gardien de la foi, conformément au testament de 'Abdu'l-Baha.

Pour régler les activités des communautés humaines et des nations du monde, le fondateur de la foi baha'ie a conçu un système administratif connu sous le nom de l'Ordre Mondial de Baha'u'llah. L'Ordre Mondial de Baha'u'llah comprend des institutions diverses. Les deux institutions les plus importantes sont l'institution du Gardiennat et l'institution de la Maison Universelle de Justice.

L'institution du Gardiennat est représentée par un Gardien présent à chaque époque pendant la dispensation baha'ie. Le premier Gardien, Shoghi Effendi, a été nommé par 'Abdu'l-Baha dans son testament. Les responsabilités du Gardien sont décrites d'une manière complète dans le testament de 'Abdu'l-Baha et dans *La Dispensation de Baha'u'llah* par Shoghi Effendi. Les responsabilités du Gardien incluent : nommer son successeur de son vivant, siéger à la tête de la Maison Universelle de Justice ; interpréter les écrits saints et décider les questions de la foi comme l'interprète autorisé pendant la dispensation baha'ie, qui ne durera pas moins de mille ans.

L'institution de la Maison Universelle de Justice est formée en unissant un corps élu universellement par les citoyens du monde et l'institution du Gardiennat, représentée par le Gardien. La formation de la Maison Universelle de Justice est sous la supervision et la direction du Gardien de la foi. La Maison Universelle de Justice édicte des lois et des règlements qui ne se trouvent pas dans les écrits de Baha'u'llah ou d'Abdu'l-Baha. La Maison Universelle de Justice annule les

lois édictées par la Maison Universelle de Justice précédente et en édicte de nouvelles pour répondre aux exigences du moment. Le Gardien est le chef de la Maison Universelle de Justice, mais il n'a qu'un vote et il n'a pas le droit de veto et ne peut pas annuler le vote d'un autre membre ou le vote de la majorité.

Le premier Gardien, Shoghi Effendi, de son vivant, a formé l'embryon de la Maison Universelle de Justice et en a nommé C. M. Remey président. L'annonce au monde baha'i a été faite par deux câblogrammes du 9 janvier et du 2 mars 1951. Dans ces deux câblogrammes, le premier Gardien nomme son successeur ainsi qu'il annonce la formation de l'embryon de la Maison Universelle de Justice. Le premier câblogramme dit :

« Proclame aux Assemblées Nationales d'Orient et d'Occident décision éminemment significative pour l'avenir de la formation du Premier Conseil International Baha'i., le précurseur de l'Institution administrative Suprême destinée à surgir en la plénitude des temps dans les voisinages à l'ombre du Centre Spirituel Mondial de la Foi déjà établi dans les villes jumelles de Akka (Saint-Jean-d'Acre) et Haïfa. L'accomplissement des prophéties prononcées par le Fondateur de la Foi et par le Centre de son Covenant, culminant en l'établissement de l'Etat juif, signalant la naissance après un intérim de deux mille ans, d'une nation indépendante en Terre Sainte, le rapide déroulement de l'oeuvre historique associé à la construction de la superstructure du Sépulcre du Bab au Mont-Carmel, la maturité adéquate actuelle des neuf institutions administratives nationales fonctionnant avec vigueur dans tout le monde baha'i, m'induisent à parvenir à la décision historique marquant une borne des plus significatives dans l'évolution de l'Ordre Administratif de la Foi de Baha'u'llah dans le cours des trente dernières années. L'institution naissante maintenant créée est investies de trois fonctions : premièrement, de forger lien avec les autorités de l'Etat nouvellement surgi ; deuxièmement, de m'assister à décharger les responsabilités concernant

l'érection de la grandiose superstructure du Sépulcre sacré du Bab ; troisièmement, de conduire des négociations relatives aux questions d'état civil personnel avec les autorités. A ces fonctions seront ajoutées d'autres fonctions supplémentaires dans le cours de l'évolution de cette première Institution Internationale embryonnaire, marquant son développement en une Cour Baha'i officiellement reconnue, sa transformation en un corps dûment élu, son effloraison en Maison Universelle de Justice et sa fruition finale par érection de multiples institutions auxiliaires constituant le Centre Administratif mondial destiné à s'élever, à fonctionner et à demeurer établi en permanence, intimement à proximité dans le voisinage des deux Sépulcres sacrés. Salue avec coeur joyeux et reconnaissant la Constitution après une longue attente, du Conseil International que l'histoire acclamera comme étant le plus grand évènement répandant sa lumière sur la deuxième époque de l'Age Formatif de la Dispensation Baha'ie, potentiellement non-dépassée par aucune entreprise engagée depuis la conception de l'Ordre Administratif de la Foi au lendemain de l'Ascension d'Abdu'l-Baha, et venant seulement en second rang par rapport aux évènements glorieux et immortels associés aux Trois Figures Centrales de la Foi dans le cours du Premier Age de la très glorieuse Dispensation du Cycle Baha'i de cinq mille siècles. Conseille de publier cette annonce par les soins du Comité de Relations Publiques. » Et une partie du deuxième câblogramme déclare :

« Accueille de beaucoup l'aide du Conseil International récemment constitué, particulièrement de son président, Mason Remey, et de son vice-président, Amelia Collins, par leur établissement de rapports avec les autorités dans le dessein, l'intention de diffuser le renom, de consolider les fondements et d'élargir le courant d'influence émanant des 2 Centres mondiaux, spirituel et administratif, fixés en permanence en Terre Sainte et constituant le coeur même de toute la planète. »

Après que le premier Gardien de la foi baha'ie, Shoghi Effendi, a quitté ce monde le 4 novembre, 1957, un groupe de gens, qui avaient été élevés au rang des Mains de la Cause, menés par la veuve de Shoghi Effendi, Madame Rabbani, se sont ouvertement opposés à l'autorité de C.M. Remey, le chef de l'embryon de la Maison Universelle de Justice. Ils ont répandu l'idée que les lignées du Gardiennat étaient terminées avec la disparition du premier Gardien et qu'il n'y aura plus de Gardien après Shoghi Effendi.

Basé sur le fait que l'embryon possède toutes les perfections, le Conseil international baha'i, c'est-à-dire l'embryon de la Maison Universelle de Justice, était potentiellement la Maison Universelle de Justice. D'ailleurs, et conformément au testament, le chef de la Maison Universelle de Justice est le Gardien de la foi et le Gardien de la foi est le chef de la Maison Universelle de Justice. Ces deux charges sont en fait une seule charge.

Sur ces faits et sur le fait que l'institution du Gardiennat continuera pendant la dispensation baha'ie ; **« Complètement séparé de l'institution du Gardiennat, a écrit Shoghi Effendi, l'ordre mondial de Baha'u'llah serait mutilé et privé à jamais de ce principe héréditaire qui, comme l'a écrit 'Abdu'l-Baha, a été invariablement maintenu par la loi de Dieu.... Sans une telle institution, l'intégrité de la foi serait mise en péril et la stabilité de l'édifice tout entier serait gravement menacée. Son prestige souffrirait, les moyens nécessaires pour la rendre capable de maintenir durablement et de manière ininterrompue une même perspective durant une série de générations manqueraient totalement, et la direction spirituelle indispensable pour définir le champ de l'action législative de ses représentants élus lui serait complètement retirée. »**, et dans un autre passage Shoghi Effendi affirme : **« Chaque croyant doit aussi comprendre clairement que l'institution du Gardiennat n'abroge en aucune circonstance ni ne réduit, aussi peu que ce soit, les pouvoirs que Baha'u'llah a octroyés à la Maison**

Universelle de Justice dans le Kitab-i-Aqdas, et qui furent confirmés à maintes reprises et solennellement par 'Abdu'l-Baha dans son testament. L'institution du Gardiennat ne constitue en aucune manière une contradiction avec le Testament ni avec les Écrits de Baha'u'llah, pas plus qu'elle n'annule aucune de ses instructions révélées. Elle rehausse le prestige de cette glorieuse assemblée, stabilise sa position suprême, sauvegarde son unité, assure la continuité de ses travaux sans avoir la moindre prétention d'enfreindre l'inviolabilité de sa sphère de juridiction, qui est clairement définie... » C. M. Remey, après plus de deux ans où il envoyait des lettres variées et des appels aux ex-Mains, sans résultat, a annoncé sa proclamation comme deuxième Gardien de la foi baha'ie en 1960. C. M. Remey a déclaré qu'il était le deuxième Gardien de la foi baha'ie et le successeur au premier Gardien depuis le moment où le premier Gardien a quitté ce monde le 4 novembre, 1957.

Les ex-Mains, après avoir **« assumé les rôles d'autorité sans documents »** pour les soutenir et sans l'autorité d'avoir aucune fonction administrative dans l'Ordre Mondial de Baha'u'llah, ont déclaré être collectivement le successeur au premier Gardien et, de plus, pour mieux induire les croyants en erreur, ont formé une maison universelle de justice illégitime en 1963. Cette soi-disant maison universelle de justice n'a pas le Gardien, en personne, comme son président. Elle n'a pas été formée conformément aux écrits de la foi. Elle n'a pas été le développement de l'embryon de la Maison Universelle de Justice, établi par le premier Gardien de la foi au début de 1951. Ainsi, cette assemblée, la soi-disant maison universelle de justice est-elle une fausse

maison universelle de justice et elle est illégitime.

Le premier Gardien, Shoghi Effendi, a rejeté, à l'avance, la validité d'une telle institution, dans la lettre de l'été de 1925 où il affirme :

« Toute institution qui n'est pas établie conformément à l'Ordre divin, qui n'est pas conforme aux principes et aux conditions enregistrés dans les Écrits Saints, comme il est nécessaire pour cette institution auguste, une telle institution, par conséquent, est dépourvue de titre et privée de statut spirituel et ne peut avoir aucun droit de légiférer ou d'édicter des lois ou des ordonnances qui ne sont pas explicitement enregistrées dans les Écrits Saints. Elle manque aussi les qualités essentielles et la confirmation divine. »

L'administration actuelle à Haïfa, la fausse maison universelle de justice et ceux qui la soutiennent, le groupe de Haïfa, ne représente pas la foi baha'ie. La foi baha'ie, divinement établie, n'existe plus parmi ces gens. Le groupe de Haïfa a converti la foie baha'ie en une secte qui est une autre source de division et de désaccord parmi les habitants du monde. Au cours des 50 dernières années, cette administration a changé et tordu les Écrits pour convenir à leurs objectifs et continue à maintenir les croyants dans un état d'ignorance pour poursuivre leur dessin et quiconque qui s'oppose à eux est mis à l'index et excommunié sans que ce groupe ait l'autorité de le faire. Leurs victimes sont évitées et séparées des leurs proches et leurs droits humains, qui sont accordés divinement, ont été honteusement violés par le groupe de Haïfa et ceux qui les soutiennent. Ils commettent la même erreur que les rabbins ont fait à l'époque du Christ, ou comme les prêtres ont fait aux âges des ténèbres, ou comme les mollahs ont fait depuis le commencement de la foi babie et baha'ie.

E.S. Yazdani
Juillet, 2009
Sydney, Australie

La Foi Mondiale Baha'ie

ARMENIA était un magazine destiné aux arméniens vivant dans la région de Marseille. Dans le numéro de l'octobre 1972 se trouve un article sur Jacques Soghomonian et la foi baha'ie. Nous vous présentons une version un peu adaptée de cet article.

Jacques Soghomonian ardent apôtre de la Foi Mondiale Baha'ie, une des grandes forces sociales et spirituelles de l'humanité.

M. Jacques Soghomonian est un Marseillais d'origine arménienne. Il fait son travail honnêtement, aimablement et parle peu. Pourtant... pourtant, c'est un des grands personnages en France de la Foi Mondiale Baha'ie. Cette dernière est une religion venue de Perse et répandue aujourd'hui dans le monde

M. Soghomonian ne fait pas de prosélytisme. Il ne cherche à embrigader personne, mais si d'aventure la conversation vient sur le tapis, il est intarissable et terriblement séduisant car sa doctrine ne manque pas d'attraits et peut rallier nombre d'âmes à la recherche de sa propre vérité spirituelle.

Cela commença en 1863 ; le premier fils du Premier ministre de Perse, Baha'u'llah, eu l'inspiration du Très-Haut et nota des principes qui devaient faire tâche d'huile. Il venait de créer la Charte mondiale d'une religion aux intentions œcuméniques basée sur l'amour, la compréhension du genre humain la paix des hommes sur terre et bien sûr la recherche personnelle de la vérité spirituelle.

La charte comportait douze points qui sont les suivants :

- Unicité de Dieu et de ses prophètes
- Unité du genre humain
- Recherche personnelle et indépendante de la vérité
- Unité et concorde dans la religion
- Accord de la religion avec la science et la raison
- Abandon de préjugés et des

superstitions

- Education universelle et obligatoire
- Égalité des droits sociaux des hommes et de la femme
- Création d'une langue auxiliaire universelle
- Solution spirituelle des problèmes économiques
- Création d'un tribunal d'arbitrage à l'échelle humaine

Paix universelle.

Vous le voyez, c'est généreux, rationnel et d'ailleurs, depuis la proclamation de la charte il y a plus d'un siècle, plusieurs principes ont été adoptés.

Baha'u'llah proclama son message à travers le monde, l'adressant simultanément à la reine Victoria d'Angleterre, à l'empereur Napoléon II, au tsar russe, à l'empereur allemand, à tous les chefs d'état, aucun ne resta indifférent et c'est sur les conseils et les encouragements de Baha'u'llah que la reine Victoria décida d'abolir l'esclavage.

Et la Foi Mondiale Baha'ie suivie sa destinée. Bien sûr, comme dans toutes les doctrines, il y a des « oui mais » de la part de ceux qui sont contactés, mais l'idée s'implante et continue à s'étendre. Si bien qu'à ce jour elle a ses temples, notamment un à Wilmette, près de Chicago, à Francfort, à Kampala en Afrique. Ce sont des maisons de prières, toutes à neuf portes symbolisant les neuf grandes religions mondiales.

La Foi Mondiale Baha'ie compte de nombreux martyrs, au début, en Perse notamment. Il y eut 20.000 fidèles persécutés et martyrisés. Baha'u'llah jugé dangereux par les gouvernants arabes fut « déplacé » successivement à Téhéran, Bagdad, Constantinople et Saint-Jean-d'Acre. Il repose aujourd'hui en Israël, exactement à Badgi près de Haïfa.

Ce qui est symbolique en somme car cette colline inspirée représente un peu le nœud ferroviaire spirituel du monde. D'ailleurs, la naissance de la Foi Mondiale Baha'ie et son action sont prédites dans les Ecritures Saintes.

C'est d'ailleurs à Haïfa que vivait le Gardien de la foi baha'i, Shoghi Effendi, qui était nommé par Abdu'l-Baha, le fils de Baha'u'llah et son successeur, dans son testament. Hélas, à sa mort il y eut une scission. Son successeur légal l'architecte américain, Charles Mason Remey, fils d'un vice-amiral de la flotte U.S, n'était pas proclamé ouvertement gardien, mais nommé aux fonctions institutionnelles de celles de gardien. Il fut contesté par une majorité des Baha'is. Depuis, il vivait en exil à Florence. Il ne fût accepté que d'une minorité (agissante). La majorité du mouvement spirituel suivait un groupe appelé les « Mains de la Foi » désigné originellement par Shoghi Effendi et abandonnèrent la position du Gardien créée par d'Abdul-Baha dans son testament. Monsieur Jacques Soghomonian en vertu des écrits est resté fidèle à Charles Mason Remey, sa nomination étant conforme au testament d'Abdu'l-Baha et aux écrits de Shoghi Effendi.

Toute la littérature baha'ie fût écrite de la seule main de Baha'u'llah, contrairement à certaines grandes religions où les textes fût écrits par leurs adeptes. Cela permet de limiter certaines dérives et interprétations personnelles. Voici donc très brièvement ce qu'est la Foi Mondiale Baha'ie. Cet exposé n'a nullement la prétention d'être un complément. Nous allons essayer de mieux comprendre la foi par quelques questions posées à Monsieur Jacques Soghomonian :

- *Comment êtes-vous venu à la Foi Mondiale Baha'ie ?*
- Mon grand-père était déjà un adepte et ma mère qui était institutrice m'a transmis une volonté de recherche spirituelle ; je suis entré dans la foi après ma recherche personnelle.
- *Qui est Dieu, dans votre religion, un*

être humain spiritualisé, un esprit, une abstraction ?

- Dieu, c'est la lumière, l'harmonie, l'intelligence. On peut dire qu'il y a cinq formes d'esprit : l'esprit végétal, l'esprit animal, l'esprit humain, l'esprit de la Foi et le Saint-Esprit.
- *En quoi consiste la pratique de votre religion ?*
- Il n'y a ni liturgie, ni sacerdoce, ni donc de prêtre et de culte. Seulement des réunions tous les dix-neuf jours, réunions faites de prières et de méditations. D'abord, l'individu doit se développer spirituellement. Après, sa foi doit aussi se montrer par l'amour et la bonté dans ses actes et des actions sociales.
- *Pensez-vous qu'il y ait compatibilité avec les autres religions du monde, chrétienne, judaïque, musulmane, bouddhique, etc. ?*

Certainement, notre foi se veut une synthèse de toutes les croyances pour l'édification de l'être spirituel, puisque nos aspirations, notre Dieu représentent la lumière, le savoir, l'harmonie et l'ordre universel.

Bien sûr, on parlerait des heures durant de la Foi Mondiale Baha'ie avec Monsieur Soghomonian. Il reste bien des questions à poser, bien des points à discuter. Mais bornons-nous d'ajouter en exergue un passage des textes qui concrétise sa pensée :

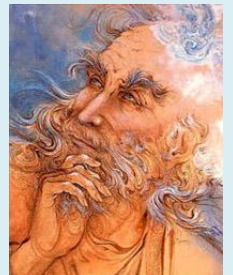
« La Foi Mondiale Baha'i ne tend en rien à infirmer les principes éternels des religions précédentes. Son but est d'élargir leurs bases, de reformuler leurs principes fondamentaux et de restaurer la pureté primitive de leurs enseignements. Un Baha'i, quelle que soit son origine religieuse, ne renie en rien l'essence même de sa Foi, mais au contraire la prolonge vers un commun aboutissement. »

Voilà ! Monsieur Soghomonian pensait qu'il était bon qu'on sache tout cela et nous estimions que nous devions vous en informer car son intention est généreuse.

یک غزل از حافظ

هر چند پیر و خسته دل و ناتوان شدم
هر گه که یاد روی تو کردم جوان شدم
شکر خدا که هر چه طلب کردم از خدا
بر منتهای همت خود کامران شدم
ای گلبن جوان بر دولت بخور که من
در سایه تو بلبل باغ جهان شدم
اول ز تحت و فوق وجودم خبر نبود
در مکتب غم تو چنین نکته دان شدم
قسمت حوالتم به خرابات می‌کند
هر چند کاین چنین شدم و آن چنان شدم
آن روز بر دلم در معنی گشوده شد
کز ساکنان درگه پیر مغان شدم
در شاهراه دولت سرمد به تخت بخت
با جام می به کام دل دوستان شدم
از آن زمان که فتنه چشمت به من رسید
ایمن ز شر فتنه آخر زمان شدم
من پیر سال و ماه نیم یار بی‌وفاست
بر من چو عمر می‌گذرد پیر از آن شدم
دوشم نوید داد عنایت که حافظا
باز آ که من به عفو گناهت ضمان شدم

بنام دوست

لله المثل الاعلی گل معنوی در رضوان الهی بقدم ربیع معانی مشهود ولکن بلبلان
صوری محروم مانده اند. گل گوید ای بلبلان منم محبوب شما و بکمال لون و نفحه عطریه
و لطافت و طرافت منیعه ظاهر شده ام با یار درآمیزید و از دوست مگریزید. بلبلان مجاز
گویند ما از اهل یثربیم و به گل حجاز انس داشته و تو از اهل حقیقتی و در بستان عراق
کشف نقاب نموده ای. گل گفت معلوم شد که در کل احیان از جمال رحمن محروم بوده اید و
هیچ وقت مرا نشناخته اید بلکه جدار و روافد و دیار را شناخته اید. چه اگر مرا میشناختید
حال از یار خود نمی گرختید. ای بلبلان من نه خود از یثربیم و نه از بطحانه از عراق و نه
از شام ولکن گاهی بتفرج و سیر در دیار سایر گاهی در مصر و وقتی در بیت اللحم و جلیل
و گاهی در حجاز و گاهی در عراق و فارس و حال در ادرنه کشف نقاب نموده ام. شما بحب
من معروفید و لکن از من غافل. معلوم شد که زاغید و رسم بلبل آموخته اید. در ارض و هم
و تقلید سایرید و از روضیه مبارکه توحید محروم. مثل شما مثل آن جغد است که وقتی بلبلی
را گفت که زاغ از تو بهتر میخواند. بلبل گفت ای جغد چرا از انصاف گذشتی و از حق چشم
بر داشته اخر هر دعوی را برهانی لازم است و هر قولی را دلیلی. حال من حاضر و زاغ
حاضر بخواند تا بخوانم. گفت این کلمه مقبول نیست بلکه مردود است چه که من وقتی از
رضوانی نغمه خوشی استماع نمودم بعد از صاحب نغمه پرسیدم مذکور نمودند که این
صوت زاغ بود و علاوه بر آن مشاهده شد که زاغی از آن بستان بیرون آمد یقین نمودم که
قاعل صادق است. بلبل بیچاره گفت ای جغد آن صوت زاغ نبود صوت من بود و حال بهمان
صوت که شنیدی بلکه احسن و ابدع از آن تغنی مینمایم. گفت مرا باین کلمات رجوعی نیست
و این سخنها مغبول نه چه که من همچو شنیده ام از آبا و امثال خود و آن زاغ حاضر و سند
هم در دست دارد اگر تو بودی چه گونه اسم او شهرت نموده. بلبل گفت ای بی انصاف مرا
صیاد کین در کمین بود و سیف ظلم از عقب لذا باسم زاغ شهرت یافت من از غایت ظهور
مستور ماندم و از کمال تغنی بساکت مشهور ولکن صاحبان آذان نغمه رحمن را از نعیب
زاغان تمیز دهند حال تو به اصل صوت و لحن ناظر شو لیظهر لک الحق. و شما ای بلبلان
صورت مثل آن جغد بنظر میآید که ذره ای و هم را بصد هزار یقین تبدیل ننمایید و حرفی از
آنچه شنیده بعالم شهود و مکاشفه مبادله نکنید. بشنوید نصح یار را و بنظر اغیار بر منظر
نگار ناظر مباشید. مرا بمن بشناسید نه بغیر و دیار. در این گفتگو بودند که ناگاه از حدیقه
مبارکه کان الله بلبلی نورانی بطراز رحمانی و نغمه ربانی وارد و بطواف کل مشغول شد.
گفت ای بلبلان اگرچه بصورت بلبلید و لکن چندی با زاغان موانس گشته اید و سیرتشان در
شما ظاهر و مشهود. مقرتان این رضوان نه بر پرید و بروید. این گل روحانی مطاف بلبلان
رحمانیست. پس ای بلبلان انسانی جهد نمایید که دوست را بشناسید و دست تعدی خزان را
از این گل رضوان رحمن قطع نمائید. یعنی ای دوستان حق کمر خدمت محکم بر بندید و اهل
آفاق را از مکر و نفاق اهل شقاق حفظ نمائید. و اگر بخشوع و خشوع و سایر سجایای حق
بین عباد ظاهر شوید ذیل تقدیس از مفتریات ابلیس و مظاهرش طاهر ماند و آلوده نشود
و کذب مفترین بر عالمیان ظاهر و هویدا گردد و اگر نعوذ بالله عمل غیر مرضیه از شما
مشاهده شود جمیع بمقر قدس راجع است و همان اعمال مثبت مفتریات و مشرکین خواهد
شد. و هذا الحق یقین و الحمد لله محبوب العالمین.

حضرت عبدالبهاء میفرمایند

وحدت بهائی جز با تمسک به میثاق الهی
ممکن نه

ادامه ولایت امر الله

مقاله یی

از

جلال کهن - زادنور

احبای عزیز رحمان پروردگان ید عنایت کبری و حامیان حصن حصین جمال اقدس ابهی وبرگزیدگان حضرت کبریا وثابتان بر عهدوميثاق الهی

در تمام قرون و اعصار و ادیان گذشته انبیای الهی قبل از صعود خود جانشینی برای خود تعیین می فرمودند. در دوره حضرت موسی (ع) سلسله انبیای بنی اسرائیل و در ظهور حضرت مسیح (ع) حواریون و در زمان پیغمبر اکرم دوازده امام ترویج احکام مولای خود می نمودند. حضرت امیرالمؤمنین صلوات الله علیه و علی اولاده الطاهرین بر منبر کوفه فرمودند:

"اعلموا ان الارض لاتخلو من حجة الله ولكن الله سيعمى خلقه منها بظلمهم وجورهم واسرافهم على انفسهم ولو خلت الارض ساعة واحدة من حجة الله لساحت باهلها ولكن الحجة يعرف الناس و هم لا يعرفونه كما كان يوسف يعرف الناس و هم له منكرون ثم تلى يا حسرة على العباد ما يأتيهم من رسول الا كانوا به يستهزؤن".

یعنی بدانید که زمین از حجت خداوند خالی نماند و لکن خداوند خلق را بسبب ظلم و جور و اسرافشان از معرفت حجت محروم می فرماید و اگر زمین از حجت الهی ساعتی خالی ماند هر آینه با اهلش فرو رود. ولی حجت می شناسد خلق را و خلق او را نمی شناسند چنانکه یوسف می شناخت خلق را و خلق منکر او بودند.

ایضا حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام در نهج البلاغه می فرمایند:
"لاتخلوا الارض من قائم لله بحجة اما ظاهراً مشهوراً او خائفاً مغموراً لئلا تبطل حجج الله و بیئاته".

یعنی زمین خالی نخواهد ماند از قائمین بحجج الهیه اعم از اینکه قائم بحجة الله ظاهر و مشهور باشد و یا خائف و مستور تا اینکه حجج الهیه باطل نشود و بیانات او زائل نگردد. چون پیغمبران گذشته جانشین خود را کتباً معین نمی فرمودند بعد از صعودشان مخالفین قیام می کردند و سبب انشقاق در دین می شدند. و با اینکه ادیان از لحاظ اصول از يك مبداء شروع شده و از يك منبع سرچشمه گرفته ولی از لحاظ افضلیت و اکملیت شریعت در دنیای مترقی کنونی دیانت بهائی را مزیتی است که در ادیان سابقه نظیر آن دیده نشده و آن عبارتست از موضوع تنصیص عهدوميثاق و لزوم تسلسل ولایت امر در کتاب مستطاب اقدس والواح و آثار مبارکه است هر چند در شریعت اسلام " اني تارك فيكم التقلين كتاب الله و عترتي " بیان شده که ترجمه آن اینست: دو چیز بزرگ و میراث خود در بین شما قرار دادم یکی کتاب خدا و یکی عترت خودم و همچنین " من كنت مولاه فهذا علی مولاه " گفته شده ولی هیچیک منصوص کتاب الله نبوده. اما در دیانت بهائی گذشته از کتاب مستطاب اقدس والواح و صایا و دور بهائی و لوح صدوپنج که تنصیص شده صدها الواح دیگر است ميثاق الهی را ابدی ذکر فرموده اند. چنانکه حضرت عبدالبهاء می فرمایند:

هو الله

ای امین الهی حضرت احدیت شما را سالها بجهت الیوم تربیت فرمود تا امروز چون شمع ظلمت سوز بر افروزی و جمیع نفوس را بر عهدوميثاق الهی ثابت و مستقیم سازی و اگر چون

ذهب خالص در آتش مصائب بگدازی و بسوزی و بسازی. حال وقت میدان است و آزمایش مردان چه که بنیان عظیم امر الهی بستون عهد و میثاق قائم است و آسمان دین الله بکوکب پیمان روشن و تابان معاذ الله اگر این عمود را شخص کنودی تعرض نماید سراق الهی و سرپرده رحمانی را میخی برقرار نماند و انجمن رحمانی را شمعی روشن برقرار نگردد بیت معمور از بنیاد برافتد و اساس مطمور گردد کور محمل شود و احکام معطل گردد بحر عنایت از موج باز ماند نهر موهبت منقطع شود نسیم حیات از هبوب بیفتد و سفینه نجات را شرع منطوی گردد صبح نورانی شام ظلمانی شود مشرق آفاق سحاب غوم مغموم و مستور گردد و جمیع این زحمات بهدر رود و این خون های ریخته پاک بی ثمر شود دم مطهر شهداء هبء منسیا شود و سینه مبارک حضرت اعلیٰ بصد تیر بغضا ذکرش از میان رود و تاثیرش مفقود شود و بلایای پنجاه ساله جمال مبارک از تالان و تاراج و سجن و ضرب و توهین و زجر و دربدری و سرگونی و تهدید تیغ و شمشیر و گرانی غل و زنجیر کل بهدر رود و فراموش گردد و سبب تمسخر و استهزاء اعدا و ممنونیت و خوشنودی اهل بغضا شود پس در هر کوی و دشت که مرور نمائی فریاد برآر این عهد

عهد الست است این میثاق، میثاق قدیم نیر آفاق. جنود ملکوت ناصر این پیمان است و افواج ملاء اعلیٰ حافظ این بنیان، شعاع ثابت مستمر شمس حقیقت است و سراج باهر انجمن حضرت احدیت حبل متین است و نور مبین عروه و ثقی است و ثمره شجره طوبی لوح محفوظ است و کتاب مسطور حاکم سنه شداد است و میزان یوم حساب سفینه نجات است و ملجاء یوم ایاب نجات قدس حضرت پروردگار است نسومات حیات ریاض کردگار حصن حصین است و ملاذ متین رکن شدید است و خلاصه کتب و صحف عهد قدیم و جدید هنیئا لمن تمسک به و تشبث به و ثبت علیه و رسخ قلبه بآیاته و حشرتحت رایاته و الیها علیک. ع ع

و در لوحی که بافتخار جناب میرزا حیدر علی علیه رضوان الله و بهائیه صادر گردیده این بیانات مبارک نازل:

"قوله الاحلی الیوم میزان امر الله و حفظ و حمایت و صیانت دین الله و سلامت احباء الله و نجات عباد الله و صون کلمة الله و نشر نجات الله منوط و مشروط بثبات و رسوخ بر عهد و میثاق الله است و اگر چنانچه مقدار جزئی و هن و سستی حاصل گردد جمیع امور منقض و مختل می گردد". حال این مور ضعیف از جمیع احبای الهی مبلغین و مروجین شریعت سمحای حضرت بهاء الله تمنی دارد که این الواح مبارک بدقت مطالعه و در مفاد آن امعان نظر فرمایند هر چند که این لوح مبارک در مورد ابدیت میثاق و تسلسل ولایت امر در دیانت بهائی یکی از هزار و اندکی از بسیار است ولی برای شخصی طالب حقیقت همین چند لوح او را کفایت می کند چه که برهانی لامع است و سیفی قاطع.

در گنجینه حدود و احکام (جمع آوری جناب اشراق خاوری) صفحه 446 حضرت عبدالبهاء چنین می فرمایند:

"بنیان میثاق از زُبُر حدید است و اساس پیمان تاسیس خداوند مجید اگر جمیع من علی الارض جمع شوند و بقوای وجود قیام نمایند در این اساس متین رخنه نتواند قدری ملاحظه نمایند که ملوک بنی امیه بچه دسائس و وساوس برخاسته و چه روات کذب از بعضی از اصحاب حضرت ترتیب دادند و چه ولوله در عالم انداختند و چه فتنه ها بر پا نمودند بقسمیکه نائره فساد و عناد بعنان آسمان رسید و بقوت ملکوت نفاق را در آفاق منتشر نمودند و جمیع خلق را بر بغض "مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلِيٌّ مَوْلَاهُ" دلالت نمودند تا آنکه آنمظلوم را مقهور نمایند حضرت امیر طعمه شمشیر شد و حضرت سید الشهداء هدف هزار تیر بغضا گشت آل و حرمش اسیر و دستگیر شدند

و هفتاد سال در کل منابر اسلام
 نمودند با وجود این عاقبت چه شد حضرت امیر چون بدر منیر تابان شد و سر شهادت حضرت
 سیدالشهدا آفاق را عنبر بار کرد چشمها در مصیبتش گریان شد و دلها سوزان گشت خاندان
 اموی بر افتاد و دودمان سفیانی محو و نابود شد حتی ابناء نفس اعدا بنکوهش آباء و اجداد
 برخاستند نور تقدیس بتابید و ظلمت تلبیس محو و نابود شد حتی وَجَاءَ الْحَقُّ وَ زَهَقَ الْبَاطِلُ تحقق
 یافت منکری باقی نماند و معرضی استقرار نیافت با وجود آنکه نه عهد و میثاقی بود و نه پیمان
 و ایمانی بلکه حضرت فرموده بودند هر کس مرا دوست دارد باید علی را دوست بدارد حال در
 این کور عظیم ایمان و پیمان الهی است و عهد و میثاق حضرت ربانی جام الست است که بید جمال
 ابهی در بزم الهی بدور آمدونوشانوش در گرفت هر کس سر مست آن صهبا شد با هنگ ملکوت
 ابهی لَكَ الْحَمْدُ يَا رَبِّي الْأَبْهَى گفت و هر کس محروم شد بهانه جست و هر دم بدام ودانه افتاد نه
 نصیحت تاثیر داشت و نه ملاطفت تغییر داد و عاقبت در غمرات نقض مستغرق شد و در بادیه
 رَفَضَ سرگردان گشت". انتهی

در مکاتیب جلد سوم صفحه 29 این کلمات درر بار نازل:

"قوه میثاق امر بهاء الله را از شبهات اهل ضلال محافظت نماید الیوم هیچ قوه ای وحدت عالم
 بهائی را جز میثاق الهی محافظه ننماید و الا اختلاف مانند طوفان اعظم عالم بهائی را احاطه
 نماید بدیهی است که محور وحدت عالم انسانی قوه میثاق است و بس".

غرض از تحریر این اوراق نشر و ترویج میثاق است و نهایت کوشش در این است که جز بیان
 نصوص و الواح از ذکر هر گونه شرحی و توضیحی خودداری شود تا مخالفین دستور (اجعلو
 اصابعکم فی اذائکم) را صادر نکنند و احبار را از مطالعه الواح الهیه بر حذر ندارد.

دوستان عزیز در دیانت سمحای جمال اقدس ابهی برای اینکه جلوگیری از انشقاق و هرگونه
 اختلافی بشود دستور اکید نازل شده که بگفتار لفظی توجهی نشود و کل بکتاب الله رجوع نمایند.
 در کتاب مستطاب اقدس این بیانات عالیات از کلک مطهرشان صادر:

"والذی یتکلم بغیر ما نزل فی الواحی انه لیس منی ایاکم ان تتبعوا کل مدع اثیم".

کسیکه تکلم کند بغیر آنچه در الواح من نازل شده او از من نیست مبادا شما متابعت کنید از هر
 مدعی گناه کاری و در کتاب اشراقات صفحه 230 می فرمایند:
 "باید ابصار اولیا بافق اعلا متوجه باشد و همچنین آذان بندا مالک اسماء نفوس موهومه لاتعد
 ولا تحصی مشاهده می شوند باری هر نفسی بغیر ما اراده الله نطق نماید انه کذاب و مفتر".

و در کتاب مستطاب اقدس این بیانات نازل شده:

"قل خافوا الله ولا تتبعوا اهلواکم اتبعوا کتاب الله انه نزل بالحق من لدنه وهو الحق علام الغیوب".

بترسید از خداوند متابعت مکنید از امیال خود بلکه متابعت کنید از کتاب خداوند که بحق از
 جانب پروردگار نازل شده.

حضرت مولی الوری در کتاب مکاتیب جلد سوم صفحه 80 می فرمایند:

"همت نمائید تا سپاه شبهات را بقوه آیات پریشان و متلاشی نمائید اینست وصیت من و این است
 نصیحت من".

در کتاب ایام تسعه صفحه 440 و 441 حضرت عبدالبهاء چنین بیان می فرمایند:

"الیوم تکلیف کل اینست که آنچه از قلم اعلی نازل آنرا اتباع نمایند و آنچه بیان صریح واضح
 این عبد است اعتقاد کنند ایدا تأویل و تفسیر ننمایند و تلویح ندانند قسم بمری غیب و شهود هر
 نفسی تصویری نماید یا تخطری کند سبب احتجاج او گردد و علت ارتیاب شود".

همچنین حضرت مولی الوری در یکی از الواح باین بیان مبارک ناطق:

"در خصوص واردین از ارض اقدس و روایات مرقوم نموده بودید هر روایتی که سند در دست نباشد اعتماد نشاید زیرا اگر صدق هم باشد باز اسباب پریشانی است نصوص معمول بهاست و بس". انتهی

حضرت ولی امرالله ارواحنا فدا در توقیع منیع مبارک بلسان انگلیزی خطاب باحبای آمریک می فرمایند قوله عز بیانه:

بهائیان نباید بخطابات شفاهی که بحضرت عبدالبها نسبت داده زیاد اهمیت بدهند مگر در صورتیکه خطابات مزبوره بشرف صحه مبارک رسیده باشد حضرت بهاءالله این مطلب را بحد کافی جهت احبا روشن فرموده اند که الواح و نصوص معمول بهاست و بس ممکن است موضوع روایات بسیار جالب نظر باشد ولی بهیچوجه نباید بآن ترتیب اثر داد این تعلیم مبارک اساسی جمال اقدس ابهی برای این بوده که امر مقدس بهائی مانند اسلام که در آن بجمیع احادیث و روایات منقوله از حضرت محمد ترتیب اثر داده می شود فاسد نگردد.

در کتاب مکاتیب جلد دوم صفحه 249 می فرمایند:

"بصریح عبارت این عبد اکتفا نمایند وبقدر خردلی تجاوز ننمایند".

در کتاب اشراقات صفحه 81 باین کلمات ناطق:

"باید کل بآنچه از قلم اعلی جاری شده تمسک نمایند و عمل کنند".

راجع به وصیت نامه برای اینکه در خانواده ها تفرقه و جدائی نیفتد جمال اقدس ابهی دستوراکید صادر فرمودند که هر بهائی متیقنی باید وصیت نامه خود را کتبا در هر سال تنظیم نماید تا بعد از صعودش اختلاف و اغبرار و کدورت و جدائی رخ ندهد این نص کتاب مستطاب اقدس آیه 109 را ملاحظه فرمائید قوله الاحلی :

"قَدْ فُرِضَ لِكُلِّ نَفْسٍ كِتَابُ الْوَصِيَّةِ وَ لَهُ أَنْ يُزَيِّنَ رَأْسَهُ بِالْأَسْمِ الْأَعْظَمِ وَ يَعْتَرِفَ فِيهِ بِوَحْدَانِيَّةِ اللَّهِ فِي مَظْهَرِ ظُهُورِهِ وَ يَذْكَرَ فِيهِ مَا أَرَادَ مِنَ الْمَعْرُوفِ لِيَشْهَدَ لَهُ فِي عَوَالِمِ الْأَمْرِ وَالْخَلْقِ وَ يَكُونَ لَهُ كَنْزاً عِنْدَ رَبِّهِ الْحَافِظِ الْأَمِينِ".

و خود نیز بدان عمل و تکلیف احبای عزیز را روشن و در کتاب مستطاب اقدس آیه 174 این بیانات عالیات صادر فرمودند:

"يَا أَهْلَ الْأَنْشَاءِ إِذَا طَارَتِ الْوَرَقَاءُ عَنْ أَيْكَ الثَّنَاءِ وَقَصَدَتِ الْمَقْصَدَ الْأَقْصَى الْأَخْفَى ارْجِعُوا مَا لَا عَرَفْتُمُوهُ مِنَ الْكِتَابِ إِلَى الْفَرْعِ الْمُنْشَعَبِ مِنْ هَذَا الْأَصْلِ الْقَوِيمِ".

یعنی: ای اهل عالم وقتیکه کبوتر مداح الهی از ملک جان آهنگ ملکوت جانان فرمود آنچه را از کتاب ندانستید و بآن عارف نبودید رجوع کنید بفرع منشعب از این اصل محکم و پایدار.

بنابراین بیان مبارک مذکور پیوسته باید در عالم امر فرع منشعبی وجود داشته باشد تا افراد جامعه بهائی در مورد مبهمات آیات الهیه آنچه را نمی دانند از فرع منشعب (یعنی مقام ولایت امر) جويا و واقف گردند. و بنص قاطع کتاب عهدی حضرت سر اله الاعظم مرکز میثاق حضرت عبدالبهاء روحی لجودك الفدا جانشین بعد از خود معین و به کلیه احبای الهی ابلاغ فرمودند در کتاب ادعیه حضرت محبوب صفحه 398 می فرمایند:

"وَصِيَّةُ اللَّهِ أَنْكَهَ بَابُ اغْصَانِ وَ افْنَانَ وَ مَنْتَسِبِينَ طَرًّا بِهَ غِصْنِ اعْظَمِ نَاطِرٍ بَاشْتَدِ. انظروا ما انزلناه في كتابي الاقدس « اذا غيض بحر الوصال وقضى كتاب المبدء في المال توجهوا الى من اراده الله الذي انشعب من هذا الاصل القديم» مقصود از این آیه مبارکه غصن اعظم بوده. كذلك اظهرنا الامر فضلا من عندنا و انا الفضال الكريم. قد قدر الله مقام الغصن الاكبر بعد مقامه. انه هو الامر الحكيم. قد اصطفينا الاكبر بعد الاعظم امرا من لدن عليم خبير".

حضرت عبدالبهاء روحی الفدا پس از جلوس بر کرسی ولایت احبای الهی را بیش از پیش راهنمایی و بوظائف و تکالیف خویش آشنا نمودند و در اکثر نوشتجات خویش احبا را ملزم بعهدوميثاق الهی نمودند و این بیانات عالیات در چند مورد از كلك گهربارشان صادر گردید. در شروع کتاب الواح وصایا که در صفحه 456 کتاب ایام تسعه مسطور میباشد می فرمایند:

"حَمْدًا لِمَنْ صَانَ هَيْكَلَ أَمْرِهِ بِه دِرْعَ المِيثاقِ عَن سِهَامِ الشُّبُهَاتِ".
یعنی: حمد سزاوار خداوندی است که مصونیت داده هیکل امرش را به زره میثاق از تیرهای شبهات.

در کتاب مکاتیب عبدالبهاء جلد سوم صفحه 33 می فرمایند:

"باری ای احبای الهی صریح کتاب الهی اینست که اگر دو نفس در مسئله از مسائل الهیه جدال و بحث نمایند و اختلاف و منازعه نمایند هر دو باطل اند. حکمت این امر قطعی الهی اینست که در میان دو نفس از احبای الهی جدال و نزاع نشود بنهایت الفت و محبت با یکدیگر گفتگو کنند. اگر اندک معارضه ئی بمیان آید سکوت کنند دیگر ابدًا طرفین تکلم ننمایند و حقیقت حال را از مبین سؤال کنند. این است حکم فاصل. و علیکم وعلیکن البهء الابهی".
در انتهای کتاب الواح وصایا می فرمایند:

"نفسی را حق رائی و اعتقاد مخصوص نه باید کل اقتباس از مرکز امر و بیت عدل نمایند و ما عداهما کل مخالف فی ضلال مبین و علیکم البهء الابهی".

و همچنین در کتاب ایام تسعه در قسمت الواح وصایا صفحه 479 می فرمایند:

"ای احبای الهی بجان بکوشید تا امرالله را از هجوم نفوس غیر مخلصه محافظه نمائید".
و همچنین در صفحه 468 می فرمایند:

"ای احبای الهی باید ولی امرالله در زمان حیات خویش من هو بعده را تعیین نماید تا بعد از صعودش اختلاف حاصل نگردد و شخص معین باید مظهر تقدیس و تنزیه و تقوای الهی و علم و فضل و کمال باشد لهذا اگر ولد بکر ولی امرالله مظهر الولد سر آیه نباشد یعنی از عنصر روحانی او نه و شرف اعراف باحسُن اخلاق مجتمع نیست باید غصن دیگر را انتخاب نماید".
و همچنین می فرمایند:

"ای یاران ایادی امرالله را باید ولی امرالله تسمیه و تعیین کند جمیع باید در ظل او باشند و در تحت حکم او. اگر نفسی از ایادی و غیر ایادی تمرد نمود و انشقاق خواست علیه غَضَبَ الله وَقَهْرُهُ زیرا سبب تفریق دین الله گردد. و وظیفه ایادی امرالله نشر نجات الله و تربیت نفوس و تعلیم علوم و تحسین اخلاق عموم و تقدیس و تنزیه در جمیع شئونست. و جمیع اغصان و افنان و ایادی امرالله باید کمال اطاعت و تمکین و انقیاد و توجه و خضوع و خشوع را بولی امرالله داشته باشند اگر چنانچه نفسی مخالفت نمود مخالفت بحق کرده و سبب تشنیت امرالله شود و علت تفریق کلمة الله گردد و مظهری از مظاهر نقض شود. این مجمع ایادی در تحت اداره ولی امرالله است که باید آنانرا دائماً بسعی و کوشش و جهد در نشر نجات و هدایت من علی الارض بگمارد".
و راجع به بیت عدل اعظم چنین می فرمایند:

"این مرجع کل امور است و مؤسس قوانین و احکامیکه در نصوص الهی موجود نه و جمیع مسائل مشکله در این مجلس حل گردد و ولی امرالله رئیس مقدس این مجلس و عضو اعظم ممتاز لاینعزل و اگر در اجتماعات بالذات حاضر نشود نائب و وکیلی تعیین فرماید و اگر چنانچه عضوی از اعضای بیت عدل گناهی نماید که در حق عموم ضرری حاصل شود ولی امرالله صلاحیت اخراج او دارد بعد ملت شخص دیگر انتخاب نمایند. این بیت عدل مصدر تشریعت و حکومت قوه تنفیذ تشریح باید مؤید تنفیذ گردد و تنفیذ باید ظهیر و معین تشریح شود تا از ارتباط

و التیام این دو قوت بنیان عدل و انصاف متین و رزین گردد و اقالیم جنت النعیم و بهشت برین گردد".

و همچنین می فرمایند:

"حقوقُ الله راجع بولی امرالله است".

"حصن متین امرالله باطاعت مَنْ هُوَ ولی امرالله محفوظ و مصون ماند".

و برای اینکه نکته مبهمی برای افرادی از احبای الهی باقی نماند راجع بکلمه غصن از حضرت بهاءالله و حضرت مولی الوری چند قسمت ذکر می شود (البته باید ذکر شود در زمان حیات حضرت عبدالبهاء غصن بمعنای شاخه و ریشه خانواده، قطع شده بود و غصنی وجود نداشت). حضرت بهاءالله جل اسم الاحلی در کتاب مجموعه الواح صفحه 343 این کلمات دریات نازل می فرمایند:

"چون مؤمنین و محبین بمنزله اغصان و اوراق این شجره مبارکه هستند لهذا هر چه بر اصل شجره وارد گردد بر فروع و اغصان اوراق وارد آید".

در کتاب مائده صفحه 693 می فرمایند:

"سلسله سلاله بدو قسم منقسم شود یکی سلاله عنصری و دیگر روحی یکی زاده آب و گل است و دیگری زاده جان و دل".

ایضا در صفحه 149 همین کتاب می فرمایند:

"اغصان محصور در اشخاص نه، تسلسل دارد هر يك ثابت مقبول و هر يك متزلزل ساقط چنانکه در الواح و زیر منصوص است".

و در کتاب بدیع می فرمایند:

"اصل، ظهور شجره می فرمایند و بعد مظاهر آن ظهور، کل را اغصان و افنان و اوراق و اثمار شجره ظهور چنانچه مشاهده می شود. مثلا خود نقطه اولی روح ماسواه فدا شجره ظهور الهیه بوده و متدینین بدین او، جمیع از اوراق و اغصان و اثمار او محسوب می شوند. و همچنین در جمیع ظهورات ملاحظه کن و بهر اسم و رسم که خواهی ذکر نما. مثلا نقطه را بحر و سایرین امواج و همچنین شمس و سایرین را مریا. در این مقام اگر هر يك از مظاهر آن ظهور را بفرمایند او من است و من او حق بوده و لاریب فیه".

و حضرت عبدالبهاء روحی لکینونتی الفدا راجع بغصن مفصلا در کتاب مکاتیب عبدالبهاء جلد سوم بیان فرموده اند.

قوله الاحلی:

"مشیت الهیه در جمیع ادوار بالاخص در این دور مبارک بر این قرار گرفته که قرابت صوری بهیچوجه من الوجوه ملاک اعتبار قرار نگیرد بلکه میزان تقرب قدس الهی اخلاق حسنه و اعمال مرضیه و ثبوت و رسوخ بر عهد و میثاق نیر آفاق باشد".

حضرت عبدالبهاء جل ذکره و ثنائیه درین مقام باین بیانات مقدس علیا ناظر قوله الاحلی:

1- "لطافت اخلاق چون موافقت با شرف اعراق نماید نسبت حقیقی گردد و سر(الولد

سرآبیه) ظاهر شود و اگر معاذ الله اخلاق مخالف اعراق گردد نسبت مجازی باشد و

منقطع شود و "انه لیس من اهلك" تحقق یابد".

2- "ملاحظه نمائید که باغبان الهی شاخه خشک و یا ضعیف را از شجره طیبیه قطع مینماید و

شاخه درخت دیگر را باین شجره پیوند می نماید. هم فصل می کند و هم وصل می کند

اینست که حضرت مسیح می فرماید که از جمیع آفاق می آیند و داخل در ملکوت می

شوند و ابناء ملکوت از ملکوت خارج می شوند. نوه نوح کنعان در نزد نوح مردود بود

و دیگران مقبول. برادران جمال مبارک از جمال مبارک منفصل شدند و ابا جمال مبارک با آنها ملاقات نمی فرمودند و هذا فراق بینی و بینکم می فرمودند".

3- "این نص انجیل را ملاحظه کنید که برادران حضرت مسیح آمدند نزد حضرت مسیح عرض کردند که اینها برادران شما هستند فرمودند که برادران من نفوسی هستند که مؤمن بخدا هستند و قبول ننمودند که با برادران معاشرت و مجالست نمایند. بهمچنین قره العین که معروف آفاق است وقتی که مؤمن بخدا شد و منجذب بنفحات الهی گشت از دو پسر بزرگ خویش بیزار شد. زیرا مؤمن نشدند و دیگر ابا بآنها ملاقات نکرد. و حال آنکه دو اولاد رشید او بودند و می گفت که احبای الهی جمیع پسران من هستند ولی این دو ابا پسر من نیستند و بیزارم". انتهى

و در اخبار امری سال 108 شماره 9 صفحه 9 و 10 کلمات فوق تکرار و نتیجه آن اینطور بیان شده:

پس بموجب بیانات صریحه مبارکه فوق در این امر مبارک نسبت صوری و جسمانی را حکمی نیست و انتساب مجازی را اهمیتی نه هر کس قلبش پاکتر و اطاعت و خضوعش بمرکز امر بیشتر مقربتر و نزدیکتر است زیرا بفرموده مبارک چه بسا از نزدیکان که دور شدند و چه بسیار دوران که نزدیک گشتند و این موضوع بدرجه ای مهم و قابل توجه است که می فرمایند قوله الاحلی:

"اگر ولد بکر ولی امرالله مظهر اولد سر آبیّه نباشد یعنی از عنصر روحانی او نه و شرف اعراف باحسُن اخلاق مجتمع نیست باید غصن دیگر انتخاب نماید". انتهى
حضرت عبدالبهاء روحی لوجودك الفدا مانند پدر بزرگوارشان وصیت نامه خویش را در زمان حیات خویش در چند فقره تنظیم و در دسترس احبا قرار دادند و در این کتاب کریم (الواح وصایا) جانشین خود را معین و احبای الهی را ملزم باطاعت ایشان نمودند. ملاحظه فرمائید قوله الاحلی:

"ای یاران مهربان بعد از مفقودی این مظلوم باید اغصان و افنان سدره مبارکه و ایادی امرالله و احبای جمال ابهی توجه بفرع دو سدره که از دو شجره مقدسه انبات شده و از اقتزان دو فرع دوحه رحمانیه بوجود آمده یعنی شوقی افندی نمایند زیرا آیت الله و غصن ممتاز و ولی امرالله و مرجع جمیع اغصان و افنان و ایادی امرالله و احباءالله است و مبین آیات الله و مِنْ بَعْدِهِ بَكْرًا بَعْدَ بَكْرٍ یعنی در سلاله او و فرع مقدس و ولی امرالله و بیت عدل عمومی که بانتخاب عموم تأسیس و تشکیل شود در تحت حفظ و صیانت جمال ابهی و حراست و عصمت فائض از حضرت اعلی روحی لهما الفداء است آنچه قرار دهند من عندالله است مَنْ خَالَفَهُ وَ خَالَفَهُمْ فَقَدْ خَالَفَ اللَّهَ وَ مَنْ عَصَاهُمْ فَقَدْ عَصَى اللَّهَ وَ مَنْ عَارَضَهُ فَقَدْ عَارَضَ اللَّهَ وَ مَنْ نَارَعَهُمْ فَقَدْ نَارَعَ اللَّهَ وَ مَنْ جَادَلَهُ فَقَدْ جَادَلَ اللَّهَ وَ مَنْ جَحَدَهُ فَقَدْ جَحَدَ اللَّهَ وَ مَنْ أَنْكَرَهُ فَقَدْ أَنْكَرَ اللَّهَ وَ مَنْ أَنْحَازَ وَ افْتَرَقَ وَ اعْتَرَلَ عَنْهُ فَقَدْ اعْتَرَلَ وَ اجْتَنَّبَ وَ ابْتَعَدَ عَنِ اللَّهِ عَالِيَهُ غَضَبُ اللَّهِ عَلَيْهِ قَهْرُ اللَّهِ وَ عَلَيْهِ نِقْمَةُ اللَّهِ".

"ای یاران با وفای عبدالبهاء باید فرع دو شجره مبارکه و ثمره دو سدره رحمانیه شوقی افندی را نهایت مواظبت نمائید که غبار کدر و حزنی بر خاطر نورانیش ننشیند و روز بروز فرح و سرور روحانیتش زیاده گردد تا شجره بارور شود زیرا اوست ولی امرالله بعد عبدالبهاء و جمیع افنان و ایادی و احبای الهی باید اطاعت او نمایند و توجه باو کنند مَنْ عَصَا أَمْرَهُ فَقَدْ

عَصَااللَّهِ وَ مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ أَعْرَضَ عَنِ اللَّهِ وَ مَنْ أَنْكَرَهُ فَقَدْ أَنْكَرَ الْحَقَّ ااین کلمات را مبدا کسی تأویل نماید و مانند بعد از صعود هر ناقض ناکنی بهانه نی کند و علم مخالفت برافرازد و خودرایی کند و باب اجتهاد باز نماید".

حضرت شوفی ربانی اولین ولی امر بهائی چون بر کرسی ولایت جلوس فرمودند در بیشتر مناجاتهای خویش از درگاه الهی آرزو و مسئلت می نمودند که با اجرای دستوراتی که از طرف هیکل مبارک حضرت عبدالبهاء در الواح مبارک وصایا نازل شده توفیق حاصل نمایند. در این مناجاتهای مبارک ملاحظه فرمائید قوله الاحلی:
"...ای قوی قدیر این مور ضعیف را با اجرای وصایای مبارکه ات تائید بخش و این بنده مسکین را به تحقق نوایای مقدسه ات موفق دار تا آنچه رضای مبارک تو است و امید و دلخواه یاران عزیز است کاملاً اجرا و اتمام نمایم رب حقق آمالی و یسر منائی بفضلک و جودک".

"این مور ضعیف را بخدمت امنای امرت موفق دار و در اجرای وصایای محکمه ات تائید بخش..."

"ای مولای بیهمتا نظری از رفرر اسنی بر این بندگان بینوا در عالم ادنی کن و قوه و استطاعتی بر اجرای وصایایت و تحقق نوایایت عطا نما."
و توجه تمام بهائیان دنیا را بدو کتاب "مستطاب اقدس" و "الواح وصایا" معطوف داشتند. در توفیق منبع مبارک 105 صفحه 20 چنین می فرمایند:

"تار و پود این نظم الهی احکام مقدسه متعالیه مصرحه در کتاب اقدس که از مخزن قلم اعلی صادر و مبادی سامیه روحانی و اداری که در الواح و خطابهای مرکز عهد و میثاق و مبین آیات نیر آفاق و کتاب وصایایش مدون و مسطور."
و در صفحه 33 همان توفیق مبارک می فرمایند:

"مقارن با اعلان کتاب وصایا یا منشور مبارک مقدس مرکز عهد جمال ابهی و فرمان سالار جند بها و وثیقه مقدسه عظمی و کاشف کیفیت تأسیس نظم بدیع در بسیط غیرا و متمم کتاب مستطاب اقدس".

و در توفیق 16 دسامبر 1922 می فرمایند:

"و این جهت جامعه که جوهر این امر مبارک است و کامل حفظ وحدت جمع اهل بهاست نفوذ و تأثیرش منوط اولاً بتوجه عموم بهائیان شرق و غرب بدو کتاب مستطاب اقدس و وصایای مبارکه حضرت عبدالبهاء و ثانیاً بتأسیس و تحکیم محافل شور روحانی در تمام نقاط امریه که در مستقبل ایام چون ممالک مهتدی گردند به بیوت عدل مبدل و محول می گردد... مرجع و مرکز توجه از برای عموم این دو کتاب است".

و مخصوصاً در مورد افرادی که بخواهند در دیانت بهائی وارد شوند و خود را تسجیل نمایند این دستورات عالیات نازل:

"اعتراف تام بمقام مبشر و مثل اعلای امر بهائی بنحویکه در الواح وصایای حضرت عبدالبهاء منصوص گردیده قبول بلا شرط و اطاعت از آنچه از اقلام مبارکه ایشان نازل گشته انقیاد صادقانه و راسخ نسبت بهر یک از فقرات الواح مبارکه و وصایای حضرت مولی الوری و ارتباط کامل با روح و شکل تشکیلات کنونی بهائی در تمام عالم".

و راجع به نظم بدیع جهان آرای حضرت بهاءالله در کتاب مجموعه توفیعات مبارکه 102-109 در توفیق 105 صفحه 127 این کلمات عالیات نازل:

"این نظم بدیع از انظمه باطله سقیمه عالم ممتاز و در تاریخ ادیان فرید و بی مثیل و سابقه بنیادش بر دو رکن رکین استوار، رکن اول و اعظم رکن ولایت الهیه که مصدر تبیین است و رکن ثانی بیت عدل اعظم الهی که مرجع تشریح است همچنانکه در این نظم الهی تفکیک بین احکام شارع امر و مبادی اساسیه اش که مرکز عهد و میثاقش تبیین نموده ممکن نه، انفصال رکنین نظم بدیع نیز از یکدیگر ممتنع و محال."

و همچنین در همان توقیع در صفحه 149 می فرمایند:

"نظمی را که در عهد اعلی نقطه اولی بآن بشارت داده و در عهد ابهی جمال کبریا اصول و احکامش را نازل فرموده و در یوم میثاق مرکز عهدالله نقشه بدیعیش را ترسیم فرموده نظمی که ولید شریعت الله و میثاق نیر آفاق است نظمی که رکن اولش ولایت الله و رکن ثانی آن دیوان عدل الهی است."

از جمله راجع بطرد این بیانات از قلم معجز شیمشان صادر گردیده. ترجمه توقیع منیع مبارک مورخ یازدهم آوریل سنه 1949 که بافتخار محفل مقدس روحانی ملی بهائیان آمریکا صادر شده نقل از اخبار امری آمریکا شماره 620 ترجمه جناب ذکرالله خادم که در اخبار امری سال 106 بدیع در ایران منتشر شده است.

"حضرت ولی امرالله مانند سلف خویش حضرت عبدالبهاء نظر مبارکشان آنست که مناسب نیست باحدی یا محفلی اجازه داده شود نفسی را از امرالله طرد نمایند. در اینجا فرق مبینی است بین محروم نمودن شخصی از حق انتخاب که درحقیقت نتیجه تنبیه شدید انتظامی است و اعلان طرد نفسی که در ظل امر بوده و حال بمرض روحانی مبتلا گردیده است. بعبارت اخری نفسی که حضرت عبدالبهاء مرض روحانی او را قبل از صعود مبارک در آخرین تلغراف خویش بآمریکا باین نحو

که "هر کس با مجذوم نشیند بجزام مبتلا گردد". حضرت ولی امرالله در سنوات اخیر ملاحظه فرمودند، که اساس محافل روحانیه ملیه بنحوی مستحکم گردیده است که حال قادرند موضوع محروم نمودن فردی از بهائیان را از حق انتخاب تصویب نمایند. ولی احدی جز ذات مبارک حضرت ولی امرالله را یارای آن نیست که مرض جذام روحانی نفوس را اعلام نماید، این نفوس را ما ناقضین عهد و میثاق الهی می نامیم. و احدی هم نمی تواند ناقضی را بجامعه اعاده دهد. و همچنین بهیچ محفل روحانی ملی چنین حقی اعطاء نشده است. ازین رو هیچیک از محافل روحانیه ملیه هم قادر نیستند درباره طرد روحانی و یا اعاده احدی بجامعه تجدید نظر نمایند. و تنها وظیفه محفل روحانی آنست که هر وقت با ناقضی مواجه گردد، موضوع را بحضرت ولی امرالله عرض کند. و وجود مبارک بنفسه درباره او تصمیم اتخاذ خواهند فرمود. حیف است بعضی از احبای غرب از روی کمال سادگی و بساطت این حقیقت را کاملاً درک ننمایند، که مطلقاً هیچ امری ناقضین را اعم از آنکه ناقضین عهد و میثاق حضرت بهاءالله و یا حضرت عبدالبهاء باشند، از شریعة الله خارج نمی کند. مگر علت و مرض روحانی داخلی خودشان. و اگر چنین نفوس از مرض رهائی یابند و سالم گردند و بخواهند در خدمت امرالله وارد شوند، باید رأساً بحضرت ولی امرالله مراجعه نمایند. و حضرت ولی امرالله اخلاص آنان را قضاوت خواهند فرمود. و اگر واقعاً انابه شان از روی خلوص باشد آنان را در صف ثابتین وارد و محشور خواهند فرمود. چنانچه نسبت به سیدنی اسپریگ همین معامله را فرمود. متأسفانه ناخوشی کسی که مریض است بصرف ادعای اینکه من بیمار نیستم رفع نمی شود، بلکه وضعیات و علائم بهبودی مریض باید باین معنی گواهی دهد. باحتمال در بین مردم دنیا هیچ گروهی نرم زبان تر از کسانی که در زوایای

قلب و درسلوك و اعمالشان دشمنان مرکز عهد و پیمان اند، یافت نشود. و هیچ دسته ئی از نفوس هم باین اندازه فریاد و کوس بیگناهی بلند ننمایند. حضرت عبدالبهاء این نفوس را خوب می شناختند. و بهمین جهت بود که فرمودند باید از معاشرت با آنها اجتناب نمود. و در عین حال هم درباره آنها دعا کرد. اگر مریض جذامی را در اطای با اشخاص سالم قرار دهید صحت و عاقبت نفوس تندرست در مجنوم سرایت ننماید، ولی بالعکس بسیار محتمل است که اشخاص سالم بمرض پلید و مسری مبتلا گردند"

در کتاب نظامات بهائی صفحه 84 می فرمایند:

" راجع بوضع افرادی که محفل محلی و یا ملی محرومیت آنان را از حق ابدای رائی و حضور در محفل روحانی محلی و یا ملی و مجالس لازم دانسته سؤال نموده بودید، هر گونه عملی که محفل روحانی محلی و یا ملی در حدود اختیارات خود بر علیه افراد خاطی انجام دهد هر قدر هم موجه و شدید باشد نباید در هیچ مورد این عمل را بمنزله اخراج قطعی آن افراد از جامعه امر دانست. محرومیت افراد از ابدای رأی و سایر حقوق اداری که امری است، مشروط و موقت هرگز متضمن چنین عواقب شدیده نمی باشد. زیرا این عمل صرفاً جنبه مجازات اداری دارد. و حال آنکه اخراج و طرد افراد از شریعت الهیه که جزء اختیارات خاصه ولی امرالله یعنی رئیس عالیه روحانی می باشد، دارای چنان عواقب شدیده معنوی است که در حیات روحانی آن شخص دخیل و مؤثر خواهد بود. بطوریکه مذکور گشت، اقدام اولی جنبه مجازات اداری دارد. و حال آنکه اقدام ثانوی اصولاً دارای جنبه روحانی است. که نه تنها بمناسبات افراد با محفل روحانی و یا ملی مربوط است، بلکه در حیات روحانی آنان در ظل امرالله نیز مؤثر است. بنابراین شخص مؤمن می تواند خود را بهائی بنامد ولو اینکه از حق ابدای رأی در جامعه محروم باشد. اما در صورتیکه بر حسب دستور حضرت ولی امرالله از جامعه امر اخراج گردد، عنوان مؤمن از او سلب می گردد. بهیچوجه نمی تواند، ولو اسماً معرفی کند." استخراج از توفیق مبارک

و اینک از قسمت چهارم کتاب دور بهائی بقلم معجز شیم حضرت شوقی ربانی روحی لرمسه الاطهرالفداء، برای تبصر خاطر منیر احبای الهی و موشکافی بیشتر در الواح نازله ایشان مرقوم می گردد. تا مطمئن گردند که بدون ولایت امرالله دیانت بهائی مساویست با از بین رفتن قطعی و بهمین علت حضرت عبدالبهاء می فرمایند:

"حسن متین امرالله باطاعت مَنْ هُوَ ولی امرالله محفوظ و مصون ماند."

و حضرت شوقی ربانی عین همین عبارت را ساده تر تشریح می فرمایند:

"هر گاه ولایت امر از نظم بدیع حضرت بهاء الله منتزع شود، اساس این نظم متزلزل گردد." مقدمه ای از صفحه 214 و 215 کتاب بیاد محبوب تألیف ایادی فقید امرالله جناب ذکر الله خادم: اساس عقاید اهل بهاء

... اکنون در این مقام نبذه ئی از توفیق مبارک به نام "دور بهائی" که از مهمترین آثار مولای محبوب است در بیان عقاید اهل بهاء درج می شود.

اهمیت این رساله مبارکه بدرجه ایست که مولای بی همتا به بعضی از زائرین از جمله این عبد فرمودند که این رساله در حقیقت وصیت مبارک است. و بیان مبارک به این عبد شرمسار آن بود که فرمودند: " من رساله ئی نوشته ام به اسم

يك نسخه از آن را بشما می دهم و این در حقیقت وصیت من است که در آتیه اختلافی حاصل نشود." در این صحیفه نوراء هیکل مبارک اساس عقاید اهل بهاء را از روی الواح مبارکه وصایا و سایر الواح حضرت عبدالبهاء که غالباً از برای زائرین از بر تلاوت می فرمودند، نقل نموده و تفاوت مراتب و مقامات را نسبت به عرفان دو مظهر ظهور و دو مبین آیات الله تبیین و با بیانات مؤکده تصریح فرموده اند. قوله الاحلی:

" لازم می دانم برای ایفای وظایف و مسئولیتهائی که به عنوان ولی امر حضرت بهاء الله بر عهده دارم، حقایقی را تصریح و تأکید نمایم که اساس امر بر آن، استوار است و اول وظیفه و تکلیف ما حفظ وصیانت آن حقائق است."

این رساله مبارکه مبداء و اساس معتقدات اهل بهاء و متمسکین به عروه وثقی در سراسر این کور اعظم است.

ترجمه فصل چهارم از توقیع منیع مبارک دور بهائی منتشر شده توسط لجنه ملی ترجمه و نشر آثار امری طهران 111 بدیع:

" یاران و یاوران حضرت عبدالبهاء شمس هدایت الهیه که شیخ احمد و سید کاظم طلوع آنرا از افق شیراز بشارت داده بودند، در سیر باقطار غربیه در ادرنه باوج اعلی رسید. و آخر الامر با صعود حضرت بهاء الله در افق عکا غروب نمود. و دیگر قبل از انقضای هزار سال تمام طلوع نخواهد کرد. غروب چنین کوکب لامعی دوره نزول وحی الهی را که اهم و اقدم مرحله دور بهائی است بکلی خاتمه داد.

صرفنظر از مدت کوتاه بین شهادت حضرت اعلی و نزول وحی بر جمال ابهی در سیاه چال طهران این دوره که حضرت باب آنرا آغاز فرمودند، و در زمان حضرت بهاء الله بذروه علیا واصل شد. و بشارت و نعوت جمیع انبیای این کور عظیم مسبوق است بنزول مستمر آیات در مدتی قریب به پنجاه سال ممتاز، و بدین سبب از حیث ثمرات و طول مدت وحی در سراسر تاریخ ادیان بی سابقه و نظیر است.

با صعود حضرت عبدالبهاء نیز عصر رسولی این ظهور که اولین مرحله آئین نازنین ماست خاتمه یافت. عصری که شکوه و جلالش بحدی است که عظمت فتوحات امرالله در مستقبل ایام در مقابل آن جلوه و ظهوری نکند، تا چه رسد باینکه آنرا تحت الشعاع قرار دهد. زیرا موفقیتهای بانیان مشروعات کنونی امرالله و فتوحات باهره ای که در مستقبل ایام نصیب باسلان عصر ذهبی خواهد بود، با اعمال حیرت بخش نفوسی که سبب حیات امر الهی گشته و اساس اصلیه آنرا بنیان نهاده اند برابری ننماید. و در صقع واحد در نیاید. آن عصر اول و خلاق دور بهائی باید بنفسه از عصر تکوین که بدان وارد گشته ایم و عصر ذهبی که متعاقب آن خواهد بود اولی و متمایز باشد.

حضرت عبدالبهاء حائز مقامی است که در ادیان معتبره عالم بی نظیر و مثیل است. می توان گفت که آن حضرت عصری را که خود منتسب بآن بود ختام بخشید، و عصر ثانی را افتتاح فرمود که ما حال در آن قائم بخدمتیم. باین ترتیب الواح وصایا حلقه ارتباط ابدی و لاینفصمی است که سرالله الاعظم حضرت عبد البهاء جهت ارتباط اعصار ثلاثه امر بهائی بوجود آورده است. بنابراین عصر نشو و نمای تدریجی بذر امرالله با عصر ازهار و عصر بعد از آن که مآلاً اثمار ذهبیه اش ببار می آید مرتبط و پیوسته است.

قوای خلاقه منبعثه از شریعت حضرت بهاء الله که در هویت حضرت عبدالبهاء حلول نمود و توسعه یافت در اثر تماس و تأثیرات متقابله سندی بوجود آورد که می توان آن را بمنزله دستور نظم بدیع عالم که در عین حال افتخار این کور اعظم و نوید آن است تلقی نمود. لذا الواح

وصایای مبارکه را می توان بمنزله ولیدی دانست که طبعاً از اقتران معنوی آن نافع قوه مؤلده مشیت الهیه با واسطه ظهور و حامل برگزیده آن قوه بوجود آمده. چون الواح وصایا ولید عهد و میثاق است یعنی هم وارث شارع و هم وارث مبین شریعت الله. لهذا نمی توان آن را نه از موجد قوه فاعله اولیه و نه از آنکه آن را مآلاً به بار آورده مجزی نمود. باید همواره بخاطر داشت که منویات منبعه حضرت بهاءالله به نحوی در روش و حالات حضرت عبدالبهاء نفوذ و سریان یافته و مقاصد آنان به قسمی با یکدیگر ممزوج و مرتبط گشته که صرف مبادرت بانتراع تعالیم جمال قدم از تأسیساتی که مثل اعلاهی همان تعالیم وضع فرموده به منزله رد یکی از مقدسترین حقائق اساسیه این آئین بشمار می رود.

نظم اداری امرالله که از حین صعود حضرت عبدالبهاء تا کنون همواره در نشو و نما بوده و در مقابل انظار اهل بهاء لاقلاً در چهل اقلیم از اقالیم جهان مجسم و مصور گشته بمنزله قالب الواح وصایای مبارکه است که این طفل نوزاد در آن حصن حصین پرورش یافته و رشد و نما می نماید. این نظم اداری چون توسعه یابد و اساسش تحکیم گردد قطعاً قوای مکنونه و آنچه را که در هویت این سند خطیر که مرآت مجالی نوایای یکی از اعظم طلعات دور حضرت بهاءالله است ظاهر و آشکار خواهد نمود. وهمین که اجزای مرگبه و تأسیسات اصلیه اش با کمال اتفاق و جدیت شروع به فعالیت نمود دعوی خود را مبرهن داشته، ثابت خواهد کرد که نه تنها قابلیت آن را داراست که بمنزله هسته نظم بدیع الهی محسوب گردد. بلکه نمونه کامل آن است و باید در میقات خود عالم انسانی را فرا گیرد.

در این خصوص باید متذکر گردید که این نظم اداری اساساً با آنچه انبیای سلف وضع فرموده اند متفاوت است. زیرا حضرت بهاءالله بنفسه اصولش را بیان و تأسیساتش را استوار و مبین کلمه اش را معین فرموده اند. و به هیئتی که مأمور تکمیل و تنفیذ احکام شرعیه اش بوده اختیارات لازم عنایت کرده اند. و این جمله خود رمز قوت امرالله و ما به الامتیازش از سایر ادیان و ضامن حفظ و وقایتش از انشقاق و تجزی است. در هیچ يك از کتب مقدسه ادیان عالم حتی در آثار حضرت اعلی نمی توان راجع به عهدوميثاق وتدارك نظم اداری نصوصی یافت که از حیث درجه و اعتبار با آنچه در این مورد در اساس آئین بهائی است قابل قیاس باشد. آیا فی المثل در مسیحیت و یا اسلام که دو نمونه بارز از ادیان کثیر الانتشار معظم عالمند می توان چیزی یافت که با کتاب عهدی و یا الواح وصایا قیاس گردد. و یا معادله نماید؟ آیا نصوص انجیل و یا قرآن هیچ يك به رؤسا و مجامعی که مدعی تبیین و حق تفسیر مندرجات کتب مقدس و اداره امور جامعه خود بوده اند اختیارات کافیه اعطا می نماید؟ آیا پطرس قائد مسلم حواریون و امیرالمؤمنین علی پسر عم و وصی شرعی حضرت رسول دارای شواهد و نصوص صریحی از حضرت مسیح و حضرت محمد بوده اند که مؤید بر ولایت ایشان باشد و بتواند منکرین آنانرا که تا امروز باقی است گشته اند ملزم به سکوت نماید؟ آیا در کدام يك از آثار مضبوطه حضرت مسیح درباره خلافت و نزول احکام مخصوصه و دستورات صریحه اداری که کاملاً از مبادی روحانی متمایز باشد چیزی می توان یافت که قابل قیاس با اوامر مشروحه و قوانین و حدود عدیده ای باشد که در نصوص آثار حضرت بهاءالله و حضرت عبدالبهاء نازل گردیده است؟ آیا هیچ يك از آیات قرآنی که از حیث قوانین شرعی و دستورات اداری و فرائض دینی بر ادیان منحطه سالفه تقدم بارزی دارد، اختیار مسلمی را که حضرت محمد شفاهاً در موارد عدیده به وصی خود اعطا کرده بود بر اساس متینی استوار می سازد؟

شارع آئین بابی نیز هر چند تا حدی به وسیله کتاب بیان فارسی از بلای انشقاقی که دامنگیر مسیحیت و اسلام گردید، کاست. ولیکن آیا می توان گفت برای صیانت امرش اساس صریح و

مؤثری گذاشته است، که با آنچه الی الابد باید ضامن وحدت در میان پیروان حضرت بهاءالله باشد برابری کند؟

تنها این آئین در میان ادیان سالفه بر اثر دستورات صریحه و انذارات مکرره و نصوصی که کافل صون و وقایت امرالله است، بنیانی نهاده است. که پیروان گمگشته مذاهب متشتت و درمانده عالم باید به آن نزدیک شده، در آن تأمل و تمعن نمایند و تا وقت باقی است در کھف صلح و سلام خلل ناپذیر عالمگیرش ملجاء و مقر جویند.

پس عجب نیست که حضرت عبدالبهاء که با کتاب وصایایش مؤسس چنین نظم عظیم و بدیع و مرکز چنین میثاق متینی است به این بیانات ناطق باشد:

" از اول ابداع تا یومنا هذا در ظهور مظاهر مقدسه چنین عهد محکم متینی گرفته نشده." و نیز در تاریکترین و خطرناکترین ایام عهد خود چنین فرموده است:

" بتدریج آنچه در هویت دور مقدس است ظاهر و آشکار گردد. الآن بدایت انبات است و آغاز ظهور آیات بینات."

و این است کلمات اطمینان بخش آن حضرت که مبشر ارتفاع نظم بدیع مقرر در الواح وصایا است:

" اگر چنانچه وقتی آید غصن از عالم جسمانی انفصال یابد و اوراقش بریزد هراسان مشوید. زیرا البته سبز و خرم شود و پس از مفارقتش چنان انبات نماید و نشو و نما کند که عالم وجود را بظل خویش در آورد و اوراقش بذروه علیا سر بر آرد. و به ثمر و فواکھی جلوه کند، که جهان را معنبر سازد. (مضمون بیان مبارک) نقل از رساله شرح صعود، چاپ هند

کلمات مبارکه ذیل را به هیچ چیز جز به قدرت و عظمتی که نظم بدیع حضرت بهاءالله از خود به ظهور خواهد رسانید حمل نتوان نمود. نظمی که شالوده حکومت عالمگیر بهائی در مستقبل ایام است، قوله الاعلی:

" قَدْ اضْطَرَبَ النَّظْمُ مِنْ هَذَا النَّظْمِ الْأَعْظَمِ وَ اخْتَلَفَ التَّرْتِيبُ بِهَذَا الْبَدِيعِ الَّذِي مَا شَهَدَتْ عَيْنُ الْإِبْدَاعِ شَبْهَهُ." (1)

حضرت باب بنفسه در اشارتش بمن یظهره الله اخبار، و ستایش از نظم بدیعی می نماید که باید ظهور حضرت بهاءالله آن را ظاهر فرماید.

در باب سوم از بیان فارسی این آیه مهمه مذکور است:

" طُوبَى لِمَنْ يَنْظُرُ إِلَى نَظْمِ بَهَاءِ اللَّهِ وَ يَشْكُرُ رَبَّهُ فَإِنَّهُ يَظْهَرُ وَ لَأَمْرَدٌ لَهُ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فِي الْبَيَانِ." (2)

در الواح حضرت بهاءالله که در آن اساس بیت عدل بین المللی و بیوت عدل محلی صریحاً معین و مقرر گشته است. در مؤسسه ایادی امرالله که بدو حضرت بهاءالله و سپس حضرت عبدالبهاء آن را به وجود آوردند در اساس محافل روحانی محلی و ملی که حتی قبل از صعود حضرت عبدالبهاء در مرحله جنینی خود به ایفای وظیفه مشغول بودند، در اختیاراتی که شارع آئین ما و مرکز میثاق در الواح خود به این محافل عنایت فرموده اند. در اساس صندوق خیریه محلی که اداره آن بر طبق دستورات مخصوص حضرت عبدالبهاء خطاب به پاره ای از محافل روحانی در ایران بوده است. در آیات کتاب مستطاب اقدس که در آن تلویحاً به اساس ولایت امر اخبار گشته درباره اصل توارث و تقدم ولد ارشد که در جمیع شرایع گذشته معمول بوده است و حضرت عبدالبهاء در یکی از الواح خود آن را تأیید می فرمایند، در جمیع این موارد آثار و علائم اولیه این نظم اداری و جریان آن مشهود است که حضرت عبدالبهاء آن را بعداً در الواح وصایای خویش اعلام و برقرار فرمودند.

حال لازم است به تبیین خصائص و وظایف ولایت امر و بیت عدل دو رکن این بنیان مشید نظم اداری مبادرت گردد.

تشریح کامل عناصر مختلفه ای که با این مؤسسات انجام وظیفه می نمایند خارج از حدود و مقصود این رساله است که متضمن حقائق اساسی امرالله می باشد. تبیین و تشریح کامل روابطی که این دو رکن اساسی الواح و صایای حضرت عبدالبهاء را به یکدیگر متصل و هر يك را به شارع آئین و مرکز میثاق مرتبط می نماید وظیفه ایست که نسلهای آینده آن را کما ینبغی و یلیق ایفا خواهند نمود. منظور فعلی این عبد آن است که با آنکه حال بدایت ظهور است و درك عظمت این نظم چنانکه باید میسر نیست به ذکر بعضی از خصائص بارزه این دو رکن نظم اداری پردازم که قبلاً بصراحت بیان شده و عدم وقوف بر آن قابل عفو و اغماض نیست.

در بدو امر باید بنهایت وضوح و بدون هیچ ابهامی مذکور گردد که این دو مؤسسه نظم اداری حضرت بهاءالله اساسش من عندالله است و وظایفش خطیر و ضروری و مرام و مقصدشان مکمل یکدیگر. هدف مشترك و اساسی این دو مؤسسه آن است که همواره سلطه و اختیاراتی را که من جانب الله بوده و از نفس مظهر ظهور سر چشمه گرفته حفظ نماید و وحدت پیروان آئینش را محفوظ دارد و اصالت و جامعیت تعالیمش را صیانت کند و به مقتضای زمان قوانین غیر منصوصه را تشریح نماید و چون این دو مؤسسه لاینفصم متفقاً به اجرای وظائف پردازند امور تمشیت پذیرد و اقدامات جامعه مرتبط گردد و مصالح امرالله ترویج یابد و قوانینش تنفیذ شود و تشکیلات تابعه اش حمایت گردد هر يك منفرداً در حدود اختیارات معینه وظائف خود را انجام می دهد و دارای تشکیلات فرعیه ایست که برای اجرای شایسته وظایف و تکالیف آن مقرر گشته است و نیز قدرت و اختیارات و حقوق و امتیازات خود را در حدود مشخصه اعمال می نماید و قدرت و اختیارات و حقوق و امتیازات این دو مؤسسه هیچ يك با یکدیگر متناقض نیست و به هیچ وجه از مقام و اهمیت دیگری نمی کاهد و گذشته از اینکه غیر متجانس و هادم اساس هم نیستند اختیارات و وظائفشان مکمل یکدیگر است و اساساً در مقاصد و نوایا همواره متحدند.

هرگاه ولایت امر از نظم بدیع حضرت بهاءالله منتزع شود اساس این نظم متزلزل و الی الابد محروم از اصل توارثی می گردد که بفرموده حضرت عبدالبهاء در جمیع شرایع الهی نیز برقرار بوده است. حضرت عبدالبهاء در لوحی که به افتخار یکی از احبای ایران نازل گردیده، می فرماید:

" در جمیع شرایع الهیه ولد بکر امتیازات فوق العاده داشته حتی میراث نبوت تعلق به او داشت."

بدون این مؤسسه وحدت امرالله در خطر افتد و بنیانش متزلزل گردد و از منزلتش بکاهد و از واسطه فیضی که بر عواقب امور در طی دهور احاطه دارد بالمره بی نصیب ماند و هدایتی که جهت تعیین حدود و وظایف تقنینیه منتخبین ضروری است سلب شود. و چنانکه بیت عدل اعظم که اساساً اهمیتش از ولایت امر کمتر نیست از آن منتزع گردد نظم بدیع حضرت بهاءالله از جریان باز مانده و دیگر نمی تواند حدود و احکام غیر منصوصه تشریحی و اداری امرالله را که شارع اعظم متعمداً در کتاب اقدس نازل فرموده تکمیل نماید.

حضرت عبدالبهاء راجع به وظائف ولایت امرالله در الواح و صایا می فرماید:

اوست "مبین آیات الله" و این عیناً عبارتی است که آن حضرت در موقع اعتراض ناقضین میثاق به عبارتی است که آن حضرت در موقع اعتراض ناقضین میثاق به مقام تبیین از نصوص مبارکه حضرت بهاءالله اختیار فرموده در رد آنان اظهار می داشتند و نیز می فرماید: " و من بعده بکراً بعد بکر یعنی در سلاله او." و ایضاً می فرماید: " حصن حصین امرالله به اطاعت من

هُوَ ولى امرالله محفوظ و مصون ماند و اعضاى بيت عدل و جميع اغصان و افنان و ايدى امرالله بايد كمال اطاعت و تمكين و انقياد و توجه و خضوع و خشوع را به ولى امرالله داشته باشند.

و در مقام ديگر حضرت بهاءالله در ورق هشتم از فردوس اعلى مى فرمايد:
" آنچه از حدودات در كتاب بر حسب ظاهر نازل نشده بايد امنای بيت عدل مشورت نمايند آنچه را پسنديدند مجرى دارند اِنَّهُ يُلْهِمُهُمْ مَا يَشَاءُ وَ هُوَ الْمُدَبِّرُ الْعَلِيمُ."
حضرت عبدالبهاء در الواح وصايا مى فرمايد:

" مرجع كل كتاب اقدس و هر مسأله غير منصوصه راجع به بيت عدل عمومى. بيت عدل آنچه بالاتفاق و يا باكثرية آراء تحقق يابد همان حق و مرادالله است من تجاوز عنه فهو ممن احب الشقاق و اظهر النفاق و اعرض عن رب الميثاق."

حضرت عبدالبهاء نه فقط بيانات مذكوره در فوق را كه از يراعه حضرت بهاءالله نازل گشته تأييد مى فرمايد بلكه به اين هيئت حق و اختيار آن را اعطاء فرموده است كه به اقتضاى زمان قوانينى را كه خود و يا هر يك از بيوت عدل سابق تفنين کرده اند نسخ نمايد. چنانچه در الواح وصايا بصراحت مى فرمايد:

" چون بيت عدل واضع قوانين غير منصوصه از معاملات است ناسخ آن مسائل نیز تواند بود. زیرا نص صريح الهى نيست."

و نیز اين كلمات اكيدة را درباره ولايت امرالله و بيت عدل اعظم بيان مى فرمايد:
" فرع مقدس و ولى امرالله و بيت عدل عمومى كه به انتخاب عموم تأسيس و تشكيل شود در تحت حفظ و صيانت جمال ابهى و جراست و عصمت فائض از حضرت اعلى روحى لَهُمَا الْفِدَا است آنچه قرار دهند مِنْ عِنْدِ اللَّهِ است."

از اين بيانات كاملاً واضح و روشن است كه ولى امر مبین آيات الله و بيت عدل اعظم واضع احكام غير منصوصه است.

تفسير و تبیین ولايت امر در دایره خویش همانقدر مورد تمكين و انقياد است كه قوانين موضوعه بيت عدل كه حقوق و امتيازاتش وضع قوانين و احكام غير منصوصه حضرت بهاءالله است. هيچ يك از اين دو نمى تواند به حدود مقدسه ديگرى تجاوز نمايد و هرگز نیز تعدی نخواهد نمود.

هيچ يك در صدد تزييف سلطه و اختيارات مخصوصه مسلمة ديگرى كه از طرف خداوند عنايت گشته است بر نخواهد آمد. هر چند ولى امر رئيس لاينعزل اين مجلس فخيم است. مع هذا نمى تواند بنفسه حتى بطور موقت واضع قوانين و احكام گردد و يا تصميمات اكثرية اعضاى مجلس را الغاء نمايد وليكن هرگاه تصميمى را وجداناً مبين با روح آيات منزله تشخيص دهد بايد ابرام و تأكيد در تجديد نظر نمايد.

ولى امر مبین نصوص است و جز بسمت عضو بيت عدل اعظم وضع قانون نتواند و به تنهائى ممنوع از تدوين اساسنامه ايست كه براى تمشيت امور و ايفاي وظيف بيت عدل لازم است و نمى تواند نفوذ خود را به نحوى اعمال كند كه آزادى انتخابات اعضا بيت عدل كه وظيفه مقدس بيوت عدل خصوصى است سلب گردد.

بايد بخاطر داشت كه حضرت عبدالبهاء در لوحى كه به افتخار سه نفر از احباى ايران كه در خصوص مرجع اهل بهاء بعد از صعود سؤال نموده بودند مدتها قبل از صعود اخبار به موضوع ولايت امر فرموده اند، قوله الاعلى:

" إِنَّ هَذَا لِسِرٍّ مَصُونٌ فِي صَدَفِ الْأَمْرِ الْمَخْتُومِ كَمَا لِلْوَلِيِّ لِمَكْنُونٍ وَ سَيَلُوحُ أَنْوَارُهُ وَ يُسْرِقُ آثَارُهُ وَ يَظْهَرُ أَسْرَارُهُ." (3)

یاران عزیز الهی هر قدر مقام ولایت امر در نظم بدیع حضرت بهاءالله جلیل و وظائف حیاتی و مسئولیتش سنگین و عنایاتی که در حق او در کتاب وصایا نازل گشته موفور باشد نباید نسبت به مقامش مبالغه نمود. ولی امر هر چند حائز لیاقت و مصدر امور مهمه باشد هرگز نباید به مقام فرید مرکز میثاق ترفیع داده شود و مماثل و شریک حضرت عبدالبهاء ملحوظ گردد تا چه رسد به اینکه مقام مظهریت ظهور به او نسبت داده شود. چنین انحراف شدیدی از اصول موضوعه امرالله کفر محض است. چنانچه قبلاً در فصل مربوط به مقام حضرت عبدالبهاء اشاره گردید هر چند میان حضرت عبدالبهاء و مظهر ظهور الهی فاصله باشد با فاصله میان مرکز میثاق بهاء و ولایت امر قابل قیاس نیست. فی الحقیقه فاصله میان ولی امر و مرکز میثاق به مراتب ازید، از فاصله میان مرکز میثاق و شارع آئین الهی است. و ذکر این نکته را وظیفه مبرمه خود می دانم که هیچ ولی امر الهی نمی تواند ادعا نماید که مثل اعلائی تعالیم حضرت بهاءالله است. و یا آنکه مرآت صافیست ایست که انوار حضرتش را منعکس می سازد.

و هر چند ولایت امرالله در ظل صیانت جمال ابهی و حراست و عصمت فائض از حضرت اعلائی و در وظیفه و حق تبیین تعالیم بهائی شریک و سهیم حضرت عبدالبهاء می باشند ولیکن اساساً در رتبه ی حدودات بشریه واقفند و برای ایفای به عهد نمی توانند به هیچ عنوان حقوق و امتیازات و اختیاراتی را که حضرت بهاءالله به فرزند جلیلش عنایت فرموده به خود نسبت دهند.

در پرتو این حقیقت مناجات نمودن به سوی حضرت ولی امرالله، ا و را رب یا آقا خواندن، عنوان اقدس به وی دادن، تبرک از ا و طلبیدن، میلادش را جشن گرفتن، و یا تجلیل هر واقعه ای که ارتباط به حیات وی داشته باشد کل در حکم انحراف از حقائق مقررّه ایست که در کمون آئین نازنین ما مکنون و مندمج است. (1)

و مقام تفسیر و تبیین آیات و کلمات حضرت بهاءالله و حضرت عبدالبهاء که منحصرأ به ولی امرالله عنایت شده مستلزم آن نیست که ا و را در رتبه و مقام آن هیاکل مقدسه قرار دهد. ولی امر می تواند با احراز حق تبیین به ایفای وظائف و مسئولیّات خویش پرداخته در عین حال از حال از حیث رتبه و مقام مادون آن دو نفس بزرگوار و متفاوت با آنان باشد.

ولی امر حاضر و ولایت امر در مستقبل ایام باید با اقوال و اعمال خود کاملاً به حقیقت این اصل مهم آئین نازنین ما شهادت دهند و با روش و سلوک خود حقیقت این اصل را بر اساس متین استوار سازند و برای نسلهای آینده آیات باهراتی مصون از اتهامات باشند. و من به سهم خود اگر تأمل در قبول این حقیقت مسلم و تردید در اظهار این عقیده راسخ روا دارم به ثقه و اعتمادی که حضرت عبدالبهاء به این عبد داشته بی وفائی کرده و غصب مقامی نموده ام که فقط به آن حضرت عنایت گشته و این خود گناهی است غیر مغفور.

اینک کلمه ای چند در خصوص اساسی که این نظم اداری مبتنی بر آنست و اصلی که برای تمشیت امور مؤسسات مهمه آن لازم است باید بیان گردد. قیاس این نظم فرید الهی با نظامات متنوعه ای که عقول بشری در ادوار مختلفه تاریخیه برای اداره ی مؤسسات خویش ایجاد کرده است کاملاً خطاست. نفس این قیاس به خودی خود می رساند که به شأن و منزلت صنع بدیع مؤسس عظیم الشان پی نبرده ایم. و چون در نظر آریم که این نظم بدیع عیناً همان مدنیّت الهیه ایست که شریعت غرّای حضرت بهاءالله باید در ارض مستقر سازد. البته چنین مقایسه ای را جائز نشماریم. هیچ یک از انظمه مختلفه و دائم التّغییر بشری چه در گذشته و چه در حال،

چه شرقی و چه غربی علائم مشخصه ای که به وسیله آن بتوان استحکام اساس و قدرت فضائل مکنونه در آنها را بسنجید ارائه نمی دهند.

حکومات متحدۀ آینده بهائی که این نظم وسیع اداری یگانه حافظ آن است نظراً و عملاً در تاریخ نظامات سیاسی بشری فرید و وحید است و در تشکیلات ادیان معتبره عالم نیز بی نظیر و مثیل. هیچ نوع از انواع حکومت دیمقراطی یا حکومت مطلقه و استبدادی چه سلطنتی و چه جمهوری و یا انظمه اشرافی که حد متوسط بین آن دو محسوب است و حتی اقسام حکومت دینیۀ چه حکومت عبرانی و چه تشکیلات مختلفه کلیسای مسیحی و یا امامت و خلافت در اسلام هیچ یک نمی تواند مماثل و مطابق نظم اداری بدیعی بشمار آید که به ید اقتدار مهندس کاملش ترسیم و تنظیم گشته است.

هر چند این نظم اداری نو ظهور دارای مزایا و عناصریست که در سه حکومت عرفی مذکور نیز موجود، ولیکن به هیچ وجه مطابق هیچ یک از آن حکومت نبوده. "از عیوب اصلیه و فطریه آنان عاری مبرا است" این نظم اداری بهائی حقایق سلیمه ای را که بدون شك در هر يك از انظمه مذکور و موجود است به یکدیگر التیام و ارتباط می دهد، بدون آنکه حقایق خدادادی را که آن نظم جهان آراء مبتنی بر آنست ضایع و مهمل سازد. و این امریست که هرگز انظمه فانیه بشری به اجرای آن موفق نگشته است.

نباید به هیچ وجه تصور رود که نظم اداری آئین حضرت بهاءالله مبتنی بر اساس دیمقراطی صرف است زیرا شرط اصلی آن حکومت آنست که مسئول ملت باشد و اختیار آتش نیز متکی بر اراده ی ملت و این شرط در این امر اعظم موجود نیست.

باید به خاطر داشت که الواح حضرت بهاءالله با صراحه حاکی از آنست که اعضای بیت عدل اعظم در تمشیت امور اداری امرالله و وضع قوانین لازمه مکمله کتاب اقدس مسئول منتخبین خود نمی باشند. و نباید تحت تأثیر احساسات و آراء عمومیه و حتی عقاید جمهور مؤمنین و مؤمنات و یا نفوسی که مستقیماً ایشان را انتخاب نموده اند قرار گیرند.

بلکه باید همواره در حال توجه و ابتها ل به حکم وجدان خویش رفتار نمایند و بر ایشان فرض است که به اوضاع و احوال جاریه هیئت جامعه آشنائی کامل حاصل نمایند و به قضایای مرجوعه بدون شائبه غرض رسیدگی کنند.

ولی حق نهائی اخذ تصمیم را برای خویش محفوظ دارند کلمه ی مبارکه (إِنَّهُ يُلْهِمُهُمْ مَا يَشَاءُ) اطمینان صریح حضرت بهاءالله باین نفوس است و بنابراین فقط این نفوس مهابط هدایت و الهامات الهیه اند، نه هیئت منتخبین. که رأساً و یا بطور غیر مستقیم ایشان را انتخاب می نمایند. و این الهام همانا روح حیات و حافظ نهائی این ظهور اعظم است.

بعلاوه نفسی که در این ظهور اعظم بر حسب اصل توارث بر کرسی ولایت جالس است خود مبین کلمه الله است و با لنتیجه بر حسب سلطه واقعی که به وی تفویض گشته مانند هیچ یک از سلاطینی که در حکومت مشروطه معموله قدرتی نداشته جز مقام اسمی ندارند نیست.

و نیز نمی توان نظم بدیع حضرت بهاءالله را نظیر حکومت استبدادی مطلق دانست و یا آن را مقتبس از یکی از حکومت مطلق العنان دینیۀ مانند حکومت پاپ و یا امامت و نظائر آن فرض نمود. و برهان قاطع بر این امر آنکه حق مسلم تشریح احکام غیر منصوصه بهائی فقط مختص به بیت عدل اعظم است. که اعضای آن نمایندگان منتخب پیروان حضرت بهاءالله اند و این حق مقدس را ولی امر و مؤسسات دیگر نمی توانند غصب نمایند و یا در آن دخل و تصرف کنند.

الغاء حرفه قسیسی و شعائر آن از قبیل غسل تعمید و عشاء ربانی و اقرار به معاصی، عدم سلطه طبقه علما و روحانیون و فقدان امتیازات و مقاصد و تمایلات بیوروکراسی این طبقه. دستور طرز انتخابات بیوت عدل محلی و ملی و بین المللی به تصویت عمومی شواهد دیگری بر کیفیت غیر مستبده نظم بدیع بهائی و مشابَهت آن به ترتیبات دیمقراطی در اداره ی امور است.

و نیز این نظم را که به اسم حضرت بهاءالله مرتبط است نباید با هیچ يك از حکومت اشرافی صرف مماثل دانست زیرا از طرفی مبتنی بر اصل توارث است و وظیفه مقدسه تبیین آیات را به ولی امر تفویض کرده و از طرف دیگر هیئت عالیّه مقلنه آن به انتخاب مستقیم و آزاد به وسیله جمهور مؤمنین و مؤمنات معین می گردد.

هر چند نمی توان گفت که این نظم بدیع از انظمه معروفه عالم مقتبس. ولیکن حاوی عناصر سلیمه ایست که در هر يك از این نظامات مختلفه موجود و در این نظم با یکدیگر امتزاج و التیام یافته است.

اختیارات موروثی ولی امرالله و وظائف حیاتیّه و ضروریّه بیت عدل اعظم و مقررات مخصوصه انتخابات دیمقراطی آن به وسیله وکلای جامعه کل حاکی از این حقیقت است که این نظم بدیع الهی که هرگز قابل قیاس با هیچ يك از انواع حکومت مذکور در آثار ارسطو نیست. در اثر انگاء بر حقایق روحانیّه خویش حائز و ملائم عناصر صالحه ایست که در هر يك از انظمه آن موجود است این نظم بدیع چون از عیوب فطرّیه مسلّمه ی انظمه ی مذکوره مطلقاً عاری و مبرا است هر قدر فروغش امتداد یابد و دامنه اش وسعت گیرد. به مرور اعصار و دهور، به حکومت استبداد و تسلط اعیان و شرور ناطقین و خطبا که عاقبت کلیه ی تأسیسات سیاسی ناقصه بشری است منجر نگردد. و از فساد آنان مصون ماند.

یاران عزیز هر قدر اصل و مبدأ این بنیان رصین نظم اداری مهم، و وجوه ممیزه اش بی مثل باشد و قایعی که مبشر ظهورش بوده و مرحله اولیّه پیشرفتش را اعلام داشته از حیث اهمیت مقام کمتری را دارا نیست. چقدر شگرف و عبرت انگیز است که نظم اداری امرالله متدرّجاً مستمرّاً تحکیم یافته مراحل اولیّه نشو و نمای خود را می پیماید در حالیکه معاهد عتیقه مذهبی و عرفی عصر حاضر در اثر قوای مخربه ای که بر آنها مهاجم است رو به تجزیه و تحلیل می رود.

قوه ی حیاتیّه ای که به وجه اتم از مؤسسات اصلیّه این نظم اعظم دائم الاتساع الهی ظاهر می شود مواقعی را که شهامت و عزم راسخ بانیان نظم اداری بر آن فائق آمده اند شعله فروزان انجذاب که به کمال شدت در قلوب مبلغین سیّار مشتعل است.

مدارج جانفشانی و انقطاعی که مؤسسین نظم بدیع می پیمایند وسعت نظر و امید واثق و روح نشاط انگیز و آسایش خاطر و پاکی عمل و انضباط کامل و تعاضد و یگانگی خلل ناپذیری که از مدافعین دلیرش به ظهور می رسد. توانائی و لیاقتی که روح نبا ضش در جذب عناصر مختلفه و تطهیر آنها از انواع تعصب و امتزاجشان در قالب خود نشان داده است. کُل، آیات قدرتی است که جامعه مأیوس و متزلزل کنونی عالم هرگز نمی تواند آن را انکار نماید.

حال ظهورات باهره ی روح قدسی الهی را که به هیکل امر حضرت بهاءالله نفحه حیات می بخشد با ألم و فغان و خودخواهی و جهالت و تعصب و مرارت و نفاق و شرارت دنیائی رنجور و پر آشوب قیاس نمائید.

خوف و هراس قاندهین عالم را معذب ساخته و اقدامات سیاسیون حیّرت زده و بی بصر را عقیم و بلا اثر گذاشته است. ملل عالم با یکدیگر در نهایت ضغینه و عدوان و از هم خائف و هراسان،

مطامحشان عاری از حقیقت و اهدافشان در نهایت سخافت، فی الحقیقه هرج و مرج و فساد و عدم ایمان، اساس تمدن مترعزع عالم را به صوب فنا و نیستی سوق می دهد. آیا این فساد مستمر که خفياً در جمیع شعب و شئون افکار و اعمال بشری رخنه می کند با ارتفاع ید قدرت حضرت بهاءالله قرین نیست؟ آیا حوادث خطیره بیست سال اخیر که سبب انقلاب اقالیم ارض گشته در حالی که سكرات موت تمدنی را اعلام می نماید که در شرف تلاشی و اضمحلال است دلالت بر درد زه نظم بدیعی ندارد که سفینه نجات بشری است و ناگزیر بر خرابه های عالم مستقر خواهد شد.

بلای مبرم الهی سقوط سلطنتها و امپراطوریهای پر شوکت و احتشام در قاره اروپا مطابقاً لما صدر من القلم الابهی، هبوط مداوم علمای تشیع در موطن اصلی جمال قدم انقراض سلسله قاجاریه خصم دیرین امرالله، انهدام سلطنت و خلافت دو رکن رکن اهل تسنن و شباهت شگفت انگیز آن با خرابی اورشلیم در اواخر قرن اول میلاد، سیل قوانین عرفی که به معاهد دینییه مصر متهاجم است و سبب تضعیف وفای متمسکین به شعائر اسلامی گشته، تذلیل و تحقیر اقوی کنائس مسیحیت در روسیه و اروپای غربی و امریکای مرکزی، نشر عقاید و افکار سقیمه که ها دم و مخرب اساس و بنیان انظمه بظاهر متین سیاسی و اجتماعی بشری است، علائم نزول بلای ناگهانی که از جمیع جهات اساس تمدن کنونی را تهدید می نماید و به نحوی حیرت بخش سقوط امپراطوری روم غربی را به خاطر می آورد گل شهادت می دهد که این انقلاب بر اثر ولادت نظم اعظم ائین حضرت بهاءالله در عالم به وجود آمده است و هر قدر مضامین مکنونه این نظم دائم الاتساع الهی مکشوف تر گردد و شاخ و برگ آن گره ارض را بیشتر فرا گیرد بر شدت و وسعت این انقلاب خواهد افزود.

در خاتمه مذکور می گردد که عصر تکوین دوره بهائی به ارتفاع نظم اداری مخصّص گشته و این نظم به مثابه صدفی برای حفظ وصیانت گوهر گرانبهای امرالله است. و به مرور زمان واضح و میرهن خواهد شد، که این نظم عامل اصلیّه ایست که این شرع انوار را به مرحله نهائی وارد خواهد کرد.

مادام که این نظم هنوز در مرحله طفولیت است زنهار که نفسی در ادراک کیفیتش به خطا رود و یا از اهمیتش بکاهد یا مقصدش را دگرگون جلوه دهد. صخره ای که این نظم اداری بر آن استوار است، مشیت ثابتة الهیه برای عالم انسانی در عصر حاضر است. منبع الهامش نفس حضرت بهاءالله است، حامی و مدافعش جنود مجنده ملکوت ابهی است. ظهور و نشو و نمایش نتیجه اهراق دم لااقل بیست هزار شهید است که حیات خویش را در این سبیل نثار نموده اند محوری که مؤسساتش حول آن طائف، مضامین محکمه الواح وصایای حضرت عبدالبهاء است، مبادی اساسیه اش حقایقی است که مبین مصون از خطای آیات الهی در خطابات مبارکه خویش در غرب بیان فرموده. احکامی که برای اداره اش وضع گردیده و وظائفش را تمدید می نماید، صریحاً در کتاب اقدس نازل شده است. مقرّی که مشروعات روحانیه و خیریه و اداریه اش حول آن مجتمع می باشد، مشرق الانکار و متفرعات آنست.

ارکانی که سلطه اش مستظهر بدانست، دو مؤسسه ی ولایت امرالله و بیت عدل اعظم است. مقصد اصلی و ضمنی که محرک آنست استقرار نظم بدیع جهان آرائی است که شالوده آن را حضرت بهاءالله بنیان نهاده است.

روشی که به کار می رود و موازینی را که القا می نماید، آن را نه به شرق متمایل می سازد نه به غرب، نه به یهود و نه به غیر آن، نه به فقیر و نه به غنی، نه به سفید و نه به سیاه،

شعارش وحدت عالم انسانی، علمش صلح اعظم، سرانجامش حلول دوره ی ذہبی ہزار سالہ یعنی یومی کہ سلطنتہای عالم بہ سلطنت الہیہ، کہ سلطنت حضرت بہاء اللہ است مبدل گردد".
حیفا- فلسطین ، 8 فوریه 1934 شوقی.

احبای عزیز رحمان حضرت شوقی ربانی روحی لرمسہ الاطہر الفداء در ابتدای جلوس بر کرسی ولایت در تاریخ 7 ژانویہ 1922 میلادی آمال و آرزویشان این بودہ کہ آنچه از قلم معجز شیم حضرت مولی الوری در کتاب مستطاب الواح وصایا نازل شدہ، موبمو وطابق النعل بالنعل عمل نمایند. و مهمترین دستورات مرکز میثاق حضرت عبدالبہاء روحی لعنایۃ الفداء دربارہ دو جانشین خود بود.

این توقیع منیع مبارک درست در اوایل جلوسشان بر کرسی ولایت یعنی در تاریخ 19 ژانویہ سال 1922 میلادی صادر. قولہ الاحلی:

" امید و طید این بندہ شرمندہ آنست کہ بعون و تأیید حضرت عبدالبہاء روحی لرمسہ الاطہر الفداء موفق باجرای نصایح ووصایای مبارکہ شود ... انشاء اللہ بعونہ و ہدایتہ بتمہیدات لازمہ کاملہ از برای انتخاب و تأسیس بیت العدل عمومی، پس از مشورت و دقت تمام. ابلاغ بہ یاران خواہد شد."

و در لوح شباط 1932 میلادی این کلمات دریات نازل:

" چون تکلیف شدید آنست کہ افکار را حصر نمودہ بہ تمام قوی و بمشورت احباء متوجہ الیہ و معتمداً علیہ تمہیدات مهمہ لازمہ از برای تشکیل آن مرجعی کہ در مستقبل حلال مشکلات مواضح احکام و شرایع غیر منصوصہ ومبین امور مهمہ است حتی المقدور فراہم آورم ... ".
و در کتاب منتخبات توقیعات مبارکہ 1927-1939 میلادی صفحہ 134 ، توقیع مبارک 27 نو فمبر 1929 میلادی چنین می فرماید:

" ای احبای الہی، تعیین ایادی امر اللہ و تنفیذ احکام مقدسہ ی شریعت اللہ و تشریح قوانین متفرعہ از منصوصات کتاب اللہ و انعقاد مؤتمر بین المللی پیروان امر حضرت بہاء اللہ و ارتباط جامعہ ی بہائی باً نجمنہای متفرقہ ی علمیہ ادبیہ و دینیہ و اجتماعیہ، کلّ بتشکیل و استقرار بیت عدل اعظم الہی در ارض اقدس در جوار بقاع مرتفعہ ی منورہ ی علیا منوط و معلق. زیرا این معہد اعلی سرچشمہ ی اقدامات و اجراات کلیہ بہائیان است. و معین و مرجع این عبد ناتوان. بہا تحقق آمال اہل البہاء. بہا تستحکم دعائم الأمر علی وجہ الخبراء. بہا تظہر خفیّاتہ و تتجلی آثارہ و تتموّج را یاتہ و تسطع انوارہ علی الخلائق اجمعین".

اینجاست کہ انصاف و وجدان لازمست تا ہر بہائی مؤمنی پی باسرار آیات الہیہ برد. راجع بانصاف جمال مبارک جل کبریائہ می فرماید:

" صراط حق و میزانش عدل و انصاف بودہ."

" احب الاشیاء عندی الانصاف."

" ای احبای الہی اول انسانیت انصاف است و جمیع امور منوط باو."

خوشا بحال نفسیکہ آیات الہیہ را با دقت بخوانند خوب بفہمند و بان عمل نمایند. اگر بدیدہ ی انصاف و وجدانی کامل پی بعمق بیانات مبارکہ فوق ببریم می بینیم دنیائی اسرار در آن نہفتہ است، زیرا می فرماید:

"تعیین ایادی امر اللہ و تنفیذ احکام مقدسہ ی شریعت اللہ و تشریح قوانین متفرعہ از منصوصات کتاب اللہ و انعقاد مؤتمر بین المللی پیروان امر حضرت بہاء اللہ و ارتباط جامعہ ی بہائی باً نجمنہای متفرقہ علمیہ ادبیہ و دینیہ و اجتماعیہ، کلّ بتشکیل و استقرار بیت عدل اعظم الہی

در ارض اقدس در جوار بقاع مرتفعه ی منوره ی علیا منوط و معلق". یعنی هرگاه ایادی امرالله را تعیین نموده باشند، حتم است که بیت العدل اعظم را قبل از آن تشکیل داده اند. وموجودیت ایادی امرالله ثابت می کند که حضرت شوقی ربانی در زمان حیات خویش دو جانشین خود(ولایت امر و بیت العدل اعظم) را تعیین نموده اند.

با توجه باینکه اساس ولایت امر در دیانت مقدسه ی بهائی از کتاب مستطاب اقدس و الواح وصایا و کتاب دور بهائی و لوح 105 پایه گذاری شده طبق نصوص صریحه الی الابد از گزند حوادث محفوظ و از دست تطاول روزگار مصون و در امانست.

همانطور که قبلاً اشاره شد هدف زندگانی و آمال و آرزوی حضرت شوقی ربانی این بود که در دوره حیات خود مَنْ هُوَ بَعْدَهُ را تعیین و بجہانیان ابلاغ فرمایند. که در کتاب انتخابات توقیعات مبارکه 102-109 بدیع صفحه 241 تا 243 مسطور می باشد. و در سال 1951 میلادی به بزرگترین آمال و آرزوی خود که در تاریخ پانصد هزار ساله بهائی بی نظیر است، توفیق حاصل نمودند ملاحظه فرمائید.

صورت تلگراف منیع مبارک مورخ نهم ژانویه سنه 1951 میلادی که بواسطه محفل مقدس روحانی ملی بهائیان امریکا بایران واصل و زیارت گردیده است. مضمون بیان مبارک بفارسی چنین است:

" به محافل ملیه در شرق و غرب تصمیم خطیر و تاریخی تأسیس اولین شورای بین المللی بهائی را ابلاغ نمائید. این شورا طلیعه مؤسسه کبری اداری است که در میقات معین در جوار مقامات علیا در ظل مرکز روحانی جهانی امرالله که در دو شهر حیفا و عکا استقرار دارد تشکیل خواهد گردید.

تحقق نبواتی که درباره تأسیس حکومت اسرائیل از فم مطهر شارع امر الهی و مرکز میثاق صادر و حاکی از پیدایش ملت مستقلی در ارض اقدس پس از مزی دو هزار سال می باشد. و پیشرفت سریع مشروع تاریخی ساختمان قسمت فوقانی مقام اعلی در کوه کرمل و درجه رشد کنونی محافل نهگانه ملیه که با کمال جدیت در سراسر عالم بهائی بخدمات امریه قائمند، مرا بر آن می دارد که تصمیم تاریخی فوق را که بزرگترین قدم در سبیل پیشرفت نظم اداری حضرت بهاءالله درسی سال اخیر محسوب ، اتخاذ نمایم.

این شورای جدید التأسیس عهده دار انجام سه وظیفه می باشد. اول آنکه با اولیای حکومت اسرائیل ایجاد روابط نماید. ثانیاً مرا در ایفای وظائف مربوط بساختمان فوقانی مقام اعلی کمک و مساعدت کند. ثالثاً با اولیای امور کشوری در باب مسائل مربوط باحوال شخصییه داخل مذاکره شود. و چون این شوری که نخستین مؤسسه بین المللی و اکنون در حال جنین است توسعه یابد، عهده دار وظائف دیگری خواهد گردید. و بمرور ایام بعنوان محکمه رسمی شناخته شده. سپس به هیئتی مبدل می گردد که اعضایش از طریق انتخاب معین می شود. و موسم گل وشکوفه آن هنگامی است که، به بیت عدل عمومی تبدیل. و ظهور کامل ثمرات آن وقتی است که مؤسسات متفرعه عدیده آن تشگیل گشته، بصورت مرکز اداری بین المللی بهائی در جوار روضه مبارکه و مقام اعلی که مقر دائمی آن خواهد بود انجام وظیفه نماید.

با قلبی مملو از شکرانه و سرور، تشکیل این شورای بین المللی را که پس از مدتها انتظار بوجود می آید تهنیت می گویم. این تأسیس، در صفحات تاریخ بمنزله بزرگترین اقدامی است که مایه افتخار عهد دوم عصر تکوین دور بهائی محسوب خواهد شد. بطوریکه هیچیک از مشروعاتی که از آغاز نظم اداری امرالله از حین صعود حضرت عبدالهء تا بحال بانجام آن مبادرت گشته بالقوه باین درجه از اهمیت نبوده است. و صرفنظر از اقدامات باهره جاودانی

در دوره مبشر و شارع و مرکز میثاق یعنی در عصر اوّل ازدور مشعشع کور پانصد هزار سا ل بهائی این تأسیس رتبه اوّل را حائز است. شایسته است این ابلاغیه را بوسیله لجنه ارتباط منتشر نمایند. شوقی حيفا- اسرائیل، 9 ژانویه 1951 "

و همچنین در توقیع 108 بدیع که در کتاب انتخابات توقیعات مبارکه 102-109 بدیع صفحه 293 و 294 مسطور می باشد. می فرمایند:

" و اخیراً بتائیدات ربّ الجنود و عون و عنایت ربّ و دود که در جمیع شئون قائد و حافظ و حارس و هادی و ناصر حزب مظلوم است، هیئت بین المللی بهائی که مقدمه تشکیل اولین محکمه ی رسمی در جامعه پیروان آئین یزدانی و منتهی بتأسیس دیوان عدل الهی و تمرکز و استحکام مرکز بین المللی اداری امرالله در قرب مقام اعلی و جریان سفینه الله بر جبل کرمل و ظهور اهل بهاء خواهدگشت، در ظل مقامات مقدسه در ارض اقدس تأسیس گشته. تا این عبد مستمند را که در دریای مشاغل و غوائل لاتعد و لاتحصی غوطه ورست معاونت کند. و در تشیید بنیان مقام رفیع اعلی و استحکام روابط با امنای دولت جدید التأسیس در این ارض، و بتهیه وسائل جهت تبدیل این هیئت بمرور ایام بمحکمه ی مستقل بهائی، و اجرا و تنفیذ احکام آئینیزدانی مساعده نماید. تا بتدریج آنچه در الواح الهیه مسطور و مدّون است، در این ارض و بلدان دیگر در شرق و غرب کاملاً تحقق پذیرد."

در تلگراف 24 دسامبر سنه 1951 میلادی که در اخبار امری، نشریه محفل روحانی ملی بهائیان ایران شهر المسائل- شهر السلطان سنه 108 بدیع برابر با دی ماه سنه 1330 خورشیدی شماره نهم صفحه چهارم در قسمت تلغرافات مبارکه چاپ شده است. درست بعد از اینکه بیت عدل جنینی را تشکیل دادند، این بیانات عالیات صادر. قوله الاحلی:

" اکنون وقت آن رسیده که توأم با اقدامات شش گانه فوق، موضوعی که اضطراراً مدتی بتعویق افتاده بود بمرحله عمل در آید. و آن تعیین ایادی امرالله بر طبق نصوص الواح وصایای حضرت عبدالبهاست، که اولین عده آنها بالغ بر دوازده نفر می باشند و بتعداد مساوی از ارض اقدس و قطعات آسیا و آمریکا و اروپا انتخاب شده اند.

این اقدامات اولیه مقدمه تحقق کامل مشروعی است، که حضرت عبدالبهاء در کتاب وصایا پیش بینی فرموده اند. و با تمهیدات اولیه جهت تشکیل هیئت بین المللی بهائی که بعداً به بیت عدل عمومی تبدیل خواهد شد، همدوش و همعنان است."

و باین ترتیب بیت عدل جنینی را تشکیل، و سپس ایادی امرالله را برای مساعدت و صیانت آن تعیین، و در رأس بیت عدل جنینی مَنْ هُوَ بَعْدَهُ (حضرت چارلز میسن ریمی) که مورد عنایت لاتعد و لاتحصی حضرت مولی الوری بودند، گماردند.

در اخبار امری نشریه محفل روحانی ملی بهائیان ایران سال 109 بدیع شماره 5 صفحه 15 این عبارت مذکور: "حضرت ولی امرالله کراراً باعضای هیئت خاطر نشان فرموده اند که اقدامات روحانی و اداری امرالله در این کشور باید مبتنی بر لوح کرمل باشد. که از سماء مشیت حضرت بهاءالله در کوه کرمل عز نزول یافته است. مدینه الله که در این لوح مذکور مقام اعلی است، و سفینه الله شریعت الله و اشاره به بیت العدل عمومی است. که هیئت بین المللی کنونی بمنزله جنین آنست. و باید پس از طی مراحل متوالی به بیت العدل تبدیل، و در همین کوه مقدس مستقر گردد. و وظائف مقدسه خود را انجام دهد. اسماء اعضاء هیئت بین المللی بهائی بشرح ذیل مرقوم یافته:

ایادی امرالله امة البهائ روحیه خانم، عضو رابط بین حضرت ولی امرالله و هیئت بین المللی بهائی.

ایادی امرالله چالرز میسن ریمی، رئیس .
ایادی امرالله امیلیا کالینز، نایب رئیس .
ایادی امرالله یوگو جیاگیری، عضو سیار .
ایادی امرالله لروی ایواس، منشی .

امه الله البهاء جس رول، امین صندوق .
امه الله البهاء ایشل روی، معاون منشی برای مکاتبه با غرب .
جناب لطف الله حکیم، معاون منشی برای مکاتبه با شرق ."

و در تلغراف منیع مبارک مورخ 24 دسامبر 1951 میلادی می فرمایند:

" هیئت بین المللی بهائی در جوار اعتاب مقدسه تشکیل گردید. این هیئت طلّیعه تأسیس بیت عدل عمومی یعنی اعظم قوه تشریح نظم اداری جهان آرای بهائی است، که بنیانش الهی و حال بدایت ظهور و بروز آن است."

و در کتاب توقیعات مبارکه 109-114 بدیع در توقیع 110 بدیع در صفحه 66 و 67 این عبارات مذکور:

" هیئت بین المللی بهائی که مقدمه تأسیس محکمه ی علیا در ارض میعاد و منتهی بانتخاب اعظم هیئت تشریحیه عالم بهائی و تأسیس دیوان عدل الهی خواهد گشت، تکمیل و وظائف اعضایش و هیئت عامله اش کاملاً تعیین گردید."

و در کتاب توقیعات مبارکه 102-109 بدیع در صفحه 313 راجع به تشکیل محکمه بهائی در تلگراف منیع مبارک مورخ 25 آوریل 1951 میلادی که بافتخار انجمن شور روحانی ملی آمریکا نازل شده می فرمایند:

" شورای بین المللی بهائی که برای مساعدت در ساختمان قسمت فوقانی مقام اعلی تشکیل گشته، نظم اداری دائم الاتساع امرالله را پیشرفتی سریع بخشید. و روابط مرکز اداری بین المللی جامعه بهائی را با دولت جدید التأسیس تحکیم نموده. موجبات تشکیل محکمه بهائی را که خود مقدمه تأسیس دیوان اعظم عدل الهی است، فراهم خواهد کرد."

در کتاب توقیعات مبارکه 109-114 بدیع در توقیع 111 بدیع صفحه 171 و 172 محل 1 استقرار ولایت امر و بیت عدل اعظم و ایادی امرالله را تعیین می فرمایند. قوله الاحلی:

" مقصود در این لوح عظیم که فی الحقیقه کاشف اسرار الهیه و بشارت دهنده ی دو تأسیس عظیم و جلیل و خطیر که یکی روحانی و دیگری اداری در مرکز جهانی آئین بهائی است. سفینه ئی است که راکبانش رجال بیت عدل اعظم که بر طبق وصایای متقنه مرکز عهد اتم و اقوم مصدر تشریح احکام غیر منصوصه اند. و این احکام در دور بدیع از این جبل مقدس جریان یابد، همچنانکه در عهد حضرت کلیم شریعه الله از صهیون جاری و ساری گشت. و این جریان سفینه احکام، اشاره باستقرار دیوان عدل الهی که فی الحقیقه دار التشریح است. و شعبه ئی از مرکز جهانی اداری بهائیان در این جبل مقدس محسوب. و در بنائی مخصوص در قرب دارالآثار بین المللی که حال وقت تأسیس آن است. در نقطه ئی مشرف بر این مراقد شریفه منوره و در جوار مقام اعلی استقرار خواهد یافت. و در قرب این دو بنیان رفیع البناء و این دو معهد قوی الارکان، بنائی دیگر که دارالولایه و مرکز تبیین و تأویل و تفسیر احکام منصوصه است. و مؤید و متمم هیئت تشریحیه است، متدرجاً مرتفع خواهد گشت. و نیز بنیانی دیگر منضم باین ابنیه خواهد شد که مرکز ترویج و دارالتبلیغ است و مقر استقرار ایادی امرالله."

حال آنکه دانسته شد حضرت ولی امرالله بر حسب الواح مبارکه وصایا طبق تلگرافات عدیده و الواح منصوصه در مورد من هو بَعْدَهُ، کلیه وظائف خویش را با کمال اهتمام مبذول فرموده

اند. لازم است برفع شبهاتی که بعد از صعود مبارک الی یومنا هذا در افکار احبای عزیز الهی بوجود آورده اند بپردازیم، تا هر فردی از افراد احبا حقایق آیات الهیه را من دون ستر و حجاب بچشم سر و سر بنگرد. و تحت تأثیر اهل شبهات واقع نگردند.

یکی سهام شبهاتی که از انفس مشرکه بر پیکر امر خالق البریه وارد گشته و اذهان ساده دلان را مشوب نموده اینست، که گفته اند چون حضرت ولی اولای امرالله اولادی نداشتند در وعود الواح وصایا بدا حاصل شده، احبای الهی باین الواح متعدده توجه فرمایند. آنوقت قضاوت خواهید کرد که در دیانت جمال اقدس ابهی، کلمه بدا معنی و مفهومی ندارد.

در کتاب اشراقات صفحه 17 می فرمایند

" به یقین مبین بدانید آنچه از او ظاهر شود حق است و صدق لاریب فیه."

در لوح ابن ذئب صفحه 177 می فرمایند:

" آنچه نازل شده کلمه بکلمه در ارض ظاهر گشته و می شود."

در کتاب اقتدارات صفحه 11 می فرمایند:

" آنچه از قلم اعلی جاری البته ظاهر خواهد شد ولایبقی من حرف الا و قدیر اما المنصفون مستویا یا علی عرش الظهور."

در الواح ژلاتینی کتابخانه طهران صفحه 165 می فرمایند:

" ای عزیز آنچه از قلم میثاق صادر حتم و یقین است ولی نفوس ضعیفه شبهه نمایند و عاقبت ظاهر خواهد شد."

در کتاب مائده صفحه 139 می فرمایند: " نص الهی امر محتوم است."

در کتاب اشراقات صفحه 245 می فرمایند:

" آنچه در الواح از قلم اعلی جاری شده ظاهر گشته و می گردد."

حضرت عبدالبهاء می فرمایند: " ای اهل زمین بحق الیقین بدانید و هر مترود متوقفی را آگاه و پیرانتباه گردانید که آنچه از قلم اعلی تصریح فرموده. کالشمس فی قطب الزوال بالمال نمایان و پدیدار گردد. " و همچنین می فرمایند: " یاران را تشویق و ترغیب و تخذیر نمائید که آنچه این عبد کراراً و مراراً در مکاتیب عدیده از قبل و بعد بشارت داده و تأکید نموده مکشوف و عیان گردد و ان هذا الوعد غیر مکذوب."

حضرت شوقی ربانی می فرمایند: " آنچه وعد الهی است کاملاً تحقق پذیرد."

با زیارت نمودن و دقت نمودن در عمق آیات فوق، احبای الهی متوجه خواهند شد که این دستورات وعود الهیه و بشارت سامیه که از قلم اعلی وکلك ملهم مؤید حضرت مولی الوری و بازوی توانای حضرت شوقی ربانی نازل گشته بمدلول این آیات شریفه مبارکه حتمی الوقوع است.

دوم انتشار داده اند که باید جانشین حضرت شوقی ربانی غصن باشد. راجع بغصن مفصل درج و ملاحظه فرمودید. در زمانیکه حضرت عبدالبهاء روح ماسواه و فدا موقعیکه وصیت نامه مرقوم می فرمودند، اصولاً غصنی بمعنای نژاد حضرت بهاءالله وجود نداشت که در وصیت نامه اشاره به آن باشد و حضرت شوقی ربانی هم از اغصان نبودند.

اول شرط تسجیل اینست که:

اقرار و اعتراف تام بمقام مبشر و شارع و مثل اعلای امر بهائی بنحوی که در الواح وصایای حضرت عبدالبهاء منصوص گردید و قبول بلا شرط و اطاعت از آنچه، از اقلام مبارکه ایشان نازل گشته. انقیاد صادقانه و راسخ نسبت بهریک از فقرات الواح مبارکه وصایای حضرت مولی

الوری و ارتباط کامل با روح و شکل تشکیلات کنونی بهائی در تمام عالم. نقل از اخبار امری شماره هفتم و هشتم سال 102 بدیع سوم گفتند که اگر حضرت ولی امرالله جانشین خود را تعیین کرد، باید نه نفر از ایادیان غصن منتخب را تصدیق نمایند. راجع باینموضوع از حضور مبارک حضرت شوقی ربانی سؤال شد که در الواح وصایا مذکور که، هیئت ایادی باید غصن منتخب حضرت ولی امرالله را تصدیق نمایند. آیا ممکن است که حضرات ایادی غصن منتخب حضرت ولی امرالله را تصدیق ننمایند. هیکل مبارک در جواب می فرماید:

" منظور از این بیان حضرت عبدالبهاء این نیست که، به ایادی اختیار داده شده است که، حاکم و مسلط بر ولی امرالله باشند. حضرت عبدالبهاء هرگز دستوری نداده اند که باعث تصادم اختیارات در امرالله باشد."

در این قسمت عیناً انگلیسی بیان مبارک که در بالا نوشته شد درج می گردد:

" The statement in the will of Abdul-Baha does not imply that the Hands of the cause of God have been given the authority to overrule the Guardian. Abdul-Baha could not have provided for a conflict of authority in the Faith. This is obvious, in view of His own words, which you will find on page 13 of the will's Testament of Abdul-Baha. ' The mighty stronghold shall remain impregnable and safe through obedience to him who is the guardian of the cause of God... It is incumbent upon the members of the House of justice, upon all the Aghsan, the Afnan, the Hands of the cause of God, to show their obedience, submissiveness and subordination unto the Guardian of the cause of God, to turn unto him and be lowly before him. He that opposeth him hath opposed the true one.' "

Bahai News Feb. 1955

استخراج شده از بهائی نیوز مورخ فوریه 1955 میلادی. بعد از صعود مولای مهربان اولین ابلاغیه ایادیان امرالله که توسط 26 نفر اعضا صادرگشت، شورای بین المللی بهائی را بعنوان جانشین حضرت ولی امرالله تصدیق نمودند. این مطلب از عین بیان مبارک در الواح وصایا (کتاب ایام تسعه صفحه 467) کاملاً هویدا است که می فرماید:

" حصن متین امرالله باطاعت مَنْ هُوَ ولی امرالله محفوظ و مصون ماند و اعضای بیت عدل و جمیع اغصان و افنان و ایادی امرالله باید کمال اطاعت و تمکین و انقیاد و توجه و خضوع و خشوع را بولی امرالله داشته باشند. اگر چنانچه نفسی مخالفت نمود مخالفت بحق کرده و سبب تشتیت امرالله شود و علت تفریق کلمة الله گردد."

حضرت شوقی ربانی روحی لثربته الفدا با مغز متفکر خویش احبا را برای يك امتحان عظیم که از گذشته پیش بینی شده بود مهیا و آماده نمودند. مکرراً باحبا هشدار دادند و بتمام بهائیان جهان صلا زدند که، بیدار و هوشیار باشند تا بلکه از این امتحان که منجر بمرگ روحانی همه خواهد شد، نجات یابند.

حضرت عبدالبهاء در لوحی چنین می فرماید:

" الطاف جمال غیب من دون شبهه وریب شامل دوستانست. ولی آزمایش و امتحان نیزشدید است."

در کتاب مائده آسمانی جلد پنجم صفحه 37 می فرمایند:

" قسم بالطاف رحمن رحیم که استخوان عبدالبهاء از خوف امتحانات جمال ابھی می گدازد و روح و قلب و جانش مضطرب."

حضرت ولی امرالله در کتاب روز موعود فرا رسید خطاب بدانشمندان و فضلالی امرچنین می فرمایند:

" ای مطالع علم ودانائی مبدا تغییر کیفیت بدهید. زیرا که با تغییر شما اکثریت مردم تغییر خواهند کرد. و در واقع این يك ظلمی است نسبت بخودتان و سایرین. مثل شما، مثل چشمه ایست که اگر تغییری در آن حاصل شود، کلیه جویهای که از آن منشعب می شوند، متغیر خواهند شد. از خدا بترسید و از متوسلین الی الله محسوب شوید. به همان ترتیب اگر قلب انسان خراب شود، جوارح او هم خراب خواهد شد. همچنین اگر ریشه درختی فاسد بشود، واغصان وافنان وبرگها ومیوه آن نیز فاسد خواهد شد."

ملاحظه می فرمائید که يك دنیا اسرار در این لوح نهفته است. اگر مطالع علم ودانائی که در رأس دیانت بهائی قرار گرفته اند تغییر کنند، مسیر امر و اکثریت مردم تغییر می کنند.

چون ایادی امر تسمیه وتعیین شد، احبا متوجه ایادیان شدند وبا انحراف آنها اکثریت محافل ملی ومحلی وتامم بهائیان جهان منحرف گشتند. وبر ضد میثاق الهی قیام و حضرت ولی امرثانی را طرد، و احبای الهی را کاملاً منحرف نمودند.

در کتاب مائده آسمانی جلد ششم صفحه 52 و 53 می فرمایند:

" ای برادران و خواهران روحانی، چه مقدار عظیم است امر الهی و چه شدید است سیاط قهر آن محتسب حقیقی، فرخنده نفسی که در ظل ظلیلش محشور ومستظل گشت. وخجسته قلبی که از شعشعات انوارش مستمد و مستفیض شد. وای بر نفسی که از الواح نصحیه قلم اعلی ونعماء وآلاء این دور امنع ابھی روباتفت ومیثاق غلیظ حی لایموت را واهی وموهون بشمرد. وتطورات وتقلبات لازمه این امر خطیر را میزان بطلان وعلامت نقصان وانقراض آئین لایزال ایزد متعال پینداشت. امر عظیم است عظیم، وحوادثش بس خطیر وجسیم، صرصر امتحانش شدید است. وصراطش احد از سیف حدید. جز جبال باذخه و اطواد شامخه مقاومت ریح عقیم نتواند. وجز اقدام ثابته مستقیمه از این منهج قویم نگذرد. شعله انقلابش شرربار است. وصاعقه قهرش اشد از لهیب نار. الناس هلكاء الا المؤمنون، و المؤمنون هلكاء الا الممتحنون، والممتحنون هلكاء الا المخلصون، والمخلصون فی خطر عظیم."

ای یاران ممتحن جمال ابھی ویاوران برگزیده حضرت عبدالبهاء، اگر چه شئونات وحوادث این امر خطیر، مهیج ومخیف است. وانقلاباتش عجیب ومهیب. ولکن شمس حقیقت که از ذروه علین بر گروه ثابتین لاینقطع مشرق، پرتوش بی نهایت شدید است. وتأثیرش در حقایق ممکنات بغایت عظیم.

و در کتاب ظهور عدل الهی صفحه 166 می فرمایند:

" امر عظیم است عظیم، نزدیک می شود آن ساعتی که انقلاب کبیر اکبر ظهور نماید. قسم بذات حقیقت که این انقلاب باعث جدائی همه خواهد شد. حتی آنهایی که بدور من گرد آمده اند." (ترجمه)

ملاحظه فرمائید که آنچه از قلم معجز شیمشان صادر موبمو بوقوع پیوسته است. اطرافیان ونزدیکانشان از ایشان جدا شدند و اکثریت احبا را هم بجدائی کشاندند. این توفیق مبارک که در شهرالمسائل 94 بدیع مطابق با دسامبر 1937 میلادی نازل شده در اخبار امری سال 106 بدیع شماره 12 صفحه 15 درج گشته ملاحظه فرمائید:

" ای ستاینندگان اسم اعظم آئین نازنین الهی در پنجه اقتدار نیر آفاق است. و جمع اهل بها تحت اصبع و حمایت غنی الاطلاق ید غیبی در کار است. و انقلابات ارضی مقدمه اعلان شریعت پروردگار. پرتو تأیید الهی شدید است، و آثار عظمت امرالله درخاور و باختر ظاهر و پدیدار. یوم رهیب اکبر است و تباشیرقرن ذهبی کور مالک قدر، چشم بینا لازم تا مشاهده انوار نماید. و این حقایق مجهوله را الیوم تمیزدهد، من یقدران یفرمن سلطنته اویهرب من سیطرته او بنهزم من صولته. وقائع قرن اول دور بهائی مدار عبرت است و آئینه مجلای حوادث آتیه."

در توقیع مبارک 16 مارچ 1949 میلادی که بافتخار احبای امریکا صادر چنین می فرمایند:

" این دوره امتحان را حضرت عبدالبهاء صریحاً پیش بینی فرمودند و هر چند از حیث مصائب و بلایا با دوره اولیه امر نوعاً متفاوت، ولیکن در شدت و حدت به مثابه آن می باشد. شاید و امتحاناتی که در آینده بوقوع خواهد پیوست، باعث آن خواهد شد که افراد آن جامعه بتوانند در سبیل فداکاری و تشریک مساعی بمراتب عالیتری نائل گشته، آینده درخشانی را که برای آنان مقدر است بیش از پیش ظاهر و نمودار کنند."

همانطور که ملاحظه فرمودید این امتحان عظیم پس از صعود مقدس مولای مهربان ما بوقوع پیوست. هیکل مبارک حضرت ولی امر ثانی را طرد نمودند. و آنحضرت فرداً و حیداً در مقابل جمیع مخالفین ایستادگی نمودند. و بتمام محافل ملیه و اکثر احبای الهی انذار فرمودند که منم ولی امر ثانی، جز معدودی فرمان ولی امر را اطاعت نکردند. و هر کسی پی بعرفان ولی امر می برد و از خواب غفلت بیدار می شد، بلافاصله او را طرد و از خانواده اش جدا می کردند. و مورد لعن و طعن و دشنام قرار می دادند، تا عبرتی برای بقیه احبا باشد. و از ترس طرد هرگز پی به این حقیقت مهم نبرند.

در این موقع بود که صرصر امتحان عظیم مرهً اخری بوزید. مدعیان ایمان و بیوفایان جمال رحمن بر آئین ربّ منان لطمه ای شدید وارد ساختند، چنان لطمه ای که در تاریخ امر سابقه و نظیر نداشته. اکثریت احبای الهی که بنص صریح کتاب مستطاب اقدس و الواح مبارکه و صایا بایستی بکتاب مراجعه نمایند، و تحری حقیقت نمایند. بگفتار شفاهی اکتفا نمودند و ندانسته تیشه بغض بدست گرفتند و بریشه شجره مبارکه زدند. دشمنان پر کین امر را خشنود و سرور و نشاطی جدید بخشیدند. و غافل از اینکه در این امر بدیع بر عکس ادیان سابقه و ادوار گذشته هیکل امرالله مصون و مورد انقسام و انشقاق نخواهد گردید. و بفرموده مبارک حضرت ولی امرالله که می فرمایند:

" هر چند اختلاف در امر خفی الالطاف در جمیع قرون و اعصار حتمی الوقوع است ولی عدم حدوث انشقاق در جامعه پیروان نیر آفاق از مزایای این امر منیر و خصائص این شرع جلیل است."

با وجود شدت مخالفت رخنه در حصن حصین ولایت الهی وارد نگشت. و امرالله از دست طاغین و یاغین محفوظ و مصون ماند. " اقبال بملکوت آسان ولی ثبات و استقامت مشکل، و امتحانات صعب و گران." امیدوارم که خواهران و برادران روحانی عزیز با مطالعه دقیق این کتاب پی بعرفان ولایت امرالله برده، و خود را از ورطه هولناک این امتحان شدید و عظیم نجات دهند. و توجه و خضوع و خشوع خود را بساحت اقدس مولای مهربان حضرت چارلز میسن ریمی عرضه دارند.

در خاتمه قسمت اول لازم دانسته شد که نکاتی از چکیده بیانات مبارک تکرار شود، چون تکرار سبب تذکار است. تا احبای الهی بدانند که وظائف ولایت امرالله چقدر عظیم. و هیچ مرجعی حق

دخالت در کار ایشان را ندارد، و احدی هم نمی تواند از روی نصوص مخالف این بیانات را ثابت کند.

- 1- ولی امرالله مبین آیات الله است.
- 2- ای یاران، ایادی امرالله را باید ولی امرالله تسمیه و تعیین کند. و این مجمع ایادی در تحت اداره ی ولی امرالله است.
- 3- ولی امرالله رئیس مقدس بیت عدل عمومی و عضو اعظم ممتاز لاینعزل. و اگر در اجتماعات بالذات حاضر نشود، نائب و وکیل تعیین فرماید.
- 4- اگر چنانچه عضوی از اعضاء (بیت عدل عمومی) گناهی ارتکاب نماید که در حق عموم ضرری حاصل شود، ولی امرالله صلاحیت اخراج او دارد. بعد ملت شخص دیگر انتخاب نماید.
- 5- هر گاه تصمیمی را وجداناً مابین با روح آیات منزله تشخیص دهد، باید ابرام و تأکید در تجدید نظر آن نماید.
- 6- حقوق الله راجع بولی امرالله است.
- 7- حصن متین امرالله باطاعت مَنْ هُوَ ولی امرالله محفوظ و مصون ماند.
- 8- نفسی را حق رائی و اعتقاد مخصوصی نه، باید کل اقتباس از مرکز امر و بیت عدل نمایند. وَ مَا عَادَاهُمَا كُلُّ مُخَالَفٍ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ.
- 9- هر گاه فردی از افراد بهائی، احساس کرد که رأی محفل محلی درباره ی مسئله ای بر خلاف نصوص مبارکه و یا مصالح امریه است حق دارد به محفل ملی استیناف بدهد. و همچنین هر فرد بهائی، اختیار دارد که از رأی محفل ملی هم به ولی امرالله جهت تجدید نظر و صدور رأی نهائی شکایت کند.
- 10- طرد روحانی با حضرت ولی امرالله است.
- 11- اعاده دادن ناقضین و مطرودین با ولی امرالله است.
- 12- اگر محفل ملی با ناقضی روبرو شد باید موضوع را بحضرت ولی امرالله عرض کند.
- 13- اگر مطرودی ویا ناقضی اظهار ندامت وپشیمانی کرد، باید رأساً بحضرت ولی امرالله مراجعه کند. و حضرت ولی امرالله اخلاص آنانرا قضاوت خواهند کرد.
- 14- باری ای احبای الهی صریح کتاب الهی اینست که اگر دو نفس در مسئله از مسائل الهیه جدال وبحث نمایند و اختلاف و منازعه کنند هر دو باطلند. حکمت امر قطعی و الهی اینست که در میان دو نفس از احبای الهی جدال و نزاع نشود. بنهایت الفت و محبت با یکدیگر گفتگو کنند، اگر اندک معارضه بمیان آید سکوت کنند دیگر ابدأ طرفین تکلم ننمایند. و حقیقت حال را از مبین سؤال کنند. اینست حکم فاصل و علیکم وعلیکن البهاء الابهی.
- 15- هرگاه ولایت امر از نظم بدیع حضرت بهاءالله منتزع شود، اساس این نظم متزلزل و الی الابد محروم از اصل توارثی گردد.

16- بدون این مؤسسه وحدت امرالله در خطر افتد و بنیانش متزلزل گردد و از منزلتتش بکاهد و از واسطه فیضی که بر عواقب امور در طی دهور احاطه دارد بالمّره بی نصیب ماند و هدایتی که جهت تعیین حدود و وظائف تقنینیه منتخبین ضروری است سلب شود.

17- ای احبای الهی باید ولی امرالله در زمان حیات خویش مَنْ هُوَ بعده را تعیین نماید تا بعد از صعودش اختلاف حاصل نگردد.

18- این نظم بدیع از انظمه سقیمه عالم ممتاز و در تاریخ ادیان فرید و بی مثل و سابقه بنیادش بر دو رکن رکن استوار، رکن اول ولایت الهیه که مصدر تبیین است و رکن ثانی بیت عدل اعظم الهی که مرجع تشریح است.

*****

حضرت ولی امرالله شوقی افندی درتوقیع منیع مبارک مورخ 30 ژوئن 1952 میلادی بنام "صلای رب الجنود" که در اخبار امری شماره سوم شهرالنوروشهرالرحمة 110 بدیع برابر با تیر ماه 1332 خورشیدی چاپ شده است که بمنام قسمنامه ولی امرالله شوقی افندی شهرت یافته میفرماید

قسمنامه ولی امرالله شوقی افندی

یاران و دوستان را بدماء مطهری که در سبیل امرالهی و مبارزان بیشماری که جام فدا نوشیده اند و به جانبازی و شهادت کبرای مبشر اعظم الهی و بمصائب و بلائیائیکه شارع مقدس این امر نازنین بکمال تسلیم و رضا قبول فرمودهاند قسم میدهم که – هرقدر حصول فتح و پیروزی نهائی بعید و هراندازه وضائف یاران دشوار و مسئولیت آنان جسیم و خطیر – و ساعات و دقائق پر انقلابی که بشر هراسان و مضطرب در حال حاضر طی مینماید مظلّم و تاریک – و امتحانات نفوسیکه (یعنی بهائیان) جهت نجات و استخلاص عالم قیام نموده اندعظیم – وسیل سهام دشمنان فعلی و همچنین اعدائی که خداوند از روی اسراروحکم بالغه از داخل و خارج امربرخواهد انگیخت – شدید – وهرچند امتحان جدائی موقت آنان ازقلب و مرکزاعصاب دینشان که در اثرتحولاتیکه نمیتوان آنها را پیش بینی کرد بوجود خواهدآمد ناگوار باشد – باز موکداً قسم میدهم که چون این ساعت مبارک یعنی حلول جهاد کبیراکبرروحانی فرا رسد باعزمی راسخ و تصمیمی قاطع قیام نمایند و تا مراحل باقیه را نپیموده اند ویک یک اهداف نقشه ئی را که بعداً اعلام خواهد گردید بموقع اجرا نگذارند ازپا ننشینند و آسایش و راحت آرزو ننمایند.

بیانیه

مومنین بحضرت بهال الله کلا ملاحظه فرمائید

بعد از صعود شوقی افندی اولین ولی امر دیانت بهائی در سال 1957 میلادی اعضای موسسه ایادی امرالله برهبری روحیه خانم علم مخالفت بر علیه آقای چالزمیسن ریمی رئیس جنین بیت العدل اعظم الهی یعنی وصی منتصب شوقی افندی و دومین ولی امر دیانت بهایی برافراشتند. وبا برنامه حساب شده ای ایشان را از میدان بدرکردند و طبق نوشته شخص روحیه خانم بدون هیچ مجوزی و سندی برکرسی شوقی افندی تکیه زدند و برای خود اختیاراتی قائل شدند. برای فریب دادن عموم در سال 1963 میلادی اقدام بتشکیل مؤسسه کاذبی بنام بیت العدل اعظم الهی کردند. این مؤسسه طبق دستورات و آثار نظم اداری دیانت بهایی تشکیل نشده است. این مؤسسه باید رئیس داشته باشد. باید ولی امرالله رئیس لاینعزل این مؤسسه باشد. باید تکامل یافته جنین بیت العدل اعظم الهی که شوقی افندی در سال 1951 میلادی تشکیل داده بودند باشد و چون چنین نیست و مطابق دستورات الهی تشکیل نشده است پس بیت العدل اعظم الهی نبوده و نیست. از این رو فاقد هرگونه صلاحیت است.

در تائید این مطلب شوقی افندی در توفیق تموز 1925 میلادی در ارتباط با تشکیل چنین بیت العدل کاذبی توسط دشمنان داخلی دیانت بهائی ورد آن از طرف ایشان میفرمایند:

هر هیاتی که به نظام الهی و بر حسب تعلیمات و اصول و شرایط سماویه که در صحف الهیه مشروحا مثبتوت و مسطور است کلا کما ینبغی ویلیق لهذا المقام الرفیع ولمرکز المنیع انتخاب و تشکیل نشود ان هیات از اعتبار اصلی و رتبه روحانی ساقط و از حق تشریح و وضع احکام و سنن و قوانین غیر منصوصه ممنوع و از شرف اسنی و قوه مطلقه علیا محروم.

[اشاره به بیت العدل اعظم الهی که تنها هیات قانون گذار بین المللی است]

حضرت ولی امرالله شوقی افندی میفرماید

عنقریب بحول الله ربناالبهی الابهی وطبقا لما وصانا و
اخبیرنا به مولانا و محبوبنا عبدالبها روح الوجود لمرقده
الفدا عروس امال دیرینه اهل بها (بیت العدل اعظم
الهی) کشف نقاب نماید و از خلوتخانه امید قدم بعرصه
شهود گزارد و جلوه ئی حیرت انگیز در جامعه شرقیان
و مغربیان نماید و عزت قدیمه موعوده را علی رأس
الاشهاد رغما لانف کل حاسد لدود و مکذب عنود هویدا
و آشکار سازد ..... حقیقت قاهره نافذه نورانیه مند مجه
در امر بها کالشمس فی وسط السما برملا مکشوف و
مبرهن گردد و مسطورات قلم اعلی من دون استثناء
کالنقش فی الحجر در قلب جهان و جهانیان منطبع و
مرتسم گردد یومئذ ینوح المکذبون و یفرح المومنون
ینصرالله ان نصره قریب.